

การพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

โดย
นางสาวจากรุวรรณ ศรีสวัสดิ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

การพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

โดย
นางสาวจรรุวรรณ ศรีสวัสดิ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต
ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2561
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

THE DEVELOPMENT OF CREATIVE WRITING ABILITY IN THAI PROSE
OF MATTHAYOMSUEKSA 4 STUDENTS USING SYNECTICS
LEARNING MANAGEMENT

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Education (TEACHING THAI LANGUAGE)
Department of Curriculum and Instruction
Graduate School, Silpakorn University
Academic Year 2018
Copyright of Graduate School, Silpakorn University

57255310 : การสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโท

คำสำคัญ : การเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ / การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

นางสาว จารุวรรณ ศรีสวัสดิ์: การพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : อาจารย์ ดร. บำรุง ชำนาญเรือ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ 3) เพื่อศึกษาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 โรงเรียนบ้านคาวิทยา อำเภอบ้านคา จังหวัดราชบุรี ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 30 คน ได้มาด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ 3) แบบสอบถามความคิดเห็นนักเรียนที่มีต่อการเรียนเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ และ 4) แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย วิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบที แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for dependent) และการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05
2. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก
3. ผลการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับดี

57255310 : Major (TEACHING THAI LANGUAGE)

Keyword : CREATIVE WRITING ABILITY IN THAI PROSE / SYNECTICS

MISS CHARUWAN SRISAWAT : THE DEVELOPMENT OF CREATIVE WRITING ABILITY IN THAI PROSE OF MATTHAYOMSUEKSA 4 STUDENTS USING SYNECTICS LEARNING MANAGEMENT THESIS ADVISOR : BAMROONG CHAMNANRUA, Ph.D.

The purposes of this research were to 1) compare the creative writing ability in Thai prose of matthayomsueksa 4 students before and after learning by synectics learning management 2) study the students' opinions towards learning by synectics learning management 3) study of desirable characteristics on cherishing Thai-ness of students towards learning by synectics learning management. The sample were 30 matthayomsueksa 4 students of Bankhawittaya School collected by simple random sampling in the second semester of academic year 2017. The research instruments were lesson plans , a creative writing ability test , a questionnaire on students' opinions and an assessment form of desirable characteristics on cherishing Thai-ness. The data were analyzed by mean ($\bar{x}$) , standard deviation (S.D.) , t-test for dependent and content analysis.

The results of this research were:

1. The creative writing ability of matthayomsueksa 4 students after learning by synectics learning management was significantly higher than before learning by synectics learning management at the level of .05
2. The students' overall opinions towards synectics learning management were at the high level.
3. The evaluation of desirable characteristics on cherishing Thai-ness was generally at the high level.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์ ความเมตตากรุณาจากอาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ทั้งสามท่าน ขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร.บำรุง ชำนาญเรือ รองศาสตราจารย์สมพร ร่วมสุข และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ยุวรี ญาณปรีชาเศรษฐ ที่กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ ในการตรวจแก้ไขวิทยานิพนธ์จนเสร็จสมบูรณ์ ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ประพนธ์ เรืองณรงค์ ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ และอาจารย์ดร.อธิกมาส มากจ้อย ที่ให้ความกรุณาในการเป็นประธานกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ คอยให้การสนับสนุนในการพิจารณาแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ทำให้การทำวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทั้งสามท่าน อาจารย์วิไลลักษณ์ จิราตลชนกฤต อาจารย์ยุพา แก้วกอง และอาจารย์พรศรี เหลืองสุวรรณ ที่กรุณาตรวจสอบและให้คำแนะนำในการปรับปรุงคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ขอขอบคุณคณะผู้บริหารและคณะครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยโรงเรียน บ้านคาวิทยา และโรงเรียนราชโบริกานุเคราะห์ที่คอยให้การสนับสนุนมาโดยตลอด ขอขอบพระคุณ คุณครูและอาจารย์ทุกท่านที่เป็นผู้ให้ความรู้ในสาขาวิชาภาษาไทย รวมถึงคอยให้กำลังใจผู้วิจัยเสมอมา

ขอขอบพระคุณคุณแม่อัจฉรี ศรีสวัสดิ์ ผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของลูกในทุกด้าน อีกทั้งยังเป็นผู้ให้การสนับสนุน ให้กำลังใจ และเป็นแรงบันดาลใจในยามรู้สึกเหนื่อยล้าให้มีแรงผลักดันในการผ่าน ปัญหาและอุปสรรคไปด้วยดี ขอขอบพระคุณที่อยู่เคียงข้างลูกในทุกช่วงเวลา

ขอขอบคุณคุณสุภารัตน์ นามแสง คุณสุวรรณ ศรีสวัสดิ์ น้องสาวผู้น่ารักทั้งสอง คุณมนพัฒน์ บุษยะบุรณ คุณอิสรา รุ่งอภิญา สำหรับคำแนะนำ กำลังใจและการสนับสนุนในทุกๆ ด้าน ระหว่างการทำวิจัย ขอขอบคุณพี่ๆ น้องๆ และเพื่อนๆ สาขาการสอนภาษาไทยทุกคนที่ให้กำลังใจ ถามไถ่และให้คำแนะนำในการทำวิจัยกันอยู่เสมอจนจบการศึกษา

จารุวรรณ ศรีสวัสดิ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย	10
คำถามการวิจัย	12
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	12
สมมติฐานของการวิจัย.....	12
ขอบเขตของการวิจัย.....	12
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	13
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	14
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	15
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 : กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย	16
ความสำคัญของภาษาไทย	16
สาระและมาตรฐานการเรียนรู้	17
คุณภาพของผู้เรียน	18
สาระที่ 2 การเขียน	19
หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านคาวิทยา พุทธศักราช 2553 (ฉบับปรับปรุง 2556).....	21

วิสัยทัศน์โรงเรียน	21
พันธกิจ.....	21
กลยุทธ์ระดับโรงเรียน.....	21
คำอธิบายรายวิชาและโครงสร้างรายวิชาการเขียนเชิงสร้างสรรค์.....	22
การเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์	24
ความหมายและรูปแบบของงานเขียนร้อยแก้ว.....	24
ความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์.....	25
ความสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์.....	27
องค์ประกอบของการเขียนเชิงสร้างสรรค์.....	29
แนวทางการจัดการเรียนการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์.....	30
การวัดและประเมินผลการเขียนเชิงสร้างสรรค์.....	34
การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์	41
ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์.....	41
รูปแบบและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์.....	42
แนวทางการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์.....	48
แนวคิดเกี่ยวกับคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย.....	50
ความหมายของคุณลักษณะอันพึงประสงค์.....	50
คุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย.....	51
แนวทางในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย.....	54
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	57
งานวิจัยในประเทศ.....	57
งานวิจัยต่างประเทศ.....	64
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	65
ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการ.....	65

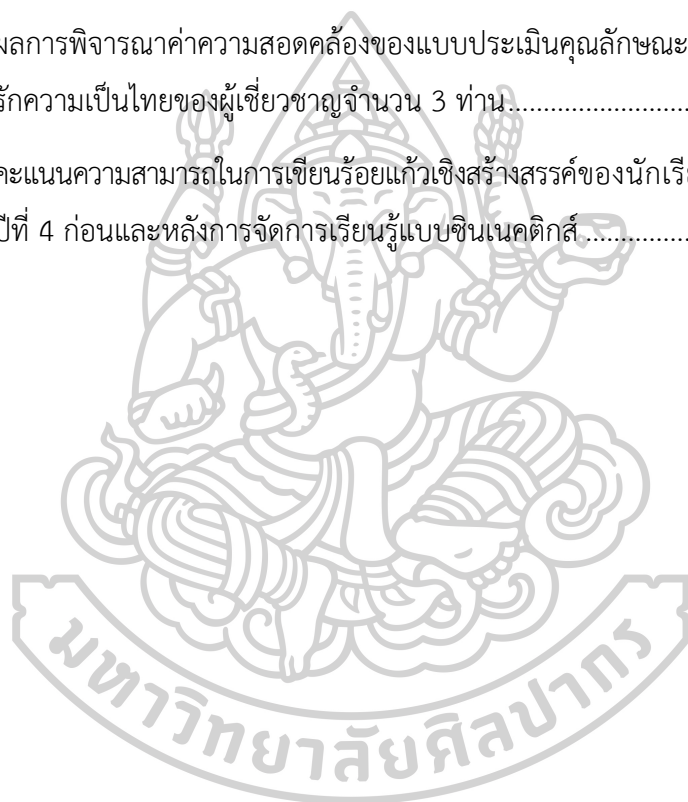
ขั้นตอนที่ 2 ขั้นการสร้างเครื่องมือ	66
ขั้นตอนที่ 3 ขั้นดำเนินการทดลอง	75
ขั้นตอนที่ 4 ขั้นการวิเคราะห์ข้อมูลและค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	76
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	77
ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์	77
ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์	78
ตอนที่ 3 ผลการศึกษาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์	82
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	85
สรุปผลการวิจัย	86
อภิปรายผล	86
ข้อเสนอแนะ	93
รายการอ้างอิง	95
ภาคผนวก	103
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย	104
ภาคผนวก ข หนังสือขอเชิญเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัย	106
ภาคผนวก ค ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	110
ภาคผนวก ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	118
ภาคผนวก จ ผลการพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์	139
ภาคผนวก ฉ ตัวอย่างผลงานนักเรียน	141
ประวัติผู้เขียน	153

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1	รายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 ปีการศึกษา 2556 – 2558 (มาตรฐาน ท 2.1 การเขียน).....	6
ตารางที่ 2	ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 2 การเขียน ระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4-6	20
ตารางที่ 3	เกณฑ์การวัดและประเมินผลการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์	39
ตารางที่ 4	เกณฑ์การพิจารณาตัวชี้วัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยระดับชั้น มัธยมศึกษาตอนปลาย.....	52
ตารางที่ 5	เกณฑ์การพิจารณาสรุปผลการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์	56
ตารางที่ 6	แผนการจัดการเรียนรู้การสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบ ซินเนคติกส์.....	68
ตารางที่ 7	มาตรประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ของ Likert	72
ตารางที่ 8	เกณฑ์การแปลความหมาย.....	72
ตารางที่ 9	แบบมาตรประมาณค่าเพื่อประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์.....	74
ตารางที่ 10	เกณฑ์การแปลความหมาย.....	74
ตารางที่ 11	ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์	78
ตารางที่ 12	ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนเขียน ร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์.....	78
ตารางที่ 13	ผลการศึกษาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 ที่เรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์..	83
ตารางที่ 14	ผลการพิจารณาค่าความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนนิทาน ของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน.....	111
ตารางที่ 15	ผลการพิจารณาค่าความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนสารคดี ของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน.....	112

ตารางที่ 16	ผลการพิจารณาค่าความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนสารคดี ของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน.....	113
ตารางที่ 17	ผลการพิจารณาค่าความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยแก้ว เชิงสร้างสรรค์ของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน.....	114
ตารางที่ 18	ผลการพิจารณาค่าความสอดคล้องของแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อ การเรียนเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์ของ ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน.....	115
ตารางที่ 19	ผลการพิจารณาค่าความสอดคล้องของแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้าน รักความเป็นไทยของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน.....	117
ตารางที่ 20	คะแนนความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์.....	140

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมาช้านาน ก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพที่สะท้อนความเป็นไทย เป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ในการสร้างความรู้ ความเข้าใจ ช่วยถ่ายทอดความคิดที่เกิดจากการเรียนรู้และถ่ายทอดประสบการณ์ เพื่อการประกอบสัมมาอาชีพ ตลอดจนจนถึงช่วยสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล ดังที่ พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร มีพระราชดำรัส ในที่ประชุมของชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม 2505 ถึงความสำคัญของภาษาไทยไว้ (ศศิธร ธัญลักษณ์นันท์, 2552 : 6-7) ดังนี้

...ภาษานั้นเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ ภาษาทั้งหลายเป็นสิ่งสวยงาม อย่างหนึ่ง เช่น ในทางวรรณคดี เป็นต้น ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องรักษาเอาไว้ให้ดี ประเทศไทย นั้นมีภาษาของเราเองซึ่งต้องหวงแหน ประเทศใกล้เคียงของเรามีหลายประเทศมี ภาษาของตนเอง แต่ว่าเขาก็ไม่ค่อยแข็งแรง เขาต้องพยายามหาทางที่จะสร้างภาษา ของตนเองไว้ให้มั่นคง เรามีโชคดีที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาล จึงสมควร อย่างยิ่งที่จะรักษาไว้ ในด้านการรักษานั้นก็มีหลายประการ อย่างหนึ่งต้องรักษา ให้บริสุทธิ์ในด้านการออกเสียง คือให้ออกเสียงให้บริสุทธิ์ชัดเจน อีกอย่างหนึ่งต้อง รักษาให้บริสุทธิ์ในวิธีใช้...

นอกจากภาษาไทยจะมีความสำคัญดังที่กล่าวข้างต้น ภาษาไทยยังมีส่วนช่วยในการสร้าง ความจริงใจได้หลากหลายตามกระบวนการสื่อสาร ทั้งการพูดและการเขียน ซึ่งหากมีการนำ ภาษาไทยมาร้อยเรียงผ่านกระบวนการเขียนสื่อสาร โดยถ่ายทอดเป็นเรื่องราวให้มีความสร้างสรรค์ น่าสนใจ จะเป็นการสร้างสุนทรียภาพให้ภาษาไทยมีความงดงาม มีคุณค่าต่อการเรียนรู้เพื่ออนุรักษ์ สืบสานภาษาให้คงอยู่สืบไป

ในกระบวนการส่งสาร นอกจากการพูดแล้ว การเขียนเป็นทักษะที่สำคัญและมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการติดต่อสื่อสาร เพื่อเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด และประสบการณ์ ในรูปแบบลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้อ่านรับทราบและเกิดความเข้าใจที่ตรงกัน สอดคล้องกับ สนธิ ตังทวิ (2531 : 34) ที่ได้กล่าวถึงการเขียน ว่าเป็นทักษะหนึ่งที่ใช้สื่อความคิดของมนุษย์ให้มีความเข้าใจตรงกัน เป็นพฤติกรรมถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ประสบการณ์และความต้องการต่างๆ ของผู้เขียนโดยถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร การเขียนจึงเป็นทักษะที่มีความสำคัญ เพราะเป็นทักษะที่ต้องอาศัยกระบวนการทางความคิดที่ผู้เขียนจะต้องถ่วงถ่วงก่อนถ่ายทอดให้ผู้อ่านได้รับทราบ ดังพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศรมหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร เนื่องในโอกาสพระราชทานพระบรมราโชวาทแก่ผู้นำศาสนาอิสลาม (อิหม่าม) ในจังหวัดชายแดนใต้ และผู้แทนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม เขตการศึกษา 2 เมื่อวันที่ 24 กันยายน 2530 (รักในหลวงห่วงภาษาไทย, 2544.) ว่า

การรู้ภาษา และอ่านเขียนได้นี้เป็นประโยชน์มากประการหนึ่ง ทำให้มีความสะดวกในการติดต่อ เช่น ติดต่อการงานกับทางราชการ หรือติดต่อประสานกับผู้ที่มาปฏิบัติงานพัฒนาต่างๆ ซึ่งถ้าติดต่อพูดจากกันไม่ติดขัดก็จะมีความเข้าใจกัน และสามารถร่วมมือกันทำงานสร้างความสุขความเจริญให้เกิดขึ้นได้ อีกประการหนึ่ง การอ่าน เขียนหนังสือได้จะช่วยให้มีโอกาสเรียนรู้วิทยาการและเทคโนโลยีใหม่ๆ ต่างๆ ได้มากมาย และความรู้ ความเข้าใจในสิ่งเหล่านี้ สามารถนำมาใช้ในทางสร้างสรรค์ให้เกิดประโยชน์ตามที่ต้องการได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ภาษายังเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งในการถ่ายทอดความรู้ความคิด รวมทั้งคุณธรรมความดีทุกอย่าง

การเขียนเป็นทักษะที่ต้องอาศัยกระบวนการทางความคิดในการถ่วงถ่วงเรื่องราวก่อนนำมาเรียบเรียงเป็นถ้อยคำข้อความ การเขียนจึงมีความสัมพันธ์กับการคิด เป็นทักษะที่มีความสำคัญมากต่อการศึกษาไทยในศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา วิจิตร พานิช (2555 : 33) ได้กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงในยุคนี้ ว่าเป็นช่วงของการเปลี่ยนยุคจากยุคความรู้สู่ยุคนวัตกรรม ทักษะการคิดจึงเป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นพื้นฐานในการปรับตัวเพื่อรับการเปลี่ยนแปลง ดังสำนักบริหารงานมัธยมศึกษาตอนปลาย สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ม.ป.ป. : 1-2) ได้กล่าวว่า ประเทศไทย มีนโยบายที่จะให้มีการพัฒนาประชากรในวัยเรียนให้มีความรู้เพื่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 นอกเหนือจากสาระความรู้ในรายวิชาที่เรียนแล้ว

ยังมีทักษะอีก 3 ด้าน คือ ทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรม ทักษะด้านสารสนเทศ สื่อและเทคโนโลยี และทักษะชีวิตและอาชีพ เพื่อความสำเร็จทั้งด้านการทำงานและการดำเนินชีวิต กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้มีแผนการปฏิรูปการศึกษาทั้งระบบ (พ.ศ. 2558-2561) ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของชาติ (พ.ศ.2557) ที่ให้ความสำคัญในเรื่องการพัฒนาคนอย่างยั่งยืน และแนวโน้มจากการปฏิรูปการศึกษา ในประเทศต่างๆ ก็ได้ให้ความสำคัญในการพัฒนาทักษะการปฏิบัติมากกว่าเนื้อหา โดยผู้เรียนควรมี ทักษะที่ครอบคลุมทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ทักษะพื้นฐาน คือ ทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต เช่น อ่านออก เขียนได้ คิดเลขเป็น ทักษะเพื่อทำงาน คือ ทักษะพื้นฐานในการทำงานของทุกอาชีพ ได้แก่ เทคโนโลยี สารสนเทศ การคิดวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ การทำงานเป็นทีม และการสื่อสาร และทักษะเฉพาะ อาชีพ คือ ทักษะเบื้องต้นของอาชีพที่สนใจ

ทักษะการคิดเป็นทักษะที่สำคัญ เนื่องจากเป็นพื้นฐานในการพัฒนาทักษะด้านอื่นๆ เป็นทักษะสำคัญที่ควรพัฒนาให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน โดยเฉพาะด้านความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นทักษะที่มีอยู่ในทุกคน หากได้รับการฝึกฝนหรือพัฒนานำไปสู่การคิดค้นสิ่งแปลกใหม่ หรือแต่งเติมผสมผสาน ด้วยจินตนาการส่วนหนึ่ง ความคิดสร้างสรรค์เป็นการคิดลักษณะอนงนัย ดังที่ Guilford (1996, อ้างถึงใน ปราณี สุรสิทธิ์, 2549 : 27) ได้กล่าวถึงความคิดสร้างสรรค์ว่าเป็นความสามารถทางสมอง ที่จะคิดได้หลายทิศทาง ประกอบด้วย ความคล่องในการคิด ความคิดยืดหยุ่น และความคิดที่เป็นของตนเองโดยเฉพาะโดยไม่กลัวคำวิพากษ์วิจารณ์และมีอิสระทางความคิด ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งในโลก ยุคปัจจุบัน สอดคล้องกับ ชาญชัย อินทรประวัตติ (2518 : 19) สุจริต เพียรชอบ (2536 : 15) และ สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ (2544 : 15) ได้กล่าวถึงความสำคัญของความคิดสร้างสรรค์ไว้ในทิศทาง เดียวกันว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นทักษะที่มีความจำเป็นอย่างมากในปัจจุบัน และเป็นสิ่งที่ควร ปลูกฝังให้เกิดขึ้นในตัวเด็ก ซึ่งจะมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เป็นของตัวเองอยู่แล้วตามธรรมชาติและวัย เนื่องจากในการดำเนินชีวิตประจำวันนั้นจำเป็นต้องอาศัยความคิดสร้างสรรค์ในการแก้ปัญหาและ ผลิตผลงานให้ความแปลกใหม่ ในอนาคตที่สภาพสังคมจะมีความซับซ้อนมากขึ้น จึงต้องมีการเตรียม เด็กและเยาวชนให้มีความพร้อมในการใช้ความรู้คู่กับความคิดสร้างสรรค์ในการแก้ปัญหา เพราะเด็ก ที่มีความคิดสร้างสรรค์จะมีโอกาสนำความรู้ไปใช้ในการแก้ปัญหาได้ดีกว่า

การเขียนถือเป็นผลผลิตทางความคิด เป็นทักษะที่มีความสำคัญ การเขียนที่ดีและมี ประสิทธิภาพ ผู้เขียนจำเป็นต้องเรียนรู้และเข้าใจในหลักเกณฑ์และองค์ประกอบของการเขียน อาศัย ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการจัดระบบระเบียบความคิดก่อนเรียบเรียงเป็นข้อความ รู้หลักการ เลือกรูปแบบและรูปประโยคได้อย่างถูกต้องเหมาะสมมีความสละสลวย สอดคล้องกับปราณี สุรสิทธิ์ (2549 : 54) ที่กล่าวถึงการเขียนให้มีประสิทธิภาพว่านอกจากจะใช้สื่อสารให้มีความเข้าใจแล้ว

ต้องแสดงความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และเป็นงานเขียนที่เกิดจากจินตนาการของผู้เขียนเอง โดยมีได้ลอกเลียนแบบผู้อื่น มีอิสระที่จะคิดรูปแบบใหม่ๆ แตกต่างจากแนวเดิมที่มีอยู่ มีความน่าสนใจไม่ซ้ำแบบใคร เป็นผลงานที่มีคุณค่าทางความคิดริเริ่มอย่างเด่นชัด ซึ่งการเขียนประเภทนี้เรียกว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งถือว่าเป็นทักษะการเขียนประเภทหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิต เพราะเป็นการเขียนที่ต้องผ่านกระบวนการคิดริเริ่มของผู้เขียนให้มีความสร้างสรรค์แปลกใหม่สามารถพัฒนาตนเองไปสู่การประกอบอาชีพในสังคมได้ ดังที่ถวัลย์ มาศจรัส (2546 : 3-6) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่ามีความสำคัญต่อชีวิตบุคคลและสังคมมาก คือทำให้เกิดภูมิปัญญาด้านสำนวนภาษาใหม่ๆ เกิดอาชีพใหม่จากการใช้ภาษาเชิงสร้างสรรค์ เช่น นักเขียน นักเขียนบทโทรทัศน์ นักโฆษณา พิธีกร นักพูด นักแปล เป็นต้น เกิดการสืบทอดทางวัฒนธรรม เกิดพัฒนาการสมองซีกขวาในตัวบุคคล และเกิดการจุดประกายความคิดให้เกิดสิ่งใหม่ๆ ในสังคมที่มีการแข่งขันและเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย (2551 : 15-21) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้ทักษะการเขียนว่าประกอบด้วย การเขียนสะกดตามอักขรวิธี การเขียนสื่อสาร โดยใช้ถ้อยคำและรูปแบบต่างๆ ของการเขียน ซึ่งรวมถึงการเขียนเรียงความย่อความ รายงานชนิดต่างๆ การเขียนตามจินตนาการ วิเคราะห์วิจารณ์ และเขียนเชิงสร้างสรรค์ มีการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดเพื่อให้นักเรียนได้มีการฝึกเขียนเชิงสร้างสรรค์ในรายวิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยระบุไว้ในตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์ คือ ท 2.1 ม.4-6/1 การเขียนสื่อสารในรูปแบบต่างๆ ได้ตรงตามวัตถุประสงค์ โดยใช้ภาษาเรียบเรียงถูกต้องมีข้อมูล และสาระสำคัญชัดเจน เช่น การเขียนอธิบาย บรรยาย พรรณนา และ ท 2.1 ม.4-6/4 ผลงานเขียนของตนเองในรูปแบบต่างๆ เช่น สารคดี บันเทิงคดี เพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะการเขียนที่มีความคิดสร้างสรรค์ สอดคล้องกับอัจฉรา ชิวพันธ์ (2547 : 3) ที่กล่าวถึงความสำคัญของการสอนเขียนสร้างสรรค์ว่า เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์ของตนเอง ฝึกการเลือกใช้คำให้เหมาะสมเพื่อแสดงความคิดเห็นของตนเชื่อมโยงกับประสบการณ์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ในสิ่งต่างๆ ทั้งนี้ความคิดริเริ่มถือว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญของความคิดสร้างสรรค์ที่จะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเขียนและพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในโอกาสต่อไป ซึ่งการเขียนยังมีส่วนช่วยให้นักเรียนได้แสดงออกถึงความภาคภูมิใจ เห็นคุณค่าและร่วมกันอนุรักษ์การใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ซึ่งเป็นไปตามคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดไว้โดยการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานกำหนด จะเป็นการช่วยให้นักเรียนเกิดสมรรถนะสำคัญในการ

สื่อสารและความสามารถในการคิด โดยเฉพาะความคิดสร้างสรรค์ที่จะนำไปสู่การพัฒนาสมรรถนะสำคัญด้านอื่นๆ ได้อีก เช่น ความสามารถในการแก้ปัญหา และความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต และเกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ตามวิสัยทัศน์ของหลักสูตรที่มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนทุกคนซึ่งเป็นกำลังของชาติ เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 3-5)

การสอนเขียนนับเป็นทักษะที่สอนค่อนข้างยาก เนื่องจากเป็นทักษะที่ต้องอาศัยกระบวนการทางความคิดในการกลั่นกรองเรื่องราวก่อนจะถ่ายทอดออกมาโดยการเขียนของนักเรียน เมื่อเป็นทักษะที่ยากและอาศัยการใช้ความคิด จึงทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายและไม่กล้าที่จะคิดและเขียน สอดคล้องกับเรื่องเดช หนองแส (2555 : 2-3) ที่พบปัญหาในเรื่องของการสอนเขียนว่านักเรียนมีปัญหาเรื่องการลำดับความคิดที่ยังไม่สัมพันธ์กัน ใช้สำนวนภาษายังไม่สละสลวย และนักเรียนส่วนใหญ่ยังขาดทักษะการคิดอย่างสร้างสรรค์ และความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เวลาให้นักเรียนเขียนแสดงความรู้สึก เขียนเรียงความหรือเรื่องราวต่างๆ นักเรียนมักตอบว่าเขียนไม่ได้ ไม่รู้จะเขียนอะไร และได้สังเกตจากการตอบคำถามรายบุคคลของนักเรียนที่ตอบไปในลักษณะเดียวกัน คือมีการเขียนคำตอบที่คล้ายคลึงกัน เช่นเดียวกับสุภาพ ช่างสอน (2549 : 3) ที่ได้สังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนแล้วพบว่านักเรียนขาดทักษะการคิดสร้างสรรค์และความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เห็นได้จากการที่ครูตั้งคำถามแล้วนักเรียนไม่ให้ความสนใจในการคิดหาคำตอบด้วยตนเอง และจะตอบคล้ายกันกับเพื่อน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวิธีการสอนของครูที่อาจยังไม่น่าสนใจเท่าที่ควร นอกจากนี้ ผุสรรัตน์ อภิชัย (2556 : 2) ได้สัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาไทยโรงเรียนแม่สรวยวิทยาคม พบว่าทักษะการเขียนเรียงความทำให้คะแนนผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนต่ำ สาเหตุอันเนื่องมาจากมาจากนักเรียนยังไม่ได้รับการฝึกฝนด้านการเขียนและไม่ได้รับการกระตุ้นความคิด ขาดความรู้ ความคิดที่จะเขียน ขาดความพร้อมในการฝึกฝนขาดการลำดับความคิดความเข้าใจในการเขียนให้ต่อเนื่องเป็นเหตุเป็นผลกัน ครูจึงต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับการกระตุ้นการเขียนและความคิดของนักเรียนเพื่อให้นักเรียนเขียนได้อย่างสร้างสรรค์มากขึ้น

จากรายงานผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) (เอกสารรวบรวมข้อมูล O-NET ของกลุ่มงานวิชาการ โรงเรียนบ้านคาวิทยา จากสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคาวิทยา ปีการศึกษา 2556 - 2558 ฉบับที่ 2 ค่าสถิติสำหรับโรงเรียนแยกตามมาตรฐานการเรียนรู้ พบว่า ผลการทดสอบกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ในด้านมาตรฐาน ท 2.1 การเขียน มีค่าสถิติจำแนกตามระดับเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ที่โรงเรียน

ควรเร่งพัฒนาเนื่องจากคะแนนเฉลี่ยของโรงเรียนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยทั้งระดับจังหวัดและระดับประเทศ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 รายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2556 – 2558 (มาตรฐาน ท 2.1 การเขียน)

ปีการศึกษา	คะแนนเต็ม	ค่าสถิติจำแนกตามระดับ					
		โรงเรียน		จังหวัด		ประเทศ	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
2556	100	47.30	13.87	59.62	18.01	55.71	19.37
2557	100	43.18	15.46	54.80	19.19	51.50	19.81
2558	100	43.26	17.40	51.01	18.60	48.73	19.15

ที่มา : เอกสารรวบรวมข้อมูล O-NET ของกลุ่มงานวิชาการ โรงเรียนบ้านควายวิทยา จากสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน)

จากตารางที่ 1 ผลการประเมินการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2556 - 2558 พบว่า มาตรฐาน ท 2.1 การเขียน คะแนนเฉลี่ยของโรงเรียนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยทั้งระดับจังหวัดและระดับประเทศทุกปี และเป็นมาตรฐานที่ทางโรงเรียนควรเร่งพัฒนา มากที่สุดใน 5 มาตรฐานของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ซึ่งผลการประเมินการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) นี้แสดงให้เห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจนว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่นักเรียนควรได้รับปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาอย่างยิ่ง หากสามารถปรับปรุงได้ก็จะเป็นการแก้ไขปัญหาทักษะการเขียนของนักเรียน และยังช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยให้สูงขึ้นอีกด้วย

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนบ้านควายวิทยา (ประเทือง วงศาโรจน์; ธิติมา วิเศษศิริ และวิทวัส แทนบัตติ, 16 ธันวาคม 2559) และประสบการณ์ในการสอนวิชาภาษาไทยของผู้วิจัยในระยะเวลา 4 ปีพบว่าครูภาษาไทยมีความเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่า สาระที่ 2 การเขียน เป็นทักษะที่พบปัญหาในการจัดการเรียนการสอนมากที่สุด เนื่องจากเป็นทักษะที่ต้องอาศัยกระบวนการทางความคิดของนักเรียนในการกลั่นกรอง

เรื่องราวก่อน และเป็นทักษะที่ยังต้องอาศัยทัศนคติที่ดี เช่น การรักหรือการชอบเขียน ทำให้นักเรียนส่วนมากคิดว่าการเขียนเป็นทักษะที่ยากเพราะต้องใช้ความคิดหรือพรสวรรค์ส่วนบุคคล เมื่อให้นักเรียนเขียนเรียงความ เขียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก หรือเขียนบรรยายเรื่องราวต่างๆ นักเรียนมักจะเขียนเป็นข้อความสั้นๆ ไม่มีการจัดลำดับเรื่องราวความคิดให้สัมพันธ์กัน หรือมีการคัดลอกเนื้อหาจากที่อื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวิธีการจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียนของครูยังไม่มียุติวิธีที่หลากหลายหรือน่าสนใจมากพอที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนได้รู้จักคิดอย่างสร้างสรรค์และถ่ายทอดออกมาเป็นงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ ซึ่งปัญหานี้เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนของนักเรียนค่อนข้างต่ำ

จากการศึกษาปัญหาทักษะการเขียนจากเอกสารงานวิจัยและการสัมภาษณ์พบว่า สาเหตุนั้นมีสองประการ ประการแรกเกิดจากตัวนักเรียน คือ นักเรียนมีความคิดและทัศนคติต่อการเขียนว่าเป็นทักษะที่ยาก เพราะต้องใช้ความคิดในการกลั่นกรองร้อยเรียงข้อความเสียก่อน ต้องใช้เวลา และขาดความมั่นใจในการเขียน ทำให้มีความรู้สึกไม่อยากคิด เบื่อหน่ายในการคิดและการเขียน ทำให้ผลิตงานเขียนออกมาไม่ดี ขาดการจัดลำดับความคิด หรือเขียนเป็นเพียงข้อความสั้นๆ ไม่ครบถ้วน กระบวนการ ซึ่งสอดคล้องกับภณิตา ยานะ (2554 : 3) ที่ได้กล่าวถึงสิ่งที่พบในการสอนทักษะการเขียนว่านักเรียนส่วนมากถึงร้อยละ 80 ยังขาดทักษะการเขียน อันเป็นผลมาจากการที่ครูยังขาดวิธีการสอนที่จะช่วยส่งเสริมทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้นักเรียนอย่างแท้จริง ทำให้นักเรียนขาดแรงจูงใจ และมีความเห็นว่าการเขียนเป็นเรื่องที่ยากเกินความสามารถ ทำให้รู้สึกเบื่อหน่ายและอยากหลีกเลี่ยง มีความไม่ภาคภูมิใจในผลงานของตนเอง จึงไม่เห็นความสำคัญของการเขียน และแสงระวี ประจวบวัน (2553 : 8) ได้สัมภาษณ์ครูภาษาไทยทุกระดับชั้นของโรงเรียนละอียดอุปถัมภ์ ซึ่งได้ให้ความเห็นว่า ทักษะการเขียนนั้นเป็นทักษะที่ยากและน่าเบื่อ กำหนดแนวทางในการเขียนลำบากเพราะขาดความมั่นใจ มีความรู้ความเข้าใจไม่ลึกซึ้ง ขาดจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ นักเรียนส่วนใหญ่จะขาดทักษะการเขียนและเขียนตามกรอบหรือรูปแบบที่กำหนดให้ หรือลอกเลียนแบบจากตัวอย่างเท่านั้น ไม่สามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนได้อย่างอิสระเสรี มีเจตคติที่ไม่ดีต่อภาษาไทย จึงเป็นสาเหตุให้ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาภาษาไทยไม่ประสบผลสำเร็จ ประการที่สองเกิดจากตัวครูที่ยังขาดกระบวนการจัดการเรียนการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้มีความน่าสนใจ ที่จะดึงดูดและกระตุ้นให้นักเรียนได้รู้จักคิด และได้ฝึกฝนทักษะการเขียนให้มากขึ้น ดังที่ สมจิตร์ ศรีสุข (2550 : 3) สรุปว่า ปัญหาในการสอนด้านทักษะการเขียน ได้แก่ ครูผู้สอนไม่สามารถจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ นักเรียนไม่สามารถเขียนได้ ขาดความมั่นใจ ขาดความสนใจ

ในการเขียน และไม่มีความคิดสร้างสรรค์ในการเขียน พรทิพย์ ประการแก้ว (2543 : 2) ที่กล่าวถึง การสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์มีอุปสรรคต่างๆ มาก ทั้งด้านตัวนักเรียนและตัวครู คือ นักเรียนไม่ชอบ การเขียนเชิงสร้างสรรค์ เกิดความเบื่อหน่าย เห็นว่าการเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นเรื่องที่ยากเกิน ความสามารถของตน และไม่ทราบว่าเขียนอะไร คิดว่าตนเองไม่มีพรสวรรค์จึงขาดความมั่นใจใน ตนเอง ไม่กล้าแสดงออก

จากปัญหาดังกล่าว พบว่าปัญหาที่เกิดจากนักเรียนนั้นมาจากการที่นักเรียนยังไม่สามารถ จัดลำดับความคิดได้ และรู้สึกเบื่อหน่ายในการคิดทำให้เกิดความไม่อยากเขียน เห็นว่าการเขียนเป็น ทักษะที่ยาก ผลงานการเขียนจึงออกมาอย่างไม่ค่อยมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ขณะที่ครูผู้สอนซึ่งถือว่าเป็น ผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการเลือกวิธีการจัดการเรียนรู้ที่จะทำให้นักเรียนได้แสดงความคิดสร้างสรรค์ ของตนเองออกมาได้มากที่สุด โดยไม่ลอกเลียนแบบใคร ควรหาวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมเพื่อ ให้ นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์และสามารถสร้างงานเขียนออกมาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่ สติธย์ กลุ่มเหรียญทอง (2555 : 1495) ได้กล่าวถึงกระบวนการจัดการเรียนการสอนของครูว่าจะทำอย่างไร ให้ผู้เรียนมีความรู้สึกอยากเขียน อยากคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ครูควรมีการสร้างแรงจูงใจเพื่อกระตุ้น ผู้เรียนให้เกิดความคิดริเริ่มก่อนจะลงมือเขียนถ่ายถอดความรู้สึกนึกคิดในเรื่องที่แปลกใหม่น่าสนใจ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกสนุกสนานและไม่คิดว่าวิชาการเขียนเป็นวิชาที่น่าเบื่ออีกต่อไป

เมื่อครูคือผู้มีบทบาทและมีความสำคัญในการสอนที่จะทำให้นักเรียนรู้จักคิดและได้ฝึกฝน ทักษะการเขียนให้มีพัฒนาการที่ดีขึ้นได้ โดยฝึกให้ผู้เรียนได้มีความคิดสร้างสรรค์ที่แปลกใหม่ในด้าน ต่างๆ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาค้นคว้าหลักการ แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์ พบว่า ซินเนคติกส์ (Synectics) เป็นการจัดการเรียนรู้รูปแบบหนึ่งที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะ การคิดให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ โดยทิสนา แคมมณี (2558 : 2552) และ วัชรา เล่าเรียนดี (2556 : 48) ได้กล่าวถึงการคิดแบบซินเนคติกส์ว่า เป็นแนวคิดการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ รูปแบบหนึ่ง เป็นวิธีการคิดที่แปลกแหวกแนวจากความคิดเดิมๆ ซึ่งคำตอบที่ได้นั้นจะไม่มีอิง ข้อเท็จจริง หลักการและเหตุผลเหมือนการคิดขั้นสูงอื่นๆ เป็นการศึกษาที่ต้องใช้ความรู้สึกของ ตนเอง นำตนเองไปเปรียบเทียบกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้วจินตนาการให้กว้างขวางหลากหลาย สมศักดิ์ ภูวิภาดาบรรณ (2544 : 106-107) ได้กล่าวถึง ซินเนคติกส์ว่า เป็นเทคนิคที่เชื่อมโยงสัมพันธ์โดย การใช้การเปรียบเทียบอุปมาอุปไมย (Analogy) ซึ่งแบ่งเป็น 3 แบบ คือ 1) การเปรียบเทียบแบบ ทางตรง (Direct Analogy) เป็นการเปรียบเทียบทางตรงระหว่างของ 2 สิ่งหรือมากกว่า สิ่งที่น่ามา เปรียบเทียบอาจเป็นคน สัตว์ พืช หรือสิ่งของ โดยของที่น่ามาเปรียบเทียบ ไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน

ทุกประการ จุดประสงค์ก็คือ เพื่อให้มองเห็นปัญหาอีกแนวทางหนึ่งหรือเพื่อให้เกิดความคิดใหม่ ซึ่งอาจนำมาใช้แก้ปัญหาที่ต้องการได้ 2) การเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับสิ่งอื่น (Personal Analogy) เป็นการสมมุติว่า ตนเองเป็นสิ่งที่ต้องการเปรียบเทียบและบรรยายความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับตนเป็นสิ่งที่นั่น สิ่งเปรียบอาจเป็นคน พืช สัตว์ หรือสิ่งของ 3) การเปรียบเทียบโดยใช้คู่ที่มีความหมายขัดแย้ง (Compressed Conflict) เป็นการใช้อำนาจเปรียบเทียบ 2 คำ ที่มีความหมายขัดแย้งกันหรือตรงกันข้าม มาอธิบายลักษณะของคน สัตว์ พืช หรือสิ่งของที่ต้องการ เช่น ฉลาดในเรื่องโง่ หรือสวยโทรมๆ เป็นต้น

จากการศึกษางานวิจัยที่สามารถช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ให้นักเรียน พบว่าการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ในด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ ดังที่ อุทุมพร แก่นทอง (2553 : 60-61) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่า การเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้เรื่องเดช หนองแส (2555 : 60) ได้ศึกษาการใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบซินเนคติกส์เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังจากใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์สูงกว่าผลการทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และ 2) ความคิดเห็นของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง และอาจিয়া หลิมกุล (2556 : 55) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์ ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์ก่อนและหลังเรียนมีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยสถิติทดสอบค่า (t-test) พบว่าความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์บันเทิงคดีพบว่า นักศึกษามีความสามารถในการเขียนนิทานมากที่สุด และมีความสามารถด้านการเชื่อมโยงความคิดมากที่สุด และ 2) ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน เห็นด้วยมาก

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์จะพบว่า มีผลการวิจัยไปในทิศทางเดียวกัน นับว่าการสอนแบบซินเนคติกส์นั้นสามารถพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียนได้ และผู้เรียนมีความคิดเห็นและความพึงพอใจที่ดีต่อการเรียนการสอนในรูปแบบดังกล่าว ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการนำการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านควายวิทยา ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อที่จะสามารถนำไปต่อยอดในการผลิตงานเขียนในรูปแบบต่างๆ และเป็นการมุ่งพัฒนาให้นักเรียนเกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย ให้นักเรียนได้ตระหนักถึงคุณค่าและการใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

ในการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งพัฒนาทักษะความคิดสร้างสรรค์ให้แก่ นักเรียนโดยให้นักเรียนสามารถถ่วงถ่วงความคิดดังกล่าวและสื่อสารด้วยการเขียนนั้น ควรมีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิดที่แปลกใหม่อย่างหลากหลาย ในการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์” ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารหลักการ ทฤษฎีและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เพื่อนำมาวิธีการมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน ตามแนวคิดของทิสนา แจมมณี (2558 : 253) ที่ได้กล่าวถึงกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบซินเนคติกส์ว่าเป็นรูปแบบการสอนที่สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดสร้างสรรค์ออกมาได้อย่างหลากหลายแปลกใหม่แตกต่างไปจากเดิม และสามารถนำความคิดใหม่นั้นไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้ ซึ่งมีด้วยกัน 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ชี้นำ ผู้สอนให้ผู้เรียนทำงานต่างๆ ปกติ จากนั้นเก็บผลงานเอาไว้

ขั้นที่ 2 ขั้นการสร้างอุปมาแบบตรงหรือเปรียบเทียบแบบตรง (direct analogy) โดยผู้สอนเสนอคำคู่ให้นักเรียนเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างว่าเหมือนหรือต่างกันอย่างไร โดยคำคู่ นั้นควรมีลักษณะที่สัมพันธ์กับเนื้อหาหรือชิ้นงานที่นักเรียนทำในขั้นที่ 1 ผู้สอนเสนอคำคู่ให้ผู้เรียนเปรียบเทียบหลายๆ คู่ แล้วจดคำตอบไว้บนกระดาน

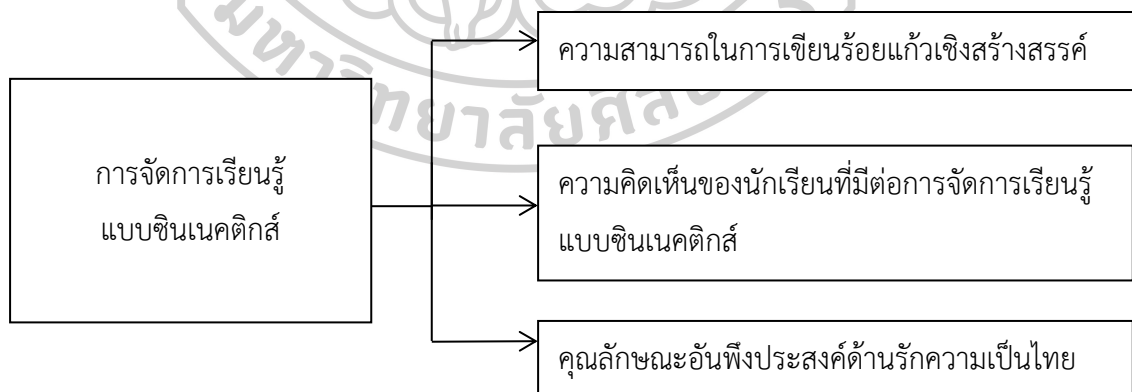
ขั้นที่ 3 ขั้นการสร้างอุปมาบุคคลหรือเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ (personal analogy) คือผู้สอนให้ผู้เรียนสมมติว่าตนเองเป็นสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และแสดงความรู้สึกนั้นออกมา แล้วผู้สอนเขียนคำตอบไว้บนกระดาน

ขั้นที่ 4 ขั้นการสร้างอุปมาคำคู่ขัดแย้ง (compressed conflict) ผู้สอนให้ผู้เรียนนำคำหรือวลีที่ได้จากการเปรียบเทียบในขั้นที่ 2 และ 3 มาประกอบกันเป็นคำใหม่ที่มีความหมายขัดแย้งกันในตัวเอง

ขั้นที่ 5 ขั้นการอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้ง ผู้สอนให้ผู้เรียนช่วยกันอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้งที่ได้

ขั้นที่ 6 ขั้นการนำเสนอความคิดใหม่มาสร้างสรรค์งาน ผู้สอนให้ผู้เรียนนำงานที่ทำไว้ในขั้นที่ 1 มาทบทวนใหม่ แล้วลองนำความคิดใหม่ที่ได้จากกิจกรรมขั้นที่ 5 มาใช้ให้งานมีความสร้างสรรค์มากยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยมีความเห็นว่ากิจกรรมการสอนดังกล่าว สามารถนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ได้ เป็นการสร้างบรรยากาศและความแปลกใหม่ในการจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนมีความตื่นตัวและให้ความสนใจมากยิ่งขึ้น จะเป็นการช่วยสร้างองค์ความรู้และพัฒนาทักษะด้านการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นและสร้างคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยให้แก่เรียนอีกด้วย

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

คำถามการวิจัย

1. ความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่
2. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์อยู่ในระดับใด
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยอยู่ในระดับใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์
3. เพื่อศึกษาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์

สมมติฐานของการวิจัย

ความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์สูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนบ้านคาวีทยา อำเภอบ้านคา จังหวัดราชบุรี จำนวน 3 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 120 คน จัดห้องเรียนแบบละความสามารถ

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านคาวิทยา อำเภอบ้านคา จังหวัดราชบุรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 1 ห้องเรียน คือ ห้องม.4/2 มีนักเรียนจำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีการจับสลากโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

2. ตัวแปรที่ศึกษา ประกอบด้วย

2.1 ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์

2.2.2 ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

2.2.3 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย

3. ระยะเวลาในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โดยใช้ระยะเวลาในการดำเนินการสอนและทดสอบก่อนและหลังเรียนทั้งหมด 11 คาบ คาบเรียนละ 50 นาที (รวมทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน)

4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตเนื้อหาของเรื่องที่จะสอนตามโครงสร้างและคำอธิบายรายวิชาเพิ่มเติม การเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ปรากฏในหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนบ้านคาวิทยา ดังนี้

1. นิทานหรรษา (การเขียนนิทาน)
2. เพลินพาสารคดี (การเขียนสารคดี)
3. บันเทิงคดีสร้างสรรค์ (การเขียนเรื่องสั้น)

นิยามศัพท์เฉพาะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ผู้วิจัยได้กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะไว้ดังนี้

ความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง ผลของการเขียนเรียบเรียงความรู้ ประสบการณ์ ตลอดจนความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการที่ถ่ายทอดออกมาเป็นงานเขียนที่

มีความแปลกใหม่ มีคุณค่า น่าสนใจทั้งในด้านรูปแบบ ภาษา และการนำเสนอ โดยมีได้คัดลอกเลียนแบบหรือทำซ้ำกับผู้อื่น ซึ่งวัดได้จากคะแนนในการทำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ให้นักเรียน มีด้วยกัน 6 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ชี้นำ ผู้สอนให้ผู้เรียนทำงานต่างๆ ปกติ ขั้นที่ 2 ขั้นการสร้างอุปมาแบบตรงหรือเปรียบเทียบแบบตรง (direct analogy) ขั้นที่ 3 ขั้นการสร้างอุปมาบุคคลหรือเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ (personal analogy) ขั้นที่ 4 ขั้นการสร้างอุปมาคำคู่ขัดแย้ง (compressed conflict) ขั้นที่ 5 ขั้นการอธิบายความหมายของคำ คู่ขัดแย้ง ขั้นที่ 6 ขั้นการนำเสนอความคิดใหม่มาสร้างสรรค์งาน

คุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย หมายถึง ลักษณะพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดแก่นักเรียนในการแสดงออกหรือปฏิบัติเป็นประจำตามกาลเทศะหรือโอกาสอย่างเหมาะสม โดยแสดงออกถึงการ เห็นคุณค่า และการใช้ภาษาไทยสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม วัดจากแบบประเมินที่ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้น

ความคิดเห็นของนักเรียน หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของนักเรียนที่มีต่อการเรียนเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ใน 4 ด้าน คือ ด้านระยะเวลา ด้านเนื้อหา ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับ โดยวัดจากแบบสอบถามความคิดเห็นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

นักเรียน หมายถึง ผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนบ้านควาย อำเภอบ้านคา จังหวัดราชบุรี

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. นักเรียนได้พัฒนาความสามารถและกระบวนการคิดอย่างสร้างสรรค์
2. เป็นแนวทางในการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์
3. นักเรียนเกิดความรักและภาคภูมิใจในภาษาไทยและใช้ภาษาไทยสื่อสารได้อย่างถูกต้อง

บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษางานวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 : กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
  - 1.1 ความสำคัญของภาษาไทย
  - 1.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้
  - 1.3 คุณภาพของผู้เรียน
  - 1.4 สาระที่ 2 การเขียน
2. หลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนบ้านควายวิทยา พุทธศักราช 2553 (ฉบับปรับปรุง 2556)
  - 2.1 วิสัยทัศน์โรงเรียน
  - 2.2 พันธกิจ
  - 2.3 กลยุทธ์ระดับโรงเรียน
  - 2.4 คำอธิบายรายวิชาและโครงสร้างรายวิชาการเขียนเชิงสร้างสรรค์
3. การเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์
  - 3.1 ความหมายและรูปแบบของงานเขียนร้อยแก้ว
  - 3.2 ความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์
  - 3.3 ความสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์
  - 3.4 องค์ประกอบของการเขียนเชิงสร้างสรรค์
  - 3.5 แนวทางการจัดการเรียนการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์
  - 3.6 การวัดและประเมินผลการเขียนเชิงสร้างสรรค์

4. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์
  - 4.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์
  - 4.2 รูปแบบและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์
  - 4.3 แนวทางการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์
5. แนวคิดเกี่ยวกับคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย
  - 5.1 ความหมายของคุณลักษณะอันพึงประสงค์
  - 5.2 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย
  - 5.3 แนวทางในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 6.1 งานวิจัยในประเทศ
  - 6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์
  - 6.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย
  - 6.4 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 : กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 1-5)

ความสำคัญของภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรม การงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนากระบวนการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดง

ภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนทุกคนซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย และเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข มีความรู้ และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพ ซึ่งกำหนดสาระการเรียนรู้ทั้งหมด 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้และสาระที่สำคัญสาระหนึ่งคือ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

จากการศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พบว่า ภาษาไทยจัดเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ กระบวนการคิด วิเคราะห์ วิจารณ์อย่างสร้างสรรค์ให้ทันต่อโลกและเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสังคม โดยได้กำหนดสิ่งที่ต้องเรียนรู้ไว้ทั้งหมด 5 สาระการเรียนรู้ เพื่อต้องการพัฒนาเยาวชนไทยให้มีความรัก ห่วงแทน อนุรักษ์และใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง ดังรายละเอียดต่อไปนี้ ได้แก่

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิจาร์ณวรรณคดีและวรรณกรรมไทย อย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

คุณภาพของผู้เรียน

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 : กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ได้กล่าวถึงคุณภาพของผู้เรียนเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทั้ง 5 สาระ ดังนี้

สาระที่ 1 การอ่าน เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้เรียนสามารถอ่านออกเสียงบท ร้อยแก้วและบทร้อยกรองเป็นทำนองเสนาะได้ถูกต้องและเข้าใจ ดีความ แปลความ และขยายความ เรื่องที่อ่านได้ วิเคราะห์หรือวิจารณ์เรื่องที่อ่าน แสดงความคิดเห็นโต้แย้งและเสนอความคิดใหม่จากการ อ่านอย่างมีเหตุผล คาดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน เขียนกรอบแนวคิด ผังความคิด บันทึก ย่อความ และเขียนรายงานจากสิ่งที่อ่าน สังเคราะห์ ประเมินค่า และนำความรู้ความคิดจากการอ่าน มาพัฒนาตน พัฒนาการเรียน และพัฒนาความรู้ทางอาชีพ และ นำความรู้ความคิดไปประยุกต์ใช้ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต มีมารยาทและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้เรียนสามารถเขียนสื่อสารในรูปแบบ ต่างๆ โดยใช้ภาษาได้ถูกต้องตรงตามวัตถุประสงค์ ย่อความจากสื่อที่มีรูปแบบและเนื้อหาที่หลากหลาย เรียงความแสดงแนวคิดเชิงสร้างสรรค์โดยใช้โวหารต่างๆ เขียนบันทึก รายงานการศึกษาค้นคว้าตาม หลักการเขียนทางวิชาการ ใช้ข้อมูลสารสนเทศในการอ้างอิง ผลิตผลงานของตนเองในรูปแบบต่างๆ ทั้งสารคดีและบันเทิงคดี รวมทั้งประเมินงานเขียนของผู้อื่นและนำมาพัฒนางานเขียนของตนเอง

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้เรียนสามารถตั้ง คำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู มีวิจาร์ณญาณในการเลือกเรื่องที่ฟังและดู วิเคราะห์วัตถุประสงค์ แนวคิด การใช้ภาษา ความน่าเชื่อถือของเรื่องที่ฟังและดู ประเมินสิ่งที่ฟัง และดูแล้วนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิต มีทักษะการพูดในโอกาสต่างๆ ทั้งที่เป็นทางการและ

ไม่เป็นทางการโดยใช้ภาษาที่ถูกต้อง พุดแสดงทรรศนะ โต้แย้ง โน้มน้าว และเสนอแนวคิดใหม่ อย่างมีเหตุผล รวมทั้งมีมารยาทในการฟัง ดู และพูด

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้เรียนเข้าใจธรรมชาติของ ภาษา อิทธิพลของภาษา และลักษณะของภาษาไทย ใช้คำและกลุ่มคำสร้างประโยคได้ตรงตาม วัตถุประสงค์ แต่ง คำประพันธ์ประเภท กาพย์ โคลง ร่ายและฉันท ใช้ภาษาได้เหมาะสมกับกาลเทศะ และใช้คำราชาศัพท์และ คำสุภาพได้อย่างถูกต้อง วิเคราะห์หลักการ สร้างคำในภาษาไทย อิทธิพล ของภาษาต่างประเทศในภาษาไทยและภาษาถิ่น วิเคราะห์และประเมินการใช้ภาษาจากสื่อสิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์

สาระที่ 5 เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์วิจารณ์วรรณคดีและ วรรณกรรมตามหลักการวิจารณ์วรรณคดีเบื้องต้น รู้และเข้าใจลักษณะเด่นของวรรณคดี ภูมิปัญญา ทางภาษาและวรรณกรรมพื้นบ้าน เชื่อมโยงกับการเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์และวิถีไทย ประเมิน คุณค่าด้านวรรณศิลป์ และนำข้อคิดจากวรรณคดีและวรรณกรรมไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียน เรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมี ประสิทธิภาพ

โดยระบุคุณภาพผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายด้านการเขียนไว้ ว่า นักเรียนจะต้องสามารถเขียนสื่อสารในรูปแบบต่างๆ โดยใช้ภาษาได้ถูกต้องตรงตามวัตถุประสงค์ ย่อความจากสื่อที่มีรูปแบบและเนื้อหาที่หลากหลาย เรียงความแสดงแนวคิดเชิงสร้างสรรค์โดยใช้ โวหารต่างๆ เขียนบันทึก รายงานการศึกษาค้นคว้าตามหลักการเขียนทางวิชาการ ใช้ข้อมูล สารสนเทศในการอ้างอิง ผลิตผลงานของตนเองในรูปแบบต่างๆ ทั้งสารคดีและบันเทิงคดี รวมทั้ง ประเมินงานเขียนของผู้อื่นและนำมาพัฒนางานเขียนของตนเอง

ตารางที่ 2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง สาระที่ 2 การเขียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม. 4-6	1. เขียนสื่อสารในรูปแบบต่างๆ ได้ ตรงตามวัตถุประสงค์ โดยใช้ภาษาเรียบเรียงถูกต้อง มีข้อมูล และสาระสำคัญชัดเจน	การเขียนสื่อสารในรูปแบบต่างๆ เช่น <ul style="list-style-type: none"> - อธิบาย - บรรยาย - พรรณนา - แสดงทรรศนะ - โต้แย้ง - โน้มน้าว - เชิญชวน - ประกาศ - จดหมายกิจธุระ - โครงการและรายงานการดำเนินโครงการ - รายงานการประชุม - การกรอกแบบรายการต่างๆ
	2. เขียนเรียงความ	การเขียนเรียงความ
	3. เขียนย่อความจากสื่อที่มีรูปแบบและเนื้อหาหลากหลาย	การเขียนย่อความจากสื่อต่างๆ เช่น <ul style="list-style-type: none"> - กวีนิพนธ์ และวรรณคดี - เรื่องสั้น สารคดี นวนิยาย บทความทางวิชาการ และวรรณกรรมพื้นบ้าน
	4. ผลงานเขียนของตนเองในรูปแบบต่างๆ	การเขียนในรูปแบบต่างๆ เช่น <ul style="list-style-type: none"> - สารคดี - บันทึงคลี
	5. ประเมินงานเขียนของผู้อื่น แล้วนำมาพัฒนางานเขียนของตนเอง	การประเมินคุณค่างานเขียนในด้านต่างๆเช่น <ul style="list-style-type: none"> - แนวคิดของผู้เขียน - การใช้ถ้อยคำ - การเรียบเรียง - สำนวนโวหาร - กลวิธีในการเขียน
	6. เขียนรายงานการศึกษาค้นคว้าเรื่องที่สนใจ ตามหลักการเขียนเชิงวิชาการ และใช้ข้อมูลสารสนเทศอ้างอิงอย่างถูกต้อง	การเขียนรายงานเชิงวิชาการ การเขียนอ้างอิงข้อมูลสารสนเทศ
	7. บันทึกการศึกษาค้นคว้าเพื่อนำไปพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ	การเขียนบันทึกความรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย
	8. มีมารยาทในการเขียน	มารยาทในการเขียน

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านคาวีวิทยา พุทธศักราช 2553 (ฉบับปรับปรุง 2556)

โรงเรียนบ้านคาวีวิทยา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตั้งอยู่เลขที่ 252 หมู่ที่ 1 ตำบลบ้านคาวี อำเภอบ้านคาวี จังหวัดราชบุรี เป็นโรงเรียนขนาดกลาง เปิดสอนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา โดยอาศัยหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และกรอบหลักสูตรท้องถิ่นของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 8 โดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับตัวชี้วัดและความต้องการของโรงเรียน และชุมชนเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีคุณภาพด้านความรู้ ทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลง และแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต สอดคล้องกับความต้องการของชาติและท้องถิ่น (โรงเรียนบ้านคาวีวิทยา, 2556 : 1-5)

วิสัยทัศน์โรงเรียน

โรงเรียนบ้านคาวีวิทยาเป็นโรงเรียนที่ดี มีมาตรฐาน เป็นผู้นำทางด้านวิชาการและเทคโนโลยี นักเรียนมีคุณธรรม จริยธรรม สืบสานประเพณีไทย ตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

พันธกิจ

1. พัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญสนองความต้องการของท้องถิ่น ชุมชน
2. จัดการศึกษาของโรงเรียนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
3. พัฒนาสื่อและเทคโนโลยีแหล่งเรียนรู้ให้เอื้อต่อการศึกษาของผู้เรียนและชุมชน
4. พัฒนาบุคลากรให้มีคุณภาพ
5. เปิดโอกาสให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา
6. พัฒนาระบบการบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพ
7. พัฒนา(ส่งเสริม)ความเป็นเลิศทางวิชาการและคุณธรรม จริยธรรม

กลยุทธ์ระดับโรงเรียน

1. ส่งเสริมและผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ มีความรู้ ความสามารถเต็มตามศักยภาพ
2. ส่งเสริมการปฏิรูปการเรียนรู้โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยการพัฒนาครูและพัฒนากระบวนการเรียนรู้

3. พัฒนาระบบการบริหารจัดการตามมาตรฐานคุณภาพ สนองนโยบายการกระจายอำนาจ โดยใช้โรงเรียนเป็นฐานเพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาและรองรับการประเมินจากภายนอก
4. พัฒนาสภาพแวดล้อมและส่งเสริมการให้บริการสื่อเทคโนโลยีที่เอื้อต่อการเรียนรู้
5. ส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

คำอธิบายรายวิชาและโครงสร้างรายวิชาการเขียนเชิงสร้างสรรค์

คำอธิบายรายวิชาเพิ่มเติม

รายวิชาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2	รหัสวิชา 31202 เวลา 40 ชั่วโมง	กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย จำนวน 1.0 หน่วยกิต
--	-----------------------------------	---

ศึกษาความหมาย ความสำคัญของการเขียน หลักการเขียนสื่อสารรูปแบบต่างๆ การเขียนอธิบาย บรรยาย พรรณนา โน้มน้าว เชิญชวน ประกาศ โฆษณา พัฒนาทักษะความคิดและจินตนาการในการผลิต งานเขียนประเภทสารคดี บันเทิงคดี การเขียนนิทาน เรื่องสั้น นวนิยาย แสดงทรรศนะในการประเมินคุณค่างานเขียน ศึกษาหลักการเลือกใช้คำและโวหารภาพพจน์ที่เหมาะสมกับงานเขียน ใช้ทักษะการเขียนในการเรียบเรียงภาษาให้สละสลวยเหมาะสมกับงานเขียน ให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ ให้คุณค่าข้อคิด เพื่อให้เกิดนิสัย รักการเขียน เห็นคุณค่าของวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น มีความรับผิดชอบ รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ซื่อสัตย์ สุจริต มีวิสัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงานรักความเป็นไทยและมีมารยาทในการเขียน

ผลการเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายความหมายและความสำคัญของการเขียนได้
2. นักเรียนสามารถเลือกใช้คำและโวหารภาพพจน์ที่เหมาะสมกับงานเขียน
3. นักเรียนสามารถอธิบายหลักการและเขียนอธิบาย บรรยาย พรรณนาได้
4. นักเรียนสามารถอธิบายหลักการและเขียนโน้มน้าว เชิญชวนได้
5. นักเรียนสามารถอธิบายหลักการและเขียนประกาศได้
6. นักเรียนสามารถอธิบายหลักการและเขียนโฆษณาได้
7. นักเรียนสามารถอธิบายหลักการและผลิตงานเขียนประเภทสารคดีได้
8. นักเรียนสามารถอธิบายหลักการและผลิตงานเขียนประเภทบันเทิงได้ด้วยจินตนาการของตนเอง
9. นักเรียนสามารถอธิบายหลักการและเขียนแสดงทรรศนะเพื่อประเมินคุณค่างานเขียนได้
10. นักเรียนมีมารยาทในการเขียน

รวมทั้งหมด 10 ผลการเรียนรู้

โครงสร้างรายวิชาเพิ่มเติม

รายวิชาการเขียนเชิงสร้างสรรค์
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2

รหัสวิชา 31202
เวลา 40 ชั่วโมง

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
จำนวน 1.0 หน่วยกิต

ลำดับ	หน่วยการเรียนรู้	ผลการเรียนรู้	สาระสำคัญ	เวลา (ชม.)	น้ำหนักคะแนน
1	เขียนนั้นสำคัญไฉน	ข้อ 1	การเขียนเป็นทักษะสำคัญและมีความสำคัญในกระบวนการสื่อสาร เป็นการถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด และประสบการณ์ของผู้เขียนให้ผู้อ่านรับทราบผ่านตัวอักษรเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน	2	5
2	เลือกใช้วรรณศิลป์	ข้อ 2	โวหารภาพพจน์ คือการพลิกแพลงการใช้ภาษารูปแบบหนึ่ง ซึ่งเกิดจากการสรรค์สร้างคำที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านนั้นเกิดจินตภาพหรือความรู้สึกคล้ายตามโดยไม่ได้เขียนสื่อสารออกมาเช่นนั้นโดยตรง โวหารภาพพจน์มีหลายประเภท แต่ละประเภทมีลักษณะที่แตกต่างกัน การศึกษาโวหารภาพพจน์ประเภทต่างๆ จะทำให้นักเรียนสามารถเห็นแนวทางในการพลิกแพลงการใช้ภาษาในการสร้างรูปแบบงานเขียนของตนเองได้อย่างหลากหลายและสร้างสรรค์	6	10
3	รู้เรียนเขียนสื่อสาร	ข้อ 3,4,5,6	การเขียนเป็นกระบวนการสื่อสารที่ผู้เขียนสามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิดและจินตนาการไปสู่ผู้อ่านได้อย่างสมบูรณ์มากที่สุด เพราะในกระบวนการเขียนนั้นผู้เขียนได้เรียงร้อยเรื่องราวที่ผ่านการพิจารณาไตร่ตรองอย่างละเอียดทั้งในด้านเนื้อหาและการใช้ภาษา การฝึกเขียนบรรยายพรรณนา แสดงทรรศนะ โนมิน่าว เชิญชวน ประกาศ โฆษณา จะทำให้นักเรียนสามารถถ่ายทอดความคิดและจินตนาการของตนเองเพื่อนำไปพัฒนางานเขียนเชิงสร้างสรรค์ในระดับที่สูงขึ้นได้ในลำดับต่อไป	12	15
4	จินตนาการสร้างสรรค์วรรณกรรม	ข้อ 7,8,9,10	สารคดี คืองานเขียนที่เป็นข้อเท็จจริงและมุ่งให้เนื้อหาสาระแก่ผู้อ่านในเบื้องต้น บันเทิงคดี คือ เรื่องสมมติที่ร้อยเรียงขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน มุ่งเน้นความบันเทิงเป็นหลัก แต่อาจมีคุณค่าแง่คิดสอดแทรก มีหลายรูปแบบ การเขียนสารคดีและบันเทิงคดีรูปแบบต่างๆ จะทำให้นักเรียนได้ใช้จินตนาการของตนเองในการถ่ายทอดเรื่องราวออกมาโดยใช้คำ โวหารและภาพพจน์ เรียบเรียงเป็นภาษาที่สละสลวยอย่างสร้างสรรค์ มีคุณค่าและมีมารยาทในการเขียน	20	20
			ทดสอบกลางภาค		20
			ทดสอบปลายภาค		30
			รวม	40	100

จากโครงสร้างรายวิชาเพิ่มเติม วิชาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ที่ได้กำหนดหน่วยการเรียนรู้ทั้งสิ้น 4 หน่วยการเรียนรู้ จำนวน 40 ชั่วโมง ผู้วิจัยได้เลือกหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 จินตนาการสร้างสรรค์ มาใช้ในการวิจัย โดยกำหนดขอบเขตเนื้อหาแบ่งเป็น 3 เรื่องคือ นิทานพรรณษา (การเขียนนิทาน) เพลินพาสารคดี (การเขียนสารคดี) และบันเทิงคดีสร้างสรรค์ (การเขียนเรื่องสั้น) จำนวน 11 ชั่วโมง รวมทดสอบก่อนและหลังเรียน

การเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์

ในการศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ ผู้วิจัยได้ศึกษาในประเด็นต่างๆ ได้แก่ งานเขียนร้อยแก้ว ความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ความสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ องค์ประกอบของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ แนวทางการจัดการเรียนการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ และการวัดและประเมินผลการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ดังนี้

ความหมายและรูปแบบของงานเขียนร้อยแก้ว

ในการศึกษาการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์จากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่ามีผู้กล่าวถึงความหมายและรูปแบบของงานเขียนร้อยแก้ว ไว้ดังนี้

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2537 : 5) กล่าวว่า ร้อยแก้ว คือ บทประพันธ์ที่เรียบเรียงตามภาษาที่ใช้เขียนหรือพูดกันโดยทั่วไป ไม่มีการบังคับจำนวนคำ หรือสัมผัสแต่อย่างใด เป็นภาษาที่ใช้สื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจเป็นสำคัญ ร้อยแก้วมีความหมายตรงข้ามกับร้อยกรอง ซึ่งมีแบบแผนในการแต่งที่แน่นอนตามที่ผู้บัญญัติตามที่ผู้แต่งคิดขึ้น

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2539 : 58) กล่าวถึงรายละเอียดของร้อยแก้วว่าประกอบด้วย นิยาย นิทาน นวนิยาย เรื่องสั้น บทละคร บทความ เอกสาร รายงาน ตลอดจนสิ่งที่เขียนในหนังสือพิมพ์ นิตยสาร

ศิวกานท์ ปทุมสูติ (2548 : 31) กล่าวถึงร้อยแก้วว่าเป็นงานเขียนที่ไม่มีข้อบังคับในการเขียนตายตัว แต่กระนั้นก็มีลักษณะเฉพาะบางประการอยู่บ้างตามแต่ละชนิดของงานเขียนประเภทนี้ เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น บทละครและสารคดี

ชูศักดิ์ ศุภรนนท์ (2549 : 10) กล่าวถึงความหมายร้อยแก้วไว้ว่า ร้อยแก้วหมายถึงวรรณกรรมที่เรียบเรียงถ้อยคำขึ้นมาตามภาษาที่ใช้ในการสื่อสารในลักษณะที่เป็นการพูดหรือการเขียนโดยทั่วไป สามารถเรียบเรียงภาษาได้โดยอิสระ ไม่มีข้อบังคับ มีความหมายตรงข้ามกับร้อยกรอง

อนุรักษ์ ไชยฮัง (2555 : 25) กล่าวถึงร้อยแก้วว่า หมายถึง งานเขียนที่ไม่มีลักษณะบังคับ ฉันทลักษณ์แบบบทร้อยกรอง ผู้เขียนมีอิสระในการเลือกใช้ถ้อยคำในการเขียนและวิธีนำเสนอต่างๆ ตามแต่ละประเภท เช่น นิทาน นวนิยาย เรื่องสั้น สารคดี เป็นต้น

ปวีตรา กิจจานุมาศ (2559 : 16 - 17) กล่าวว่า ร้อยแก้ว หมายถึง การเรียบเรียงถ้อยคำ ตามรูปประโยคให้เป็นเรื่องราวตามภาษาที่ใช้เขียนหรือพูดกันโดยทั่วไป ไม่มีการบังคับรูปแบบของ ฉันทลักษณ์ ไม่มีการบังคับจำนวนคำ คณะหรือสัมผัสแต่อย่างใด ซึ่งสามารถแบ่งได้หลายรูปแบบ ขึ้นอยู่กับแนวคิดในการแต่งของผู้เขียน ผู้เขียนส่วนใหญ่สามารถแบ่งตามจุดมุ่งหมายหรือเจตนาและ แบ่งตามเนื้อหาสาระ ได้แก่ แนวสารคดี แนวบันเทิงคดี แนวสารบันเทิงคดี นอกจากนี้ยังมีการแบ่ง รูปแบบโดยพิจารณาจากความมุ่งหมายของการเขียน โดยจำแนกรูปแบบของร้อยแก้วตามชนิดของ งานเขียน เช่น ย่อความ บันทึก รายงาน จดหมาย เรียงความ บทความ นิทาน นิยาย ตำนาน เป็นต้น

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า งานเขียนร้อยแก้ว คืองานเขียนความเรียงโดยทั่วไปที่ไม่มีการกำหนด หรือข้อบังคับในการเขียนตายตัว แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่คือ บันเทิงคดี เช่น นิทาน นวนิยาย เรื่องสั้น และสารคดี เช่น บทความ เอกสาร รายงาน

ความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์

จากการศึกษาความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไปในทิศทาง ทำนองเดียวกัน ดังนี้

สมพร มั่นตะสูตร (2525 : 6) และประภาศรี สีหอำไพ (2531 : 1) ได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไปในลักษณะเดียวกันว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ คือ การเขียนอันเกิดจากความคิดริเริ่มและจินตนาการของผู้เขียนเองโดยไม่ได้ลอกเลียนแบบจากใคร มีความแปลกใหม่ ให้คุณค่า และมีอิสระในการคิดรูปแบบการเขียนที่แหวกแนวไปจากเดิมอย่างที่เคยมี

พัชรา อภิชิตมานนท์ (2543 : 12) และนิตยา สุตสวาท (2544 : 15) ได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไปในลักษณะเดียวกันว่า เป็นการเขียนที่ผู้เขียนสร้างคำและ ข้อความจากจินตนาการของตนเอง มีอิสระที่จะเลือกรูปแบบการเขียนโดยเป็นผลงานที่มีคุณค่า ไม่อยู่ในกรอบของลักษณะคำประพันธ์

วิภาฤดี วิภาวิน (2543 : 6) ได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่า หมายถึงการเขียนที่เกิดจากความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการของตนเอง โดยมิได้ลอกเลียนแบบผู้อื่น เป็นงานเขียนที่แปลกใหม่ ไม่เหมือนใคร โดยงานเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้นจะต้องแสดงองค์ประกอบ เกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์ ดังต่อไปนี้

1. ความคิดคล่อง (Fluency) หมายถึง ความคล่องแคล่วในการคิดแล้วเขียนคำตอบให้ได้ปริมาณมากที่สุดในเวลาจำกัด
2. ความคิดยืดหยุ่น (Flexibility) หมายถึง ความคล่องแคล่วในการคิดแล้วเขียนคำตอบได้หลายประเภท หลายทิศทาง
3. ความคิดริเริ่ม (Originality) หมายถึง การคิดแล้วเขียนในสิ่งแปลกใหม่ ไม่ซ้ำกับคนอื่น และแตกต่างไปจากความคิดธรรมดา
4. ความคิดละเอียดลออ (Elaboration) หมายถึง การคิดแล้วเขียนรายละเอียดเพื่อตกแต่งหรือขยายความคิดหลักให้ได้ความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ณภัทร สระประเทศ (2544 : 21) ประทุม สอสะอาด (2547 : 24) และ อัญชลี บ่อทอง (2549 : 48) ได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไปในลักษณะเดียวกันว่าการเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นความสามารถในการเขียนแสดงความคิดเพื่อถ่ายทอดเรื่องราวโดยใช้ความรู้ ประสบการณ์ และจินตนาการในการเขียนเพื่อให้ได้ผลงานเขียนที่แปลกใหม่ ไม่ซ้ำใครและเป็นประโยชน์

นอกจากนี้กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2545 : 187) ได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นการเขียนโดยใช้ความรู้ ประสบการณ์ในการเขียนเรียงความ นิทาน เรื่องสั้น นวนิยายและบทร้อยกรอง การเขียนเชิงสร้างสรรค์จะต้องมีความคิดดี มีจินตนาการดี มีการประมวลค่าหลากหลาย สามารถนำค่ามาใช้ในการเขียน มีเทคนิคการเขียน และใช้สำนวนสละสลวย สอดคล้องกับออบลอร์ดน์ หนูดำ (2551 : 35) ที่กล่าวถึงความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่าเป็นการเขียนที่ใช้ความสามารถในการถ่ายทอดความคิดสร้างสรรค์ อารมณ์ความรู้สึกและจินตนาการของผู้เขียนออกมาเพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจตามความต้องการของผู้เขียน เป็นการเสนอแนวคิดที่แปลกใหม่หรือแนวคิดเก่าแต่นำมาประยุกต์ใช้ด้วยการใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้อง สละสลวยเหมาะกับงานเขียนนั้นๆ

ถวัลย์ มาศจรัส (2546 : 4) และอัจฉรา ชิวพันธ์ (2547 : 2) ได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไปในลักษณะเดียวกันว่าการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นการเขียนที่แสดงให้เห็นถึงความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของผู้เขียนที่อาศัยประสบการณ์และจินตนาการมาเชื่อมโยงกับความคิด โดยถ่ายทอดออกมาด้วยสำนวนภาษาที่มีลักษณะเฉพาะของตนเองหรือมีความแปลกใหม่ มีพลังสร้างคุณค่าและแรงบันดาลใจกระตือรือร้นระดับความคิดและประเทืองสติปัญญา เปิดโอกาสให้ผู้อ่านตีความได้อย่างหลากหลาย

ปราณี สุรสิทธิ์ (2549 : 40) และ เกศินี จุฑาวิจิตร (2557 : 6) ได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์สอดคล้องกันว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์คือการเขียนที่ผู้เขียนมุ่งนำเสนอเนื้อหาสาระ หรือรูปแบบที่แตกต่างไปจากสิ่งเดิมที่มีอยู่ โดยไม่ได้ลอกเลียนแบบใคร มีความแปลก

ใหม่ ให้คุณค่า และมีอิสระในการคิดรูปแบบการเขียนที่แหวกแนวไปจากเดิมโดยไม่มีสูตรสำเร็จตายตัว

ลินซ์ ศรีพลพา (2557 : 35) กล่าวถึงการเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่าเป็นการเขียนร้อยแก้วหรือร้อยกรองที่ต้องใช้ความสามารถเพื่อให้เกิดแรงบันดาลใจในการถ่ายทอดความรู้ ความคิดจินตนาการจากประสบการณ์ต่างๆ ของผู้เขียน โดยมีลอกเลียนแบบใคร เพื่อสร้างผลงานเขียนขึ้นมาในรูปแบบเฉพาะตน มีศิลปะในการใช้สำนวนภาษาที่ดี สละสลวยในเชิงสร้างสรรค์ สร้างความประทับใจซาบซึ้งใจแก่ผู้ฟังและผู้อ่าน ทั้งด้านคุณธรรม จริยธรรม และเกิดสุนทรียภาพ มีคุณค่าต่อตนเองและสังคม

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์สามารถสรุปได้ว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ คือ การที่ผู้เขียนเรียบเรียงถ้อยคำหรือข้อความโดยผ่านกระบวนการคิด ของตน ผสมผสานกับจินตนาการ ประสบการณ์ โดยมีการนำเสนอออกมาในรูปแบบหรือกลวิธีที่แปลกใหม่ ไม่ได้คัดลอกเลียนแบบจากผลงานผู้อื่น และเป็นงานเขียนที่มีพลัง ให้คุณค่าทางด้านความคิดอย่างชัดเจน

ความสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ในการศึกษาถึงความสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยพบว่า ได้มีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ดังนี้

บันลือ พฤษะวัน (2535 : 9) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่าการพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีความจำเป็นแก่ชีวิตและเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาการศึกษาในปัจจุบัน เป็นพื้นฐานรองรับที่จะสามารถสนองความต้องการ ความกล้าในการแสดงออกที่เพิ่มขึ้น และเป็นไปอย่างรวดเร็วในอนาคตโดยทางการอ่าน เพื่อปรับปรุงภาษาที่ใช้แสดงออก และการเขียนเพื่อสื่อความคิดความต้องการให้สอดคล้องและเสริมซึ่งกันและกันได้ต่อไป

วรรณิ โสมประยูร (2542 : 14) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ว่า

1. เป็นเครื่องมือในการสื่อสารของมนุษย์ที่ผู้เขียนต้องถ่ายทอดความคิดความเข้าใจและประสบการณ์ของตนเองเสนอต่อผู้อ่าน
2. เป็นการบันทึกรวบรวมข้อมูลที่นำเสนอและเป็นประโยชน์ ซึ่งตนเคยมีประสบการณ์มาก่อน
3. เป็นการระบายอารมณ์อย่างหนึ่ง
4. เป็นเครื่องถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรม
5. เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญาของบุคคล การเรียนรู้ทุกอย่างต้องอาศัยการเขียนเป็นเครื่องมือสำหรับบันทึกสิ่งที่ได้ฟังหรือได้อ่าน
6. เป็นการแสดงออกซึ่งภูมิปัญญาของผู้เขียนจากผลงานเขียน
7. เป็นอาชีพอย่างหนึ่งที่ได้รับการยกย่องว่ามีเกียรติและเพิ่มฐานะทางเศรษฐกิจให้สูงขึ้น

8. เป็นการพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อตนเอง

ถวัลย์ มาศจำรัส (2546 : 5-6) ได้กล่าวว่าการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีความสำคัญอยู่ 3 ประการ โดยประการแรก คือความสำคัญต่อชีวิต เป็นการสร้างภูมิปัญญาทางสำนวนภาษาใหม่ๆ ทำให้เกิดอาชีพใหม่ๆ จากการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์ และเกิดการสืบสานรากเหง้าทางวัฒนธรรม ซึ่งเป็นทั้งสาระและความบันเทิงของชีวิต ประการที่สอง คือ ความสำคัญต่อบุคคล เป็นการพัฒนาสมองซีกขวาในเรื่องของความคิดสร้างสรรค์ใหม่ๆ ทำให้เกิดภูมิปัญญาด้านต่างๆ ด้วยตนเอง และประการที่สาม ความสำคัญต่อสังคม ทำให้เกิดรูปแบบใหม่ในการติดต่อสื่อสารในสังคม เกิดอารยธรรมใหม่ในการสื่อสาร เป็นการจุดประกายความคิดให้เกิดสิ่งใหม่ๆ โดยทั้งนี้ทั้งนั้น การเขียนเชิงสร้างสรรค์ถือเป็นพลังสำคัญที่ทำให้เกิดสาระทางวิชาการ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเหตุผล และความสุนทรีย์ของชีวิต ซึ่งเป็นส่วนของความคิดสร้างสรรค์อย่างสมดุล

ศิวกานท์ ปทุมสูติ (2548 : 145-154) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สามารถสรุปได้ว่าการเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้คุณค่าและมีความสำคัญดังนี้ 1) คุณค่าด้านความประเทืองอารมณ์ 2) คุณค่าด้านการพัฒนาสติปัญญา และ 3) คุณค่าด้านความจรรโลงใจและยกระดับจิตสำนึก

มณฑนกร เจริญรักษา (2552 : 51) และอนุรักษ์ ไชยฮัง (2555 : 28) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไปในลักษณะคล้ายคลึงกันว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์มีความสำคัญต่อตัวผู้เขียน เพราะช่วยให้พัฒนาความคิดของเด็ก โดยการแสดงออกทางอารมณ์ ได้ระบายความรู้สึกผ่านกระบวนการเขียน เกิดความสนใจในการเรียน สนุกสนานเพลิดเพลิน ทำให้เกิดการพัฒนาทักษะการคิดและการเขียน นอกจากนี้การเขียนเชิงสร้างสรรค์ยังช่วยให้ครูรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคลได้ดียิ่งขึ้น

อาจिया หลิมกุล (2556 : 17) ได้อธิบายถึงความสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่ามีความสำคัญต่อชีวิต ตนเองและสังคม อีกทั้งยังช่วยสร้างคุณค่าในการยกระดับความคิด สติปัญญา ตลอดจนจิตสำนึกให้สูงขึ้นด้วย เพราะนอกจากการเขียนเชิงสร้างสรรค์จะเป็นการพัฒนาความคิดของผู้เขียนได้เป็นอย่างดีแล้ว ยังจะสามารถสร้างแรงบันดาลใจและจุดประกายความคิดแปลกใหม่ให้แก่ผู้อ่านหรือสังคมโดยรวมได้อีกด้วย

ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้นมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของตนเองและสังคม มีส่วนช่วยในการพัฒนาและยกระดับความคิดของผู้เขียน และสามารถสร้างภูมิปัญญาทางภาษาและวัฒนธรรมในการติดต่อสื่อสารใหม่ๆ ให้เกิดขึ้นด้วย

องค์ประกอบของการเขียนเชิงสร้างสรรค์

จากการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยพบว่า มีเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ไว้ดังนี้

กรมวิชาการ (2536 : 311) กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่า จะต้องประกอบด้วยสิ่งสำคัญ ดังนี้

1. ให้ความคิดแปลกใหม่ หมายถึง ความคิดไม่ซ้ำแบบหรือไม่ได้ลอกเลียนแบบผู้อื่นมาเป็นความคิดของผู้เขียนเอง หรือดัดแปลงมาอย่างแยกคางด้วยภูมิปัญญาของตนเอง การใช้ภาษาคมคายกะทัดรัด ทั้งนี้ต้องเป็นการใช้ภาษาที่ไม่ผิดแปลกไปจากระเบียบของภาษาซึ่งเป็นที่ยอมรับกัน

2. การใช้ภาษาคมคายกะทัดรัด ทั้งนี้ต้องเป็นการใช้ภาษาที่ไม่ผิดแปลกจากระเบียบของภาษาซึ่งเป็นที่ยอมรับกัน

3. สามารถเร้าความรู้สึกของผู้อื่น อาจเป็นความรู้สึกขบขัน ความเศร้า ความยินดี ความพิศวง ความสงบ ความซาบซึ้ง ความอาลัย ฯลฯ อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างรวมกันได้

4. เป็นประโยชน์ไม่ทางตรงก็ทางอ้อม เช่น ให้ข้อคิดที่เป็นคติในการดำรงชีวิต ชี้ให้เห็นคุณโทษ แนะนำให้คนรู้จักสังเกต พิจารณาสິงต่างๆ โดยแยกคางก่อให้เกิดจินตนาการในทางที่ดีงาม หรือ ให้ความคิดเพลิดเพลิดแกจิดใจในลักษณะของนันทนาการ

กองทัพ เคลือบพนิชกุล (2542 : 23) ได้ศึกษาไว้ว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ควรประกอบด้วยคุณลักษณะ 3 ประการ ดังนี้

1. มีจินตนาการ ผู้เขียนต้องใช้จินตนาการหรือความคิดคำนึง เขียนให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการคล้ายตามผู้เขียน

2. สำนวนภาษาดี ผู้เขียนต้องเลือกเฟ้นถ้อยคำนำมาเรียบเรียงให้ไพเราะสละสลวยและมีความหมายตรงตามที่ต้องการ

3. มีคุณค่าทางด้านจิตใจและสติปัญญา ผู้อ่านอ่านแล้วมีความคิด ความรู้สึกที่จรรโลงความดีงาม และมองโลกในแง่ดี

ปราณี สุรสิทธิ์ (2549 : 57) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของการเขียนสร้างสรรค์ไว้ ดังนี้

1. มีจินตนาการ ผู้เขียนต้องใช้จินตนาการหรือความคิดคำนึงเขียนให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการคล้ายตามผู้เขียน โดยผู้เขียนจะต้องสร้างภาพให้แจ่มชัดในความรู้สึกก่อนเสมอ จากนั้นจึงจัดองค์ประกอบต่างๆ ของงานเขียนเข้าไปให้ครบถ้วนเป็นเรื่องราว

2. สำนวนภาษาดี ผู้เขียนต้องเลือกเฟ้นถ้อยคำ นำมาเรียบเรียงให้ไพเราะสละสลวย และมีความหมายตามที่ต้องการ

3. มีคุณค่าทางด้านจิตใจและสติปัญญา ผู้อ่านอ่านแล้วมีความคิดความรู้สึกที่จรรโลงดีงาม และมองโลกในแง่ดี

4. ออกมาจากความคิดริเริ่มของผู้เขียน ไม่เลียนแบบใคร มีลักษณะเฉพาะเป็นของตนเอง West (1973 : 267-271, อ้างถึงใน ฌ็องน์ท์ ธิงนา, 2554 : 26-27) กล่าวถึงการเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่ามี 4 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ความจริงใจ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรก เพราะหากขาดความจริงใจจะทำให้งานเขียนนั้นดูมีความไม่สมจริง อาจทำให้ผู้เขียนมีความสับสนในการเขียน และไม่สามารถทำให้งานเขียนนั้นสร้างความประทับใจให้ผู้อ่านได้

2. อารมณ์ การเขียนสร้างสรรค์ที่ดีจำเป็นต้องเสนอจินตนาการ อารมณ์และทัศนคติมากกว่าเหตุและผล ประกอบกับความสามารถทางศิลปะภาษาของผู้เขียนด้วย

3. ความคิดริเริ่ม คนเรามากมีลักษณะความนึกคิดเฉพาะตน ต้องมีการพยายามค้นพบความคิดให้แปลกใหม่ เพื่อสร้างผลงานใหม่ๆ ออกมาโดยไม่ลอกเลียนแบบผู้อื่น

4. การสร้างประสบการณ์ ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้นจำเป็นต้องอาศัยประสบการณ์ เนื่องจากข้อมูลเหล่านั้นสามารถนำมาเป็นวัตถุดิบในการเขียนได้เป็นอย่างดีเพื่อถ่ายทอดเรื่องราวนั้นไปยังผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ จากงานเขียนนั้นด้วย

จรรยา ปิตรัมย์ (2556 : 55) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่าสามารถแบ่งได้ 2 ประการ คือ ตัวผู้เขียนและสภาพแวดล้อม กล่าวคือ ผู้เขียนต้องมีความจริงใจ มีอารมณ์ในการเขียน หมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ การแสดงออกความคิดและประสบการณ์ของผู้เขียน มีการจัดบรรยากาศที่เอื้ออำนวย สภาพแวดล้อมใกล้ตัวที่จะสร้างแรงบันดาลใจในการเขียน โดยต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของความคิดคำนึงดี ถ้อยคำสำนวนดี และให้คุณค่าทั้งด้านสติปัญญาและจิตใจ

จากการศึกษาองค์ประกอบในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สามารถกล่าวโดยสรุปได้ว่า ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้น ผู้เขียนจำเป็นต้องอาศัยความคิดริเริ่มที่แปลกใหม่ มีอารมณ์ จินตนาการและประสบการณ์เพื่อนำมาเขียน โดยอาศัยความสามารถในด้านศิลปะการใช้ภาษาเพื่อถ่ายทอดเรื่องราวให้ผู้อ่านได้สัมผัสกับงานเขียนนั้นๆ

แนวทางการจัดการเรียนการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์

ในการสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นการสอนที่ต้องมีระบบและขั้นตอนที่มีลักษณะเฉพาะตัวมากกว่าการสอนเขียนทั่วไป จากการศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ พบเอกสารและงานวิจัยที่มีผู้กล่าวถึงไว้ ดังนี้

ณภัทร สระประเทศ (2544 : 22-24) ได้กล่าวถึงการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้ได้ผลดี ครูผู้สอนจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ คือ สิ่งจูงใจในการเขียน เช่น การสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน ครูผู้สอนมีความเป็นกันเอง มีกิจกรรมที่สนุก สื่อการสอนที่เร้าใจ และสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ ครูผู้สอนจะต้องสนใจและเอาใจใส่นักเรียน ช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเขียน

อัจฉรา ชิวพันธ์ (2547 : 5-8) ได้กล่าวถึงแนวทางการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ สรุปได้ดังนี้

1. ครูมีบุคลิกที่สร้างสรรค์ เนื่องจากครูต้องอยู่ใกล้ชิดกับนักเรียนตลอดเวลา ครูจึงควรเป็นผู้มีความคิดสร้างสรรค์เพื่อจูงใจและเป็นแบบอย่างให้กับนักเรียน โดยการจัดหากิจกรรมเร้าใจใหม่ๆ เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกด้านต่างๆ มีการรับฟังความคิดเห็นนักเรียนอย่างเท่าเทียมกัน ใช้คำถามทำให้เกิดคำตอบที่หลากหลาย การให้กำลังใจ คำชมเชย และการจัดบรรยากาศให้จูงใจ

2. การจัดบรรยากาศในการเรียนที่จูงใจให้ผู้เรียนรักการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยไม่ทำให้บรรยากาศเคร่งเครียด เพื่อให้ผู้เรียนทำงานได้ด้วยความสะดวกสบายใจ

3. เริ่มจากสิ่งใกล้ตัว การเขียนจากสิ่งที่ใกล้ตัวเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญอย่างยิ่งในการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ เพราะช่วยเร้าความสนใจของผู้เรียนให้อยากเขียน อยากเล่าให้สิ่งที่มีประสบการณ์ทำให้เกิดแรงบันดาลใจในการสร้างงานเขียนได้อย่างสบายใจ

4. ยั่วยุให้เกิดความคิดที่แตกฉาน ผู้ที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์จะต้องมีบุคลิกที่ฉับไวที่จะรับรู้ปัญหาต่างๆ สามารถมองเห็นปัญหาและมีความไวในการแสดงความคิดเห็นใหม่ๆ ตลอดจนสามารถหาทางปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

5. สนุกในการเขียน ผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนอย่างมีชีวิตชีวาโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลด้วย เพื่อให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนาน ไม่เบื่อหน่าย เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นได้อย่างเต็มที่

6. ฝึกผู้เรียนให้เกิดทักษะ ผู้เรียนที่ไม่มีพรสวรรค์ในการเขียนก็สามารถแสวงหาความสำเร็จที่จะเขียนได้ ถ้าผู้เรียนมีแนวทางในการปฏิบัติที่ถูกต้อง โดยการนำหลักเกณฑ์ในการเขียนมาใช้ให้ถูกทาง ตลอดจนหมั่นฝึกฝนตนเองจนเกิดความชำนาญ

กาญจนา จันทะดวง (2553 : 6-9) กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่าเป็นกระบวนการจัดกิจกรรมและประสบการณ์ต่างๆ ที่ผู้สอนได้จัดทำขึ้นให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทิศทางที่พึงประสงค์ หรือเพื่อให้การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้นเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่คาดหวังไว้ ก่อนที่ผู้สอนจะลงมือปฏิบัติการสอนนั้น ควรจะต้องศึกษาหลักการสำคัญในการสอนเสียก่อน เพื่อช่วยให้ผู้สอนได้มีแนวทางในการสอนที่ชัดเจนยิ่งขึ้นและสามารถทำให้การสอนนั้นบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และแม่นยำในเนื้อหามากขึ้น สำหรับหลักสำคัญในการจัดกิจกรรมการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์มีดังนี้

1. สอนจากง่ายไปหายาก
2. สอนเรื่องที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน
3. สอนโดยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการกระทำ

4. สอนโดยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วม
5. สอนจากสิ่งที่เป็นรูปธรรมไปสู่สิ่งที่เป็นนามธรรม
6. สอนจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวไปหาสิ่งที่อยู่ไกลตัว
7. สอนโดยใช้ตัวอย่างสรุปไปสู่การสรุปเป็นกฎเกณฑ์
8. สอนโดยผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5
9. สอนโดยให้ฝึกสังเกตและพิจารณา
10. สอนให้สอดคล้องกับความต้องการของหลักสูตร
11. สอนจากความรู้เดิมไปสู่ความรู้ใหม่
12. สอนให้น่าสนใจและสนุกสนานเพลิดเพลิน

สมาพร กอเข็ม (2553 : 37) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่าผู้สอนควรมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมในการเรียนการสอน เพราะผู้เรียนในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา มีลักษณะของความอยากรู้อยากเห็น ชอบใช้จินตนาการในการคิดสร้างสรรค์เรื่องราวต่างๆ ผู้สอนจึงมีบทบาทสำคัญในการจัดกิจกรรมที่หลากหลายแปลกใหม่เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนานในการเขียน ถ้าผู้เรียนมีพื้นฐานในการคิดและการเขียนที่ได้รับการชักจูงให้เกิดจินตนาการ และการจัดกิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก็จะเป็นสิ่งที่จะช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาและความคิดสร้างสรรค์ได้เป็นอย่างดี

กมลพัทธ์ โพร้ทอง (2557 : 56) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่าประกอบด้วย 7 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นจูงใจและกระตุ้นส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ ผู้สอนจะต้องสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียนให้เกิดแรงบันดาลใจ ความสนใจและเกิดความคิดสร้างสรรค์ที่อยากจะเขียนเรื่องราวที่ตนเองสนใจ
2. ขั้นแลกเปลี่ยนความคิดและหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับหัวข้อที่สนใจ ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนได้อภิปราย แสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนเรียนรู้และประสบการณ์ร่วมกัน รวมทั้งค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมและนำข้อมูลมาเชื่อมโยงถ่ายทอดเรื่องราวในการเขียน
3. ขั้นเขียนฉบับร่าง การวางโครงเรื่องงานเขียน เป็นการนำข้อมูลจากขั้นที่ 2 มาเรียบเรียงเรื่องราวอย่างเป็นระบบ ก่อนที่จะนำไปเขียนอย่างสมบูรณ์
4. ขั้นเขียน การเขียนถ่ายทอดเรื่องราวอย่างเป็นระบบตามการวางโครงเรื่องที่วางไว้ในขั้นที่ 3 โดยเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนภาษาอย่างสละสลวย ในขั้นนี้งานเขียนยังไม่สมบูรณ์ สามารถปรับปรุงแก้ไขงานเขียนได้อีก เช่น เนื้อหา การเลือกใช้คำ การสะกดคำ เป็นต้น
5. ขั้นแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจากเรื่องที่เขียน ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนเรื่องราวที่เขียนให้กันอ่าน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นต่องานเขียน

ของเพื่อน เพื่อเป็นการทบทวนและชี้ให้เห็นข้อบกพร่องของงานเขียน เพื่อนำไปสู่การแก้ไขงานเขียนนั้นให้สมบูรณ์

6. ขั้นแก้ไขปรับปรุงหลังจากได้ข้อมูลย้อนกลับ การแก้ไขงานเขียนหลังจากได้ข้อบกพร่องที่ควรปรับปรุง อาจเพิ่มเติมหรือตัดเนื้อหาบางส่วน ปรับปรุงการใช้ภาษา เป็นต้น จากนั้นจะได้งานเขียนฉบับสมบูรณ์

7. ขั้นนำเสนอผลงาน การนำเสนอผลงานตนเองสู่บุคคลอื่นๆ

Smith (1973 : 469-471, อ้างถึงใน อนุรักษ์ ไชยอึ้ง, 2555 : 35-36) ได้เสนอหลักการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ ดังนี้

1. การสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์จะต้องได้ผลงานใหม่ที่แตกต่างกันออกไปหรือมีลักษณะเฉพาะตัว

2. การสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์เน้นกระบวนการทางความคิดแบบอเนกนัย (divergent thinking) ซึ่งเป็นการคิดที่ได้หลายแนวทางหลายแง่มุม ไม่จำกัดว่าจะต้องเป็นคำตอบที่ถูกต้องสมบูรณ์เพียงคำตอบเดียว

3. การสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ต้องอาศัยแรงจูงใจอย่างมากที่จะก่อให้เกิดกระบวนการคิด เช่น บรรยากาศที่ไม่เครียด การชมเชยและครูต้องคอยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิด พัฒนาความคิด และมีอิสระในการแสดงความคิดอย่างเต็มที่ โดยการตั้งคำถามให้นักเรียนสามารถตอบคำถามได้หลายๆ แนว

4. ครูควรมีบทบาทเป็นเพียงผู้ช่วยเหลือและชี้แนะนักเรียนให้เกิดกระบวนการคิด

5. กระบวนการทำงานมีความสำคัญเท่ากับผลงาน เริ่มตั้งแต่ให้นักเรียนได้รับปัญหาช่วงเวลา ที่คิดแก้ปัญหา มองเห็นปัญหา เกิดแนวคิด ผลงานสำเร็จและประเมินผล ตามลำดับ

6. ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง รู้จักนำความคิดมาสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมและความคิดใหม่

7. ครูควรจัดสถานการณ์เพื่อให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เช่น ห้องเรียนที่สะดวกสบาย และสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้มีความสุข เป็นต้น

8. การให้นักเรียนอ่านงานเขียนเชิงสร้างสรรค์หลายๆ ประเภทจะช่วยให้นักเรียนรู้จักแนวทางในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ยิ่งขึ้น

9. การพิจารณางานเขียนเชิงสร้างสรรค์ ครูต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ควรเน้นและชมเชยในเนื้อหาที่แปลกใหม่ มีลักษณะเฉพาะตัวและมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

10. การสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์จะช่วยพัฒนาทักษะการเขียน การวิจารณ์และการประเมินตนเองได้ โดยการแสดงผลงานของแต่ละคนในชั้นเรียนเพื่อให้นักเรียนได้ช่วยกันวิจารณ์ จะทำให้นักเรียนเกิดความคิดและการเรียนรู้คำศัพท์มากขึ้น ซึ่งช่วยพัฒนาการเขียนให้ดียิ่งขึ้น

11. การเรียนการสอนต้องอาศัยกระบวนการแบบประชาธิปไตย เช่น การเปลี่ยนบทบาทระหว่างครูกับนักเรียน

ดังนั้นจึงสามารถกล่าวสรุปได้ว่า การสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ สิ่งสำคัญคือตัวผู้สอนจะต้องมีกลวิธีในการจัดกิจกรรมให้มีความน่าสนใจ โดยเริ่มที่การสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน ให้มีบรรยากาศผ่อนคลาย ผู้เรียนรู้สึกกว้างใจ มีสื่อและกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อกระตุ้นและสร้างความเข้าใจให้กับผู้เรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ผลงานซึ่งกันและกัน

การวัดและประเมินผลการเขียนเชิงสร้างสรรค์

การเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นทักษะที่ค่อนข้างซับซ้อน การให้คะแนนงานเขียนเชิงสร้างสรรค์จึงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะมีผลต่อความเที่ยงตรงต่อการตรวจงานเขียนนั้น ดังนั้นการให้คะแนนงานเขียนเชิงสร้างสรรค์จะต้องมีเกณฑ์การให้คะแนนที่เป็นระบบ เพื่อให้มีความเป็นปรนัยมากขึ้น (เรืองเดช หนองแสง, 2555 : 30) ในการศึกษาการวัดและประเมินผลการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่ามี ผู้กล่าวถึงในประเด็นดังกล่าวไว้ ดังนี้

กรรณิการ์ พวงเกษม (2532 : 148-158) ได้กล่าวถึงวิธีการประเมินผลการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ดังนี้

1. ประเมินตามจุดมุ่งหมาย เพื่อดูว่าผู้เขียนมีการลำดับเนื้อเรื่องได้ดีหรือไม่ เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้หรือไม่ โดยใช้ข้อสอบอัตนัย และตรวจให้คะแนนด้วยวิธีจัดอันดับคุณภาพ เช่น การวัดและประเมินผลการเขียนเรื่องจากภาพ กำหนดหัวข้อการให้คะแนนไว้ ดังนี้

1.1 ความถูกต้อง เหมาะสมของเนื้อหา และสอดคล้องกับภาพ

1.2 การเรียบเรียงลำดับความคิด

1.3 ความถูกต้องเหมาะสมในการใช้ภาษา

จากนั้นนำมากำหนดคะแนนตามคุณภาพ ให้คะแนน 5 ระดับ คือ

5 เท่ากับ ดีมาก

4 เท่ากับ ดี

3 เท่ากับ ปานกลาง

2 เท่ากับ ค่อนข้างอ่อน

1 เท่ากับ อ่อนมาก

2. ประเมินด้วยข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบตามแนวของ E.T.S. (Educational Testing Service) ซึ่งวิธีดังกล่าวต้องการวัดความสามารถในการเขียนความสามารถในการแสดงความคิดเห็นได้อย่างถูกต้อง มีประสิทธิภาพ การรวบรวมและจัดระเบียบความคิด การใช้ถ้อยคำสำนวนให้เหมาะสมกับความหมาย การวัดด้วยข้อสอบปรนัยมีการวัดในหลายด้าน ดังนี้

2.1 วัดด้านความสามารถในการแสดงความคิดเห็น ประกอบด้วยแบบทดสอบ 4 แบบ คือ

2.1.1 ให้หาสิ่งที่บกพร่อง โดยยกข้อความมาให้อ่านก่อน 1 ประโยคพร้อมกับขีดเส้นใต้คำบางคำ ไว้ 3 หรือ 4 แห่ง จาก ก-ค หรือ ก-ง แล้วให้ผู้เรียนพิจารณาว่าคำที่ขีดเส้นใต้ไว้คำใดไม่เหมาะสมกับข้อความนั้น ก็ไปขีดคำตอบในกระดาษคำตอบ แต่ถ้าคำตอบหรือข้อความที่ขีดเส้นใต้ไว้นั้นถูกต้องดีทั้งหมดแล้ว ก็ไปขีดคำตอบที่ช่อง ง หรือ จ ในกระดาษคำตอบ

2.1.2 ให้ปรับปรุงข้อความ โดยให้ผู้เรียนพิจารณาคำตอบโดยยึดหลักเกณฑ์ที่ถูกต้องของภาษาในเรื่องการใช้คำการเรียงคำเข้าประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการเรียงประโยคตามมาตรฐานของการเขียนที่ดี ซึ่งเป็นที่ยอมรับตามหลักวิชา

2.1.3 ให้พิจารณาความบกพร่อง คำถามชนิดนี้ต้องการให้ผู้เรียนพิจารณาว่าประโยคหรือข้อความที่กำหนดให้ นั้นบกพร่องหรือไม่ ถ้าบกพร่องก็ให้สามารถบอกได้ว่าเป็นความบกพร่องชนิดใด

2.1.4 ให้เปลี่ยนสำนวนโวหาร คำถามชนิดนี้เป็นวิธีวัดที่พยายามเลียนแบบสถานการณ์จริงทำนองเดียวกับเมื่อร่างหนังสือเสร็จแล้วนำต้นฉบับมาปรับปรุงถ้อยคำสำนวนภาษาให้ดีขึ้น โดยวิธีสับเปลี่ยน ย้าย แกะไขคำหรือข้อความบางตอนในข้อความเหล่านั้นภายใต้หัวข้อกำหนดที่วางไว้

2.2 วัดการรวบรวมและจัดระเบียบความคิด ใช้วิธีให้เรียงประโยคย่อยๆ ซึ่งสลับที่ปนเปกันอยู่ ให้เป็นเรื่องเดียวติดต่อกัน และได้ความสมบูรณ์

2.3 วัดการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับความ คำถามนี้มุ่งวัดความสามารถในการวินิจฉัยคุณภาพของการใช้ภาษาในข้อความต่างๆ ว่าถ้อยคำ สำนวนที่ใช้ในประโยคเหมาะสมหรือขัดแย้งกับความหมายของเนื้อหาในข้อความนั้นหรือไม่ อย่างไรหรือมีข้อบกพร่องอย่างไรบ้าง ให้ผู้ตอบสามารถบอกข้อบกพร่องนั้นๆ ได้

3. ประเมินผลตามแบบฟอร์ม เหมาะสำหรับการใช้ในการประเมินผลการเขียนจดหมาย ซึ่งถือเป็นการเขียนสร้างสรรค์อีกวิธีหนึ่ง การสอบมักกระทำ โดยให้ปฏิบัติจริง เช่น ออกข้อสอบเป็นความเรียงหรือแบบอัตนัย ให้เขียนจนหมายถึงบุคคลใดบุคคลหนึ่ง แล้วตรวจให้คะแนนเนื้อเรื่อง การวางรูปเรื่อง ถ้อยคำภาษาที่ใช้ โดยวิธีจัดอันดับคุณภาพ อาจให้นักเรียนวิจารณ์หรือตรวจสอบความ

ไม่สมบูรณ์ การวัดผลวิธีนี้ต้องการวัดว่าผู้เรียนรู้หลักเกณฑ์ต่างๆ เกี่ยวกับวิชานี้เพื่อสามารถนำไปใช้ใน ชีวิตจริงได้เพียงใด การวัดจึงเน้นพฤติกรรมทั้งในด้านความรู้ ความจำการนำไปใช้เป็นส่วนใหญ่

4. ประเมินผลโดยการเติมคำหรือข้อความ อาจเป็นข้อความสั้นหรือยาวแล้วแต่ระดับชั้น ของเด็ก ถ้าในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อาจจะเป็นคำๆ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นต้น ไปให้เป็นข้อความ ในขั้นที่สูงขึ้นไป ข้อความควรจะยาวกว่าในขั้นต้นๆ เช่น

ให้เรื่อง ให้ข้อความตอนต้น และตอนท้าย แล้วให้เติมข้อความตรงกลาง

ให้เรื่อง ให้ข้อความตอนต้น แล้วให้เติมต่อให้จบเรื่อง

ให้เรื่อง ให้ข้อความตอนท้าย แล้วให้เติมตอนต้นให้ต่อกับตอนท้าย

การให้คะแนน ให้โดยยึดหลักคำที่เขียนนั้นสะกดถูกต้อง และมีความหมายสอดคล้อง กับข้อความที่กำหนดมา แต่ละคำกำหนดคะแนนตามความเหมาะสม ซึ่งขึ้นอยู่กับครูผู้สอน อาจจะเป็นค่า 1 คะแนน หรืออาจจะมากกว่า เติมข้อความ ให้คะแนนโดยดูความหมายของข้อความแต่ละประโยค หรือแต่ละกลุ่มว่ามีความหมายถูกต้อง และสัมพันธ์กับข้อความที่กำหนดให้หรือไม่ ถ้าความหมาย ถูกต้องและสัมพันธ์กันให้คะแนนตามความเหมาะสม ซึ่งครูผู้สอนจะเป็นผู้กำหนดเองโดยจะไม่เข้มงวด เรื่องการสะกดคำมากนัก

5. ประเมินว่าผู้เขียนจะมีความสำเร็จเพียงใด สามารถวางหัวข้อที่จะเขียนได้หรือไม่ การจัดลำดับการเขียนและสร้างความต้องการต่อผู้อ่านเพียงใด จะใช้การออกข้อสอบแบบที่กำหนด หรือข้อความมาให้ แล้วให้ตั้งชื่อเรื่อง และเขียนเรื่องตามชื่อโดยนำคำ หรือข้อความที่กำหนดให้มาใช้ ความมากมายของเนื้อเรื่อนั้นกำหนดให้เหมาะสมกับระดับชั้นเรียน โดยชั้นสูงจะกำหนดความหมาย ของเรื่องมากกว่าขั้นต้น

6. มาตรฐานของเรื่องที่เขียน เพื่อดูว่าเรื่องที่เขียนเป็นเรื่องที่น่าคิด เรื่องตื่นเต้น เรื่องขบขัน เรื่องที่เขียนให้ความรื่นรมย์เพียงใด ผู้เขียนเองมีความรู้ความสามารถ เชื่อถือได้หรือไม่ เรื่องสับสนเพียงใด การประเมินในข้อนี้จะต้องใช้กับเด็กในชั้นสูง ชั้นที่ควรจะใช้ น่าจะเป็นชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 ปลายภาคเรียนที่ 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในการประเมินผลวิธีนี้ จะต้องให้ ผู้เขียนกำหนดเรื่องเอง โดยครูกำหนดความยาวของเรื่องและเวลาที่จำกัดให้การให้คะแนนให้แบบจัด อันดับคุณภาพ แต่กำหนดแจกแจงข้อหัวต่างกัน หัวข้อที่กำหนดคือ ลักษณะของเรื่อง ความถูกต้อง ของเนื้อหา การรวบรวมความคิดความถูกต้องเหมาะสมของตัวละคร ความถูกต้องของเนื้อหา การรวบรวมความคิดความถูกต้องเหมาะสมของตัวละครความถูกต้องในการใช้ภาษา ความต่อเนื่อง ของเนื้อเรื่อง

เยาวดี วิบูลย์ศรี (2539 : 246) และ วรณวิไล พันธุ์สีดา (2540 : 34-44) ได้กล่าวถึง หลักการตรวจงานเขียนที่เป็นความเรียง ซึ่งเป็นลักษณะของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สามารถสรุปได้ ดังนี้

1. การตรวจโดยพิจารณาด้านการสื่อความของเรื่อง โดยพิจารณาว่าผู้เขียนสามารถเขียนให้ผู้อ่านทราบเนื้อหาสาระและความคิด เขียนเรื่องได้ตรงกับชื่อเรื่องหรือภาพหรือเนื้อเรื่องมีความสัมพันธ์ตลอดกันทั้งเรื่องหรือไม่

2. พิจารณาการใช้ภาษา โดยดูจากการเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง การใช้คำสุภาพเหมาะสม โดยใช้ภาษาเขียนที่เป็นแบบแผน ไม่ใช้คำซ้ำ คำฟุ่มเฟือย ผูกประโยคได้ความหมาย ใช้คำต่างๆ ได้ถูกต้องเหมาะสม ไม่เขียนฉีกคำ ไม่เขียนเพิ่มหรือลดพยางค์ ไม่เขียนตัวเลขประสมตัวอักษร การใช้คำเชื่อมความ เว้นวรรคตอน และใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้องเหมาะสม

3. มีการจัดลำดับความคิด โดยพิจารณาจากการเรียงลำดับเหตุการณ์สัมพันธ์ก่อนหลัง ไม่วกวน

4. ความคิดสร้างสรรค์ ให้พิจารณาในเรื่องการใช้ข้อความชี้แนะ ชักชวน โน้มน้าวให้เห็นคุณค่า ประโยชน์ในสิ่งดีงาม หรือเสนอแนะแนวทางการปฏิบัติอย่างมีเหตุผล

5. พิจารณารูปแบบการเขียนว่าจะต้องมีทั้งส่วนนำ เนื้อเรื่อง และส่วนสรุป

6. การตรวจแต่ละครั้งควรแยกตรวจเป็นรายข้อ หรือตรวจ 2 ครั้งจากผู้ตรวจคนเดียวกัน หรือผู้ตรวจ 2 คน คนละครั้ง โดยการตรวจแต่ละครั้งต้องเป็นอิสระต่อกัน

7. ในการตรวจแต่ละครั้งไม่ควรดูชื่อผู้เขียนก่อน และไม่ควรรดูผลการตรวจที่ผ่านมาในแต่ละข้อเพื่อเปรียบเทียบเป็นแนวทางการให้คะแนน

พรทิพย์ ประการแก้ว (2543 : 99-100) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินผล และการคิดคะแนนในการตรวจการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ โดยแบ่งเป็น 5 หัวข้อ ได้แก่

1. ด้านความคิดริเริ่ม คิดคะแนน 5 ส่วน พิจารณาจากการนำเสนอแนวคิดที่มีความแปลกใหม่ มีความคิดริเริ่มและคิดได้อย่างคล่องแคล่วหลากหลาย

2. การเชื่อมโยงความคิด คิดคะแนน 2 ส่วน พิจารณาจากการจัดลำดับความคิดได้อย่างสอดคล้องต่อเนื่อง และมีใจความอันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

3. เนื้อหาสาระ คิดคะแนน 1 ส่วน พิจารณาจากเนื้อหาสาระใจความที่มีความสมบูรณ์ และเขียนเนื้อหาได้สอดคล้องกับชื่อเรื่องชัดเจน

4. การใช้ภาษา คิดคะแนน 1 ส่วน พิจารณาจากการเลือกใช้คำและสำนวนได้ถูกต้องเหมาะสม สื่อความหมายได้ชัดเจนและเรียบเรียงประโยคได้อย่างถูกต้อง

5. กลไกประกอบการเขียน คิดคะแนน 1 ส่วน พิจารณาจากเนื้อหาที่มีความยาวระหว่าง 10-15 บรรทัด มีความสะอาดเรียบร้อยตลอดทั้งเรื่อง

โดยแบ่งระดับความสามารถตามเกณฑ์การพิจารณาเป็น 4 ระดับ ดังนี้

ดีมาก 4 คะแนน

ดี 3 คะแนน

พอใช้ 2 คะแนน

อ่อน 1 คะแนน

วิธีการคิดคะแนนทำโดยการนำระดับคะแนนที่ได้ในแต่ละส่วนคูณด้วยจำนวนส่วนแล้ว นำคะแนนที่ได้ในแต่ละส่วนมารวมกันเป็นคะแนนของนักเรียนแต่ละคน

เรื่องเดช หนองแส (2555 : 36) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การให้คะแนนของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่าควรให้ความสำคัญของการแสดงออกทางความคิดเป็นหลัก โดยได้ศึกษาและสังเคราะห์ เพื่อสร้างเกณฑ์ในการตรวจงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ 5 ประเด็น ดังนี้

1. การนำเสนอเนื้อหา คือ เสนอความรู้ ความคิด ทักษะคิดแปลกใหม่ น่าสนใจ ชัดเจน สมบูรณ์ครบถ้วน เขียนลำดับความคิดได้อย่างเหมาะสม ไม่วกวน เขียนแสดงความคิดเห็นตรงประเด็น ครบถ้วน เขียนสรุปประเด็นของเรื่องได้อย่างชัดเจน

2. การเชื่อมโยงความคิด คือ มีการจัดลำดับสอดคล้องกับเนื้อหา ใช้คำสั้น กระชับ สื่อความหมายได้ชัดเจนมีความแปลกใหม่ น่าสนใจและดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน

3. การใช้ภาษา คือ ใช้ถ้อยคำสำนวนถูกต้องเหมาะสม เขียนสื่อความหมายได้ชัดเจน ใช้ภาษาถูกต้องตามอักขรวิธี ใช้ภาษาสื่อสารตรงตามจุดประสงค์ครบถ้วน

4. ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ คือ ลักษณะความคิดที่แปลกใหม่แตกต่างไปจากความคิดธรรมดา เป็นความคิดที่เป็นประโยชน์ทั้งต่อตนเองและสังคม อาจเกิดจากการนำความรู้เดิมมาคิด ดัดแปลงและประยุกต์ให้เกิดสิ่งใหม่ขึ้น

5. การเสนอเรื่อง คือ เสนอความรู้ ความคิด ทักษะคิดที่แปลกใหม่ น่าสนใจชัดเจนสมบูรณ์ ครบถ้วน เขียนลำดับความคิดได้อย่างเหมาะสม ไม่วกวน เขียนแสดงความคิดเห็นตรงประเด็น ครบถ้วน เขียนสรุปประเด็นของเรื่องได้อย่างชัดเจน

ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่า ในการสร้างเกณฑ์การวัดและประเมินผลการเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นต้องกำหนดเกณฑ์การประเมินให้ชัดเจนและมีระบบ ซึ่งสิ่งสำคัญที่ควรพิจารณาเพื่อกำหนดคะแนนสูงสุดเป็นลำดับแรกคือด้านความคิดสร้างสรรค์ โดยครูต้องมีการ กำหนดเกณฑ์และสัดส่วนคะแนนให้ชัดเจน มีใจเป็นกลาง เปิดกว้างในการตรวจงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ ควรแยกตรวจเป็นรายข้อ และมีผู้ตรวจอย่างน้อย 2 คน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาวิธีการวัดและประเมินผลการเขียนเชิงสร้างสรรค์จาก เอกสารที่เกี่ยวข้อง นำมาสังเคราะห์เพื่อสร้างเกณฑ์การวัดและประเมินผลการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ โดยกำหนดเกณฑ์การประเมิน 5 ประเด็น คือ ด้านความคิดสร้างสรรค์ การนำเสนอเนื้อหา การใช้ถ้อยคำและภาษา การเชื่อมโยงความคิด และองค์ประกอบการเขียน มีการกำหนดการ ให้นำหนักคะแนนเต็ม 20 คะแนน ดังนี้

1. ความคิดสร้างสรรค์ (4 คะแนน) คือ การนำเสนอเนื้อหาสาระ แนวคิด มีจินตนาการ การเล่าเรื่องรวมถึงการตั้งชื่อเรื่องที่แปลกใหม่ น่าสนใจ ไม่ซ้ำใคร
2. การนำเสนอเนื้อหา (4 คะแนน) คือ การมีส่วนนำเรื่อง ส่วนเนื้อหา และส่วนสรุปที่มีความสอดคล้องสัมพันธ์กันตลอดทั้งเรื่อง มีรายละเอียดครบถ้วนและมีใจความสมบูรณ์
3. การใช้ถ้อยคำและภาษา (4 คะแนน) คือ การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนภาษา ที่สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน มีการเรียบเรียงประโยคที่ถูกต้อง
4. การเชื่อมโยงความคิด (4 คะแนน) คือ การจัดลำดับความคิดเชื่อมโยงกับเนื้อเรื่องอย่างเป็นระบบ มีความต่อเนื่องและความคิดหลักกับความคิดรองมีความสัมพันธ์กัน
5. องค์ประกอบการเขียน (4 คะแนน) คือ การเขียนเรื่องได้ถูกต้องครบถ้วนตามรูปแบบ และองค์ประกอบของงานเขียนและมีความยาวเหมาะสม รวมทั้งคำนึงถึงความสะดวกเป็นระเบียบเรียบร้อย

จากการกำหนดค่าคะแนนของเกณฑ์การวัดและประเมินผลการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ สามารถแปลงความหมายของคะแนนได้ ดังนี้

17 - 20	คะแนน	หมายถึง	ดีมาก
13 - 16	คะแนน	หมายถึง	ดี
9 - 12	คะแนน	หมายถึง	พอใช้
5 - 8	คะแนน	หมายถึง	ปรับปรุง

จากเกณฑ์การวัดและประเมินผลการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์และการกำหนดการให้คะแนนข้างต้น สามารถสรุปได้ตามตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 เกณฑ์การวัดและประเมินผลการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์

ประเด็นการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน			
	4 คะแนน	3 คะแนน	2 คะแนน	1 คะแนน
1. ความคิดสร้างสรรค์	-มีการตั้งชื่อเรื่องที่แปลกใหม่ -นำเสนอเนื้อหาสาระมีความแปลกใหม่ -นำเสนอแนวคิดของเรื่องมีจินตนาการแปลกใหม่ น่าสนใจและไม่ซ้ำใคร -มีการเล่าเรื่องด้วยมุมมองที่แปลกใหม่	-มีการตั้งชื่อเรื่องที่แปลกใหม่ -นำเสนอเนื้อหาสาระมีความแปลกใหม่ -นำเสนอแนวคิดของเรื่อง จินตนาการที่มีความแปลกใหม่ -มีการเล่าเรื่องด้วยมุมมองที่ไม่แปลกใหม่	-มีการตั้งชื่อเรื่องที่แปลกใหม่ -นำเสนอเนื้อหาสาระที่ไม่แปลกใหม่ -นำเสนอแนวคิดของเรื่อง จินตนาการและการเล่าเรื่องด้วยมุมมองที่ไม่แปลกใหม่	- การตั้งชื่อเรื่องไม่มีความแปลกใหม่ -นำเสนอเนื้อหาสาระที่ไม่แปลกใหม่ -นำเสนอแนวคิดของเรื่อง จินตนาการและการเล่าเรื่องด้วยมุมมองที่ไม่แปลกใหม่

ตารางที่ 3 เกณฑ์การวัดและประเมินผลการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ (ต่อ)

ประเด็นการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน			
	4 คะแนน	3 คะแนน	2 คะแนน	1 คะแนน
2. การนำเสนอเนื้อหา	-มีส่วนนำเรื่อง เนื้อหาและบทสรุป -เนื้อหามีความ สอดคล้องกับชื่อเรื่อง -ใจความของเรื่องมี ความครบถ้วน สมบูรณ์ -เนื้อหามีรายละเอียด ครบถ้วนตั้งแต่ต้นจน จบเรื่อง	-มีส่วนนำเรื่อง เนื้อหาและบทสรุป -เนื้อหามีความ สอดคล้องกับชื่อเรื่อง -ใจความของเรื่อง ไม่สมบูรณ์ -เนื้อหาขาด รายละเอียดของเรื่อง หรือเหตุการณ์ 1 ประเด็น	-มีส่วนนำเรื่อง เนื้อหาและบทสรุป -เนื้อหาที่มีความ สอดคล้องกับชื่อเรื่อง -ใจความของเรื่อง ไม่สมบูรณ์ -เนื้อหาขาด รายละเอียดของเรื่อง หรือเหตุการณ์ไป 2 ประเด็น	-ขาดส่วนนำเรื่อง เนื้อหาหรือบทสรุป อย่างใดอย่างหนึ่ง -เนื้อหายังไม่ สอดคล้องกับชื่อเรื่อง -ใจความของเรื่อง ไม่สมบูรณ์ -เนื้อหาขาด รายละเอียดของเรื่อง หรือเหตุการณ์ไป 3 ประเด็น
3. การใช้ภาษา	-มีการเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนภาษาถูกต้อง ตรงตามความหมาย -มีการเรียบเรียง ประโยคได้ถูกต้อง -สามารถสื่อความได้ ชัดเจน	-มีการเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนภาษาไม่ ถูกต้องตรงตาม ความหมาย 1-2 แห่ง หรือ -เรียบเรียงประโยค ไม่ถูกต้อง 1-2 แห่ง -สามารถสื่อความได้	-มีการเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนภาษาไม่ ถูกต้องตรงตาม ความหมาย 3-4 แห่ง หรือ -เรียบเรียงประโยค ไม่ถูกต้อง 3-4 แห่ง -สามารถสื่อความได้	-มีการเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนภาษา ไม่ถูกต้องตรง ความหมาย 5 แห่ง ขึ้นไป -เรียบเรียงประโยค ไม่ถูกต้องตั้งแต่ 5 แห่งขึ้นไป -ไม่สามารถสื่อ ความหมายได้ถูกต้อง
4. การเชื่อมโยงความคิด	- มีการจัดลำดับ ความคิดเชื่อมโยงกับ เรื่องอย่างเป็นระบบ - ความคิดหลักกับ ความคิดรองมี ความสัมพันธ์กัน - มีการนำเสนอ ความคิดอย่าง ต่อเนื่องเชื่อมโยงเป็น อันหนึ่งอันเดียวกัน ทั้งหมด	- มีการจัดลำดับ ความคิดเชื่อมโยงกับ เรื่องอย่างเป็นระบบ - ความคิดหลักกับ ความคิดรองมี ความสัมพันธ์กัน - บางช่วงของเรื่องมี การนำเสนอความคิด ยังไม่ต่อเนื่อง ขาด ความเป็นอันหนึ่งอัน เดียวกัน	- มีการจัดลำดับ ความคิดเชื่อมโยงกับ เรื่องอย่างเป็นระบบ - ความคิดหลักกับ ความคิดรองไม่มี ความสัมพันธ์กัน - บางช่วงของเรื่องมี การนำเสนอความคิด ยังไม่ต่อเนื่อง ขาด ความเป็นอันหนึ่งอัน เดียวกัน	- มีการจัดลำดับ ความคิดเชื่อมโยงกับ เรื่องยังไม่เป็นระบบ - ความคิดหลักกับ ความคิดรองไม่มี ความสัมพันธ์กัน - บางช่วงของเรื่องมี การนำเสนอความคิด ยังไม่ต่อเนื่อง ขาด ความเป็นอันหนึ่งอัน เดียวกัน

ตารางที่ 3 เกณฑ์การวัดและประเมินผลการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ (ต่อ)

ประเด็นการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน			
	4 คะแนน	3 คะแนน	2 คะแนน	1 คะแนน
5.องค์ประกอบ การเขียน	- เขียนเรียบเรียง เรื่องราวได้ถูกต้องตาม รูปแบบและ องค์ประกอบประเภท งานเขียน - เนื้อเรื่องมีความยาว 20 บรรทัดขึ้นไป - มีการเลือกใช้คำที่ กำหนดให้ตั้งแต่ 15 คำ ขึ้นไป	- เขียนเรียบเรียง เรื่องราวได้ถูกต้องตาม รูปแบบและ องค์ประกอบประเภท งานเขียน - เนื้อเรื่องมีความยาว 20 บรรทัดขึ้นไป - มีการเลือกใช้คำที่ กำหนดให้ไม่เกิน 15 คำ	- มีการเขียนเรียบเรียง เรื่องราวที่ถูกต้องตาม รูปแบบและ องค์ประกอบประเภท งานเขียน - เนื้อเรื่องมีความ ไม่ถึง 20 บรรทัด - มีการเลือกใช้คำที่ กำหนดให้ไม่เกิน 15 คำ	- มีการเขียนเรียบเรียง เรื่องราวที่ยังไม่ถูกต้อง ตามรูปแบบและ องค์ประกอบประเภท ของงานเขียนอยู่บ้าง - เนื้อเรื่องมีความยาว ไม่ถึง 20 บรรทัด - มีการเลือกใช้คำที่ กำหนดให้ไม่เกิน 15 คำ

การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

ซินเนคติกส์ (Synectics) มาจากรากศัพท์ในภาษากรีก คือ Syn หมายถึง นำมารวมกัน และ Etics หมายถึง ส่วนประกอบที่หลากหลาย รวมความแล้วหมายถึง การรวมสิ่งต่างที่ต่างกันเข้าด้วยกัน อาจกล่าวได้ว่า ซินเนคติกส์ หมายถึง กระบวนการเรียนรู้หรือการแก้ไขปัญหาโดยใช้วิธีการอุปมา เพื่อเปรียบเทียบสิ่งที่ต้องการการเรียนรู้หรือปัญหากับสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคยหรือดัดแปลงสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคยหรือแปลกไป (Gordon, อ้างถึงใน พรทิพย์ ประการแก้ว, 2543 : 22)

สมพงษ์ สิงหะพล (2533 : 4) สมศักดิ์ ภูวิภาตาวรรณ (2544 : 106) และ สุวิทย์ มุลคำ และอรทัย มุลคำ (2546 : 113) ได้กล่าวถึงความหมายของซินเนคติกส์ไปในทิศทางเดียวกันว่า ซินเนคติกส์ เป็นรูปแบบวิธีสอนที่เชื่อมโยงความสัมพันธ์โดยใช้การเปรียบเทียบ ให้ผู้เรียนได้ฝึกคิดพิจารณาเปรียบเทียบ 3 แบบ คือ การเปรียบเทียบทางตรง การเปรียบเทียบกับตนเอง และการเปรียบเทียบคำคู่ขัดแย้ง เพื่อพัฒนากระบวนการความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน และสามารถคิดนำเสนอผลงานที่แตกต่างออกไปได้อย่างกว้างและเป็นอิสระ

นวลจิตต์ เขาวงกิตพิงศ์ (2542 : 40-42) กล่าวว่า ซินเนคติกส์ เป็นวิธีการสอนที่เน้นการแสดงความคิดและอารมณ์ผสมผสานกัน ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ เหมาะที่จะใช้เป็นวิธีการสอนเขียนเรื่อง โดยยึดความเห็นจากพื้นฐานประสบการณ์ของตนเองและ ใช้แนวความคิดใหม่ที่ไม่เหมือนเดิม การสอนด้วยรูปแบบซินเนคติกส์ ทำให้ผู้เรียนใช้ความคิด เปรียบเทียบและสมมุติ

ตนเองเป็นสิ่งอื่นทำให้มีการคิดคำต่างๆ อย่างเป็นระบบ โดยเมื่อมีการเปรียบเทียบมาถึงจุดหนึ่ง ผู้เรียนจะมองเห็นวิธีการคิดคำใหม่ๆ ได้หลากหลายและสามารถเลือกคำ มาใช้ได้ถูกต้อง ทำให้ได้คำใหม่ๆ ในการเขียนมากขึ้น เป็นผลให้เขียนเรื่องได้ดี

สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ และคณะ (2545 : 154) ได้กล่าวถึงความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ว่าเป็นรูปแบบของการสอนที่มีการเปรียบเทียบ เป็นระบบที่มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ โดยใช้วิธีเปรียบเทียบกับสิ่งต่างๆ ซึ่งสิ่งที่นำมาเปรียบเทียบบนนั้นไม่จัดอยู่ในประเภทเดียวกันที่จะทำให้สามารถคิดได้อย่างกว้างขวางและเป็นอิสระ เช่น การเปรียบเทียบรถยนต์ว่าเหมือนสิ่งมีชีวิตชนิดใดและบรรยายความรู้สึก

ทิตนา แคมมณี (2558 : 252) กล่าวถึงซินเนคติกส์ว่าเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการคิดสร้างสรรค์ที่ Joyce และ Weil พัฒนาขึ้นจากแนวคิดของ Gordon เป็นการคิดเปรียบเทียบอุปมาอุปไมยเพื่อใช้ในกระตุ้นความคิดใหม่ๆ ไว้ 3 แบบ คือ การเปรียบเทียบแบบตรง (direct analogy) การเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ (personal analogy) และการเปรียบเทียบคำคู่ขัดแย้ง (compressed conflict) ซึ่งเป็นประโยชน์สำหรับการเรียนรู้เกี่ยวกับการเขียนและการพูดอย่างสร้างสรรค์ รวมถึงการสร้างงานทางศิลปะ

Heavilin (1982 : 87) กล่าวว่า ซินเนคติกส์เป็นกิจกรรมกลุ่มในระดับสูง มีพื้นฐานมาจากการคิดประดิษฐ์สร้างสรรค์ การสร้างอุปมาเปรียบเทียบและสร้างรูปของภาษาที่ใช้คำขัดกัน

จากการศึกษาความหมายของซินเนคติกส์ สรุปได้ว่า ซินเนคติกส์คือ การจัดการเรียนรู้วิธีหนึ่งซึ่งมีส่วนช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ โดยใช้วิธีการเปรียบเทียบเชิงอุปมาระหว่างสิ่งของ 2 สิ่งจากพื้นฐานความรู้หรือประสบการณ์ของตนเอง กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ออกมาในลักษณะการคิดเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมย 3 แบบ คือ การเปรียบเทียบแบบตรง การเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ และการเปรียบเทียบคำคู่ขัดแย้ง

รูปแบบและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เป็นการสอนที่ใช้พัฒนาความคิดสร้างสรรค์โดยเน้นการคิดเปรียบเทียบ 3 แบบ คือ การเปรียบเทียบทางตรง การเปรียบเทียบกับตนเอง และการเปรียบเทียบคำคู่ขัดแย้ง ซึ่งจะทำให้นักเรียนสามารถสร้างสรรค์งานเขียนที่มีความแตกต่างไปจากเดิม

สมพงษ์ สิงหะพล (2533 : 4-8) และนงนุช ชาญวิทิตกุล (2545:18) ได้กล่าวถึงรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ไว้ในลักษณะเดียวกันว่า การสอนด้วยกิจกรรมซินเนคติกส์ มีลักษณะสำคัญที่เป็นจุดเด่น คือ การนำเอาการเปรียบเทียบกันอย่างละเอียดเป็นระบบที่ดี เมื่อการเปรียบเทียบมาถึงจุดหนึ่งผู้เรียนก็จะสามารถ เสนอบทเรียนหรือผลงานของบทเรียนในมิติที่แตกต่างออกไปจากกรอบและแนวคิดเดิม ๆ ได้อย่างเกิดผล โดยเป้าหมายหลักของรูปแบบการสอนก็คือ การฝึกฝน

ให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ใน บทเรียน การแก้ปัญหาหรือการคิดค้นสิ่งใหม่ ๆ ขึ้นมา แล้วเราสามารถสรุปได้ว่า การสอนด้วยวิธีการสอนนี้มีความเชื่ออยู่ 4 ประการ คือ

1. เชื่อว่าความคิดสร้างสรรค์ เกิดขึ้นอยู่เสมอในการดำรงชีวิตของมนุษย์ และความคิดสร้างสรรค์นี้มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตประจำวันของทุกคน

2. เชื่อว่ากระบวนการของการคิดสร้างสรรค์ไม่ใช่สิ่งที่ลึกลับซับซ้อนอย่างไร้ เรา สามารถอธิบายการเกิดความคิดสร้างสรรค์และฝึกฝนคนให้มีระดับความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นได้

3. เชื่อว่าความคิดสร้างสรรค์ที่เกิดจากศาสตร์วิชาการสาขาต่าง ๆ มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ไม่ว่าจะเป็นศิลปะ วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา ประวัติศาสตร์ หรือวิศวกรรมศาสตร์ก็ตาม ศาสตร์เหล่านี้จำเป็นต้องใช้กระบวนการทางสติปัญญาเข้ามาเกี่ยวข้องในการคิดสร้างสรรค์ ทั้งนี้

4. เชื่อว่าการคิดสร้างสรรค์ของคน คนเดียว หรือการคิดสร้างสรรค์โดยกลุ่มคน มี ลักษณะใกล้เคียงกัน

นลินี บำเรอราช (2540 : 19) และชัยวาทย์ สร้อยเงิน (2553 : 31-32) ได้ศึกษารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ไว้ในทิศทางเดียวกันว่าการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์มีรูปแบบ ดังนี้

1. การสอนด้วยรูปแบบ “สร้างสรรค์ความคิด” (Synectics) ใช้เพื่อมุ่งพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนและการคิดร่วมกันในกลุ่ม

2. การสอนด้วยรูปแบบนี้ต้องสอนตามลำดับขั้นตอนที่กำหนดไว้จึงจะสามารถเพิ่มความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนแต่ละคนและของกลุ่มได้

3. วิธีการพื้นฐานที่สร้างความคิดสร้างสรรค์ คือ การคิดเปรียบเทียบสิ่งต่างๆ ที่ไม่น่าจะเกี่ยวข้องกันและไม่น่าจะนำมาเปรียบเทียบ การคิดเปรียบเทียบในเชิงนี้จะทำให้มีความคิดใหม่ๆ เกิดขึ้นกว้างไกลออกไปจากเรื่องเดิมที่เคยมีอยู่ อันจะเป็นแนวทางให้คิดทำสิ่งที่แปลกใหม่ขึ้นได้

โดยการคิดเปรียบเทียบมี 3 ลักษณะคือ

1. การเปรียบเทียบตรง (direct analogy) เป็นการเปรียบเทียบสิ่งของสองอย่างที่ไม่จำเป็นต้องเหมือนกันทุกด้าน เพียงแต่มีส่วนคล้ายกันเท่านั้น เช่น เปรียบเทียบการเจาะไม้ของตัวด้วง กับ การสร้างอุโมงค์ใต้น้ำ เป็นต้น

2. การเปรียบเทียบโดยให้ตนเองเข้าไปมีส่วนร่วม หรือเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งนั้น ๆ โดยสมมติตนเองเป็นอะไรสักอย่าง (personal analogy) เพื่อให้เข้าถึงเรื่องของความรู้สึก ลักษณะสภาพความเป็นจริง (fact) และอารมณ์ (emotion) ในสภาพของสิ่งที่มีชีวิต (a living thing) และสภาพของสิ่งที่ไม่มีชีวิต (a nonliving object)

3. การคิดคำคู่ขัดแย้ง (compressed conflict) เป็นการเปรียบเทียบโดยเอาคำสองคำที่ขัดแย้งกันที่คิดค้นไว้ มาผูกกรวมเข้าด้วยกันเป็นวลีใหม่ ที่มีความขัดแย้งกันอยู่ในคำ เช่น ศัตรู

ผู้เป็นมิตร แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นว่าชอบคำคู่ขัดแย้งใด หลังจากนั้นให้นักเรียนอธิบายว่าคำคู่ขัดแย้งนั้นเหมือนกับเรื่องใดบ้าง

นอกจากนี้สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ (2544:106) และสุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2546 : 114-115) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของการคิดแบบซินเนคติกส์เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสอน 3 ประการคือ คำถามของผู้สอน การเปรียบเทียบ การเชื่อมโยงความสัมพันธ์โดยการเปรียบเทียบไว้สอดคล้องกันว่ามีขั้นตอน คือ

1. การเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับสิ่งอื่น (Personal Analogy) การเปรียบเทียบแบบนี้ นักเรียนต้องทำตนเสมือนเป็นสิ่งที่ต้องการเปรียบเทียบและบรรยายความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับตนเป็นสิ่งที่นั่น สิ่งที่เราเปรียบอาจเป็นคน พืช สัตว์ หรือสิ่งของ เช่น ให้นักเรียนสมมติตัวเองว่าเป็นเครื่องยนต์ในรถยนต์ แล้วบอกว่ารู้สึกอย่างไรเมื่อรถติดเครื่องในตอนเช้า หรือเมื่อไฟเบตเตอร์หมด หรือเมื่อรถจอดติดไฟแดง การที่นักเรียนต้องสมมติตัวเองเป็นสิ่งที่หนึ่งทำให้ลืมความเป็นตัวเองชั่วคราว และการต้องเปรียบเทียบ จะทำให้นักเรียนเกิดความคิดแปลกใหม่และความคิดสร้างสรรค์ขึ้นได้ การบรรยายความรู้สึกของตนเองตามที่ได้สมมตินี้ ผู้บรรยายอาจแสดงความรู้สึกในลักษณะดังต่อไปนี้

1.1 บรรยายออกมาในรูปของข้อเท็จจริง ในขั้นนี้บุคคลจะไม่บรรยายความรู้สึกการมีส่วนร่วม แต่มองของที่ต้องการเปรียบเทียบโดยความเป็นจริง เช่น ในกรณีนี้ให้เปรียบเทียบกับเครื่องยนต์อาจบรรยายว่า “รู้สึกลื่นน้ำมัน” “รู้สึกร้อน”

1.2 บรรยายถึงความรู้สึกร่วม แต่เป็นความรู้สึกที่ไม่มีอะไรแปลกใหม่ เช่น “รู้สึกมีพลัง”

1.3 บรรยายถึงความรู้สึกร่วมเห็นอกเห็นใจกับสิ่งเปรียบเทียบที่มีชีวิต เช่น สมมติให้เป็นหนอน นักเรียนอาจตอบว่าอึดอัด เคลื่อนตัวไปอย่างช้าๆ ต้องกินของเน่าเสียเป็นอาหาร

1.4 บรรยายถึงความรู้สึกร่วมเห็นอกเห็นใจกับสิ่งเปรียบเทียบที่ไม่มีชีวิต ในขั้นนี้บุคคลต้องรู้สึกเป็นจริงเป็นจังในสิ่งที่เปรียบเทียบ และแสดงความเห็นอกเห็นใจในสิ่งนั้นอย่างแท้จริง คำบรรยายออกมาในรูปแบบ “รู้สึกว่าถูกใจอย่างไม่เป็นธรรม และไม่เคยตัดสินใจเองว่าเมื่อไรจะเดินเครื่อง หรือเมื่อไรจะหยุดเครื่อง การตัดสินใจขึ้นอยู่กับผู้อื่นทั้งสิ้น” จุดประสงค์ของการเปรียบเทียบแบบนี้ก็คือ เพื่อให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์จากการเปรียบเทียบคนกับสิ่งอื่นที่ไกลตัว

2. การเปรียบเทียบแบบทางตรง (Direct Analogy) เป็นการเปรียบเทียบทางตรงระหว่างของสองสิ่งหรือมากกว่า สิ่งที่เรา拿来เปรียบเทียบอาจเป็นคน สัตว์ พืช หรือสิ่งของ โดยของที่นำมาเปรียบเทียบไม่จำเป็นต้องเหมือนกันทุกประการ จุดประสงค์ก็คือ เพื่อให้มองเห็นปัญหาอีกแนวทางหนึ่งหรือเพื่อให้เกิดความคิดใหม่ซึ่งอาจนำมาใช้แก้ปัญหาที่ต้องการได้ ตัวอย่างเช่น วิศวกรท่านหนึ่ง

เฝ้าสังเกตดูหนอนเจาะท่อนไม้เป็นรูคล้ายอุโมงค์ ทำให้วิศวกรผู้นี้เกิดความคิดสร้างท่ออุโมงค์ทำงานใต้น้ำขึ้นมา

3. การเปรียบเทียบโดยใช้คู่ที่มีความหมายขัดแย้ง (Compressed Conflict) เป็นการใช้อำนาจเปรียบเทียบสองคำ ที่มีความหมายขัดแย้งกันหรือตรงกันข้ามมาอธิบายลักษณะของคน สัตว์ พืช หรือสิ่งของที่ต้องการ ยกตัวอย่างคำในภาษาอังกฤษ เช่น ก้าวร้าวอย่างเหนื่อยหน่าย (Tiredly Agressive) ศัตรูอันมิตร (Friendly Foe) หรือเครื่องทำลายที่ช่วยชีวิต (Life saving Destroyer) เป็นต้น ในภาษาไทยอาจเป็นคำ เช่น ฉลาดในเรื่องโง่ หรือสวยโทรมๆ เป็นต้น

สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ และคณะ (2545 : 155) ได้กล่าวถึงการสอนแบบซินเนคติกส์ว่ามีด้วยกัน 2 รูปแบบ ดังนี้

รูปแบบที่ 1 มีลักษณะเป็นการสร้างผลงานที่แปลกใหม่ มี 6 ขั้นตอน

ขั้นที่ 1 ขั้นบรรยายสถานการณ์ปัจจุบัน ให้ผู้เรียนบรรยายสถานการณ์ปัจจุบันหรือ หัวข้อบทเรียนที่ผู้เรียนมองเห็น เช่น สภาพเขาหัวโล้น ไฟไหม้ป่า สิ่งสาราสัตว์แตกตื่น

ขั้นที่ 2 ขั้นเปรียบเทียบทางตรง (ครั้งที่ 1) ให้ผู้เรียนเปรียบเทียบทางตรงกับสิ่งอื่น ๆ แล้วเลือกอันที่ดีที่สุดมาอธิบายให้กว้างขวางขึ้น เช่น ให้ผู้เรียนเปรียบเทียบว่าสิ่งใดสามารถทำลายได้เหมือนกัน น้ำป่า-ความโกรธ ทำลายทุกอย่างที่ขวางหน้า

ขั้นที่ 3 ขั้นเปรียบเทียบกับตนเอง ให้ผู้เรียนสมมติตนเองเป็นสิ่งที่เลือกในขั้นที่ 2 แล้วบรรยายความรู้สึกเมื่อต้องเป็นเช่นนั้น

ขั้นที่ 4 ขั้นการหาคำคู่ขัดแย้ง ให้นักเรียนเลือกคำที่มีความหมายขัดแย้งกันจากขั้นที่ 2 และขั้นที่ 3 มาสร้างเป็นคำใหม่ที่มีความหมายขัดแย้งกัน เช่น ไฟหนาว สวยเจ็บ

ขั้นที่ 5 ขั้นการเปรียบเทียบทางตรง (ครั้งที่ 2) ให้นักเรียนนำคำที่สร้างขึ้นมาเปรียบเทียบทางตรง แล้วเลือกคำที่คิดว่าเหมาะสมที่สุดมาหนึ่งอย่าง

ขั้นที่ 6 ขั้นตรวจสอบปัญหาเริ่มแรก ให้นักเรียนย้อนกลับไปสำรวจปัญหาเริ่มแรก โดยใช้การเปรียบเทียบหรือประสบการณ์ที่ได้จากการทำกิจกรรมขั้นต่างของซินเนคติกส์ไปปรับปรุงผลงานให้แปลกใหม่

รูปแบบที่ 2 เป็นการสร้างความคุ้นเคยกับสิ่งที่ยังไม่รู้จักร โดยใช้การเปรียบเทียบช่วยการวิเคราะห์ ไม่ใช่เพื่อเชื่อมโยงสิ่งของที่มีความต่างกันเหมือนแบบที่ 1 โดยในแบบที่ 2 นี้จะใช้สถานการณ์ใกล้ตัว เช่น บ้าน รถ ร่างกายคน เปรียบเทียบกับสถานการณ์ที่เป็นปัญหา ซึ่งมี 7 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการให้ข้อมูลใหม่ ผู้สอนให้ข้อมูลเกี่ยวกับหัวข้อใหม่หรือหัวข้อตามที่ผู้เรียนมองเห็น เช่น ให้นักเรียนสังเกตเครื่องปั้นดินเผา มีอะไรบ้าง เช่น หม้อ อ่าง กระถาง กระโถน

ขั้นที่ 2 ขั้นเปรียบเทียบทางตรง ให้นักเรียนเปรียบเทียบทางตรงและบรรยายถึง เหตุผลการเปรียบเทียบนั้น เช่น ลองเปรียบเทียบกระโถนกับกระถางต่างกันหรือไม่อย่างไร

ขั้นที่ 3 ขั้นเปรียบเทียบกับตนเอง ให้นักเรียนสมมติตัวเองเป็นสิ่งที่นักเรียนเลือก เช่น ถ้านักเรียนเป็นกระโถนที่ต้องรองรับสิ่งสกปรก จะรู้สึกอย่างไร

ขั้นที่ 4 ขั้นบรรยายถึงความสัมพันธ์ในส่วนที่เป็นไปได้ และอธิบายถึงการเปรียบเทียบ

ขั้นที่ 5 ขั้นบรรยายถึงความสัมพันธ์ในส่วนที่เป็นไปไม่ได้ และอธิบายในส่วนที่ใช้การเปรียบเทียบไม่ได้

ขั้นที่ 6 ขั้นการสำรวจหัวข้อใหม่ ให้นักเรียนสำรวจหัวข้อใหม่ที่ต้องการศึกษาอีกครั้ง

ขั้นที่ 7 ขั้นการเปรียบเทียบระหว่างหัวข้อใหม่กับสิ่งที่คิดขึ้นมาใหม่ และบรรยายถึง ส่วนที่คล้ายกันของสองสิ่ง รวมทั้งส่วนการเปรียบเทียบที่ใช้ไม่ได้

ทิสนา แคมมณี (2558 : 253) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของรูปแบบการเรียนการสอน กระบวนการคิดสร้างสรรค์ หรือซินเนคติกส์ว่าแบ่งได้ 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ โดยผู้สอนให้ผู้เรียนทำงานต่างๆ ปกติ เช่น เขียน เล่า บรรยาย วาดภาพ จากนั้นเก็บผลงานเอาไว้

ขั้นที่ 2 ขั้นการสร้างอุปมาแบบตรงหรือเปรียบเทียบแบบตรง (direct analogy) โดยผู้สอนเสนอคำคู่ให้นักเรียนเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างว่าเหมือนหรือต่างกันอย่างไร โดยคำคู่ นั้นควรมีลักษณะที่สัมพันธ์กับเนื้อหาหรือชิ้นงานที่นักเรียนทำในขั้นที่ 1 ผู้สอนเสนอคำคู่ให้ผู้เรียนเปรียบเทียบหลายๆ คู่ แล้วจดคำตอบไว้บนกระดาน

ขั้นที่ 3 ขั้นการสร้างอุปมาบุคคลหรือเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ (personal analogy) คือผู้สอนให้ผู้เรียนสมมติว่าตนเองเป็นสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และแสดงความรู้สึกนั้นออกมา แล้วผู้สอนเขียนคำตอบไว้บนกระดาน

ขั้นที่ 4 ขั้นการสร้างอุปมาคำคู่ขัดแย้ง (compressed conflict) ผู้สอนให้ผู้เรียนนำคำหรือวลีที่ได้จากการเปรียบเทียบในขั้นที่ 2 และ 3 มาประกอบกันเป็นคำใหม่ที่มีความหมายขัดแย้งกันในตัวเอง

ขั้นที่ 5 ขั้นการอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้ง ผู้สอนให้ผู้เรียนช่วยกันอธิบายของคำคู่ขัดแย้งที่ได้

ขั้นที่ 6 ขั้นการนำเสนอความคิดใหม่มาสร้างสรรค์งาน ผู้สอนให้ผู้เรียนนำงานที่ทำไว้ในขั้นที่ 1 มาทบทวนใหม่ แล้วลองนำความคิดใหม่ที่ได้จากกิจกรรมขั้นที่ 5 มาใช้ให้งานมีความสร้างสรรค์มากยิ่งขึ้น

Joyce and Weil (1972 : 12) ได้กล่าวถึงการพัฒนารูปแบบของกิจกรรมชินเนคติกส์ ที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนว่า หลักของชินเนคติกส์สามารถใช้ในการพัฒนารูปแบบของการสอนได้หลายวิธี โดยสามารถปรับปรุงแบบโดยแบ่งลำดับชั้นของการสอนออกเป็น 2 ลำดับ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน แต่หัวใจของทั้งสองลำดับชั้นยังคงเป็นการอุปมาอุปไมย

ขั้นที่ 1 การสำรวจสิ่งที่ไม่คุ้นเคย วัตถุประสงค์คือ ช่วยให้นักเรียนทำใจได้ดีขึ้นและหาข้อมูลใหม่ โดยการเปรียบเทียบความเหมือนและแตกต่างด้วยการเปรียบเทียบสิ่งที่คุ้นเคยกับสิ่งที่ไม่คุ้นเคย ขั้นนี้แบ่งเป็น

ช่วงที่ 1 การบอเนื้อหา

ช่วงที่ 2 ครูและนักเรียนร่วมกันใช้การเปรียบเทียบโดยตรง

ช่วงที่ 3 นำตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับเปรียบเทียบที่คุ้นเคย (การเปรียบเทียบแบบบุคคล)

ช่วงที่ 4 นักเรียนจะโยงความสัมพันธ์ระหว่างการเปรียบเทียบเนื้อหาแล้วอธิบายความเชื่อมโยงซึ่งพิสูจน์ว่าเป็นสิ่งเดียวกันและอธิบายในจุดที่เหมือนกัน

ช่วงที่ 5 ให้นักเรียนบอกความแตกต่างระหว่างคู่เปรียบเทียบนั้น เป็นการวัดความเข้าใจของเขาในเรื่องใหม่ นักเรียนสามารถให้คำแนะนำและวิเคราะห์การเปรียบเทียบที่คุ้นเคยของเขาเอง

ขั้นที่ 2 การสร้างสรรค์สิ่งใหม่ วัตถุประสงค์คือ เพื่อสร้างสิ่งใหม่กว่า การแก้ปัญหาของสังคมไม่เหมือนกับขั้นที่หนึ่ง กลไกการเปรียบเทียบไม่ได้ใช้สำหรับการวิเคราะห์ แต่สำหรับการสร้างสรรค์ความคิดที่แปลกมีขั้นตอน ดังนี้

ช่วงที่ 1 ถามนักเรียน เพื่อใช้อธิบายเงื่อนไขหรือปัญหาตามที่เขาเห็นในขณะนั้น

ช่วงที่ 2 ครูเป็นผู้กำหนดงาน

ช่วงที่ 3-5 หมุนเวียนการเปรียบเทียบไปมาระหว่างการเปรียบเทียบแบบตรง การเปรียบเทียบแบบบุคคล และการเปรียบเทียบแบบคู่คำขัดแย้ง สามารถหมุนเวียนซ้ำแล้วซ้ำอีกมาครั้งเท่าที่ต้องการ

ช่วงที่ 6 นักเรียนกลับมาสู่จุดเริ่มต้นอีกครั้ง เพื่อพิจารณาปัญหาแรกเริ่มจากการศึกษารูปแบบ ขั้นตอนและการจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์

จากการศึกษารูปแบบและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์ ผู้วิจัยได้เลือกรูปแบบที่ศึกษา แชมมณีกล่าวไว้มาเป็นแนวทางในการวิจัยครั้งนี้ โดยมีด้วยกัน 6 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ชี้นำ ผู้สอนให้ผู้เรียนทำงานต่างๆ ปกติ ขั้นที่ 2 ขั้นการสร้างอุปมาแบบตรงหรือเปรียบเทียบแบบตรง (direct analogy) ขั้นที่ 3 ขั้นการสร้างอุปมาบุคคลหรือเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ

(personal analogy) ขั้นที่ 4 ขั้นการสร้างอุปมาคำคู่ขัดแย้ง (compressed conflict) ขั้นที่ 5 ขั้นการอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้ง ขั้นที่ 6 ขั้นการนำเสนอความคิดใหม่มาสร้างสรรค์งาน

แนวทางการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน โดยเน้นกระบวนการคิดเปรียบเทียบในด้านต่างๆ และยังเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีรูปแบบการสอนเป็นขั้นตอนชัดเจน ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอน ครูควรมีการวางแผนแนวทางการจัดการเรียนรู้ให้เป็นระบบ วิไล ปฐมปัทมา (2539 : 38-40) พรทิพย์ ประการแก้ว (2543 : 26-28) และจันทร์จิรา นที (2548 : 24-26) ได้กล่าวถึงแนวทางการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ไปในลักษณะเดียวกันว่ามีลำดับขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ให้นักเรียนทำกิจกรรมเป็นครั้งที่ 1

1.1 ครูให้ข้อมูลแก่นักเรียนในเรื่องที่จะสอนเท่าที่จำเป็น เช่น ชื่อบทเรียน หรือเรื่องที่สอน จุดประสงค์การเรียนรู้ เป็นต้น

1.2 ครูมอบหมายให้นักเรียนทำงานเป็นครั้งที่ 1 โดยใช้ประสบการณ์ที่มีอยู่ในปัจจุบัน (เขียนเรียงความ คำประพันธ์ คำโฆษณา หรืออื่นๆ ตามที่ครูมอบหมาย)

ขั้นที่ 2 เปรียบเทียบแบบตรงหรืออุปมาแบบตรง (Direct Analogy)

2.1 ครูให้นักเรียนคิดเปรียบเทียบระหว่างของสองสิ่งที่ไม่น่าจะนำมาเปรียบเทียบกับกัน หรือไม่น่าจะเข้ากันได้ ประมาณ 5 คู่ เช่น บทกวีนิพนธ์กับรถยนต์ ครูกับเครื่องบิน บ้านกับทะเลเลนกับเสือ เปลือกหอยกับเสาธง เป็นต้น

2.2 ครูเขียนคำที่นักเรียนยกเปรียบเทียบในข้อ 2.1 บนกระดาน (คำที่นักเรียนยกเปรียบเทียบอาจเป็นคำชนิดใดก็ได้แต่มักเป็นคำวิเศษณ์ เช่น สวย น่ารัก โดดเดี่ยว รวดเร็ว เชื่องช้า เป็นต้น)

ขั้นที่ 3 เปรียบเทียบแบบบุคคลหรืออุปมาแบบบุคคล (Personal Analogy)

ครูให้นักเรียนคิดเปรียบเทียบหรืออุปมาแบบบุคคล ด้วยการให้นักเรียนสมมติตนเองเป็นสิ่งต่างๆ ประมาณ 5 สิ่งแล้วบรรยายความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อเป็นสิ่งนั้น การกำหนดสิ่งต่างๆ ให้นักเรียนเปรียบเทียบหรืออุปมาแบบบุคคลนี้มี 2 แบบ ซึ่งครูสามารถใช้สอนสลับกัน ดังนี้

แบบที่ 1 กำหนดให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งเพียงสิ่งเดียวอยู่ในสถานการณ์ต่างๆ กัน เช่น เป็นรองเท้าที่อยู่ใกล้ขยะ เป็นรองเท้าที่แสดงในตู้กระจก เป็นรองเท้าที่เจ้าของใส่วิ่งในการแข่งขัน เป็นรองเท้าที่จมอยู่ในน้ำ เป็นรองเท้าที่ช่างรองเท้ากำลังซ่อม เป็นต้น

แบบที่ 2 กำหนดให้สิ่งต่างๆ อยู่ในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน เช่น เป็นผึ้งมีรังเป็นไขไก่ มีแม่ไก่กำลังฟัก เป็นข้าวโพดที่อยู่ในหม้อน้ำเดือด เป็นดอกมะลิที่ลอยอยู่ในน้ำ เป็นปลาที่ติดเบ็ด เป็นต้น

ขั้นที่ 4 เปรียบเทียบแบบคู่ขัดแย้งหรืออุปมาแบบคู่ขัดแย้ง (Compressed Conflict)

4.1 ครูให้นักเรียนนำคำที่ได้จากขั้นตอนที่ 2 และขั้นตอนที่ 3 (ซึ่งครูได้บันทึกไว้บนกระดาน) ที่มีความหมายขัดแย้งกัน แต่ไม่ใช่ความหมายตรงข้ามมารวมกันเป็นกลุ่มคำหรือวลีใหม่ โดยกลุ่มคำหรือวลีที่สร้างขึ้นใหม่นี้ อาจเพิ่มคำเชื่อมได้ เช่น ไฟหนาว รักทรหด เสรีภาพที่มีขอบเขต ความสุขที่น่างลัว อันตรายที่น่าสัมผัส เป็นต้น

4.2 ครูเขียนคำคู่ขัดแย้งตามที่นักเรียนบอกในข้อ 4.1 บนกระดานแล้วให้นักเรียนเลือกคำคู่ขัดแย้งที่นักเรียนชอบมากที่สุด (อาจถามความคิดเห็นโดยให้ยกมือหรือลงคะแนนเป็นเอกฉันท์)

ขั้นที่ 5 เปรียบเทียบแบบตรงเป็นครั้งที่สอง (Direct Analogy)

ครูให้นักเรียนคิดเปรียบเทียบแบบตรงอีกครั้งหนึ่ง โดยให้นักเรียนนำคำคู่ที่ได้ในข้อที่ 4.2 มาคิดเปรียบเทียบกับสิ่งที่ปรากฏในชีวิตประจำวัน เพื่อฝึกให้นักเรียนเกิดความคิดใหม่ๆ และได้แสดงความคิดอย่างมีเหตุผล เช่น เสรีภาพที่มีขอบเขตเหมือนกับการแต่งงาน ความสุขที่อันตรายเหมือนกับยาเสพติด เป็นต้น

ขั้นที่ 6 ทำกิจกรรมเช่นเดียวกับขั้นที่ 1 อีกเป็นครั้งที่ 2

6.1 ครูให้นักเรียนนำเรื่องเดิมที่เขียนไว้ในขั้นที่ 1 มาเขียนใหม่เป็นครั้งที่สอง การเขียนใหม่ครั้งนี้ให้นักเรียนใช้คำที่คิดเปรียบเทียบในขั้นที่ 4 นักเรียนจะเลือกใช้คำก็ได้ที่ปรากฏบนกระดาน

6.2 ครูให้นักเรียนนำผลงานทั้งสองครั้งมาเปรียบเทียบกัน โดยในการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์นี้ สมพงษ์ สิงหะพล (2533 : 7) ได้ให้ความคิดเห็นว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบนี้ ครูจะมีบทบาทเป็นเพียงผู้ริเริ่มและคอยดำเนินการเรียนการสอนตามบทเรียนและขั้นตอนที่จัดเตรียมไว้แล้วคอยกระตุ้นความคิดของผู้เรียนอยู่ตลอดเวลา ครูไม่มีบทบาทที่จะไปคอยชักนำความคิดของผู้เรียนให้ไปในทิศทางใดทางหนึ่ง แต่จะต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดของตนเองออกมาให้มากที่สุด ผู้เรียนจึงเป็นผู้ที่มีบทบาทอย่างสำคัญในกระบวนการเรียนการสอน คือมีอิสระในการคิด แสดงความคิด อภิปราย ถกเถียงกันตามบทเรียน ยิ่งผู้เรียนแสดงความคิดมากเท่าใด การมองเห็นสิ่งใหม่ๆ ก็จะมีมากขึ้นเท่านั้น

นอกจากนี้สมพงษ์ สิงหะพล (2536 : 325) ยังได้กล่าวเสริมอีกว่า การสอนโดยใช้รูปแบบซินเนคติกส์นี้ ใช้ได้ดีกับบทเรียนทุกสาขาวิชาในหลักสูตรระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา และใช้ได้ดีกับบทเรียนที่ต้องการให้ผู้เรียนคิด พัฒนา สร้าง หรือมองบทเรียนไปในแนวทางใหม่ เนื่องจากนำเอาการเปรียบเทียบที่แตกต่างกันมาให้ผู้เรียนได้คิดพิจารณา และวิเคราะห์อย่างเป็นระบบ ลักษณะการเรียนก็เป็นไปอย่างสนุกสนาน ไม่เบื่อหน่าย บรรยากาศการเรียนเต็มไปด้วย

ด้วยความพึงพอใจของทั้งผู้สอนและผู้เรียน นอกจากจะช่วยฝึกฝนการคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนได้ดีแล้ว สิ่งที่ตามมาคือ ความสัมพันธ์ในกลุ่มซึ่งเป็นจุดที่การศึกษาไทยในปัจจุบันค่อนข้างให้ความสำคัญมาก เนื้อหาวิชาที่สามารถนำเอารูปแบบชินเนคติกส์ไปใช้ได้อย่างเหมาะสม ได้แก่ การเขียนเชิงสร้างสรรค์ การสำรวจปัญหาทางสังคม การแก้ปัญหาต่างๆ การสร้างงานประดิษฐ์ การทำความเข้าใจต่อเรื่องที่เป็นนามธรรม

ดังนั้นจากที่ได้กล่าวมา จะได้เห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการคิดให้กับผู้เรียน มีกระบวนการเป็นลำดับขั้นตอน เหมาะสำหรับการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยครูเป็นผู้สอนควรศึกษากระบวนการขั้นตอนให้ชัดเจน เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกความคิดได้อย่างเต็มที่ มีอิสระทางความคิดและแสดงออกมาให้ได้มากที่สุด

แนวคิดเกี่ยวกับคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย

ความหมายของคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ในการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะอันพึงประสงค์ พบว่ามีผู้ได้กล่าวถึงความหมายของคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ ดังนี้

สุชา จันทน์เอม (2540 : 67) ได้กล่าวถึงความหมายของคุณลักษณะอันพึงประสงค์ว่า หมายถึง สิ่งที่ชี้ให้เห็นถึงความดีหรือลักษณะประจำตัวของบุคคล คือเป็นพฤติกรรมลักษณะท่าที อุปนิสัย คุณสมบัติ ความสามารถ ความรู้ ทักษะและทัศนคติ

กรมวิชาการ (2545 : 25) และกระทรวงศึกษาธิการ (2546 : 2) ได้กล่าวถึงความหมายของคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไปในทิศทางเดียวกันว่า หมายถึง คุณลักษณะที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียนในด้านคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่ดีงาม อันจะนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันและสังคมได้อย่างมีความสุข

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2553 : 53 อ้างถึงใน สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา , 2548 : 2) ได้ให้ความหมายของคุณลักษณะอันพึงประสงค์ หมายถึง ลักษณะที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน อันเป็นคุณลักษณะที่สังคมต้องการในด้านคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม จิตสำนึก สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ทั้งในฐานะพลเมืองไทยและพลโลก ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้

8 ประการ ได้แก่ รักษาติ ศาสน์ กษัตริย์ ซื่อสัตย์สุจริต มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ อยู่อย่างพอเพียง มุ่งมั่นในการทำงาน รักความเป็นไทย มีจิตสาธารณะ

ดังนั้น จากความหมายดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า คุณลักษณะอันพึงประสงค์ หมายถึง ลักษณะหรือพฤติกรรมที่ต้องการให้แสดงออกและเกิดกับผู้เรียนแต่ละบุคคลในด้านการมีคุณธรรม จริยธรรม เพื่อการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข

คุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย

คุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย เป็นคุณลักษณะอันพึงประสงค์ข้อที่ 7 ที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดไว้ให้พึงเกิดกับผู้เรียน โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2553 : 37) ได้กล่าวถึงนิยามของคำว่า รักความเป็นไทย ผู้ที่รักความเป็นไทย และระบุตัวชี้วัดพร้อมเกณฑ์การพิจารณาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ไว้ดังนี้

รักความเป็นไทย หมายถึง คุณลักษณะที่แสดงออกถึงความภาคภูมิใจ เห็นคุณค่า ร่วมอนุรักษ์ สืบทอดภูมิปัญญาไทย ขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปะและวัฒนธรรม ใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ผู้ที่รักความเป็นไทย คือ ผู้ที่มีความภาคภูมิใจ เห็นคุณค่า ชื่นชม มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ สืบทอด เผยแพร่ภูมิปัญญาไทย ขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปะและวัฒนธรรมไทย มีความกตัญญู กตเวที ใช้ภาษาไทยในการสื่อสารอย่างถูกต้องเหมาะสม

จากการศึกษาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ข้อที่ 7 ด้านรักความเป็นไทย พบว่ามีการแบ่งเกณฑ์การพิจารณาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ดังกล่าวได้เป็น 3 ตัวชี้วัด ดังนี้

ตัวชี้วัด

- 7.1 ภาคภูมิใจในขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปะ วัฒนธรรมไทย และมีความกตัญญูกตเวที
- 7.2 เห็นคุณค่าและใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม
- 7.3 อนุรักษ์ และสืบทอดภูมิปัญญาไทย

โดยจากตัวชี้วัดทั้ง 3 ด้านดังกล่าว สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้มีการจำแนกเกณฑ์โดยระบุพฤติกรรมบ่งชี้ในการประเมินแต่ละระดับคะแนน (2553 : 43-44) ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 เกณฑ์การพิจารณาตัวชี้วัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยระดับชั้น
มัธยมศึกษาตอนปลาย

ตัวชี้วัดที่ 7.1 ภาควงใจในขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปวัฒนธรรมไทย และมีความกตัญญูทเวท				
พฤติกรรมบ่งชี้	ไม่ผ่าน (0)	ผ่าน (1)	ดี (2)	ดีเยี่ยม(3)
7.1.1 แต่งกายและมีมารยาทงดงามแบบไทย มีสัมมาคารวะ กตัญญูทเวทที่ต่อผู้มีพระคุณ	ไม่มีสัมมาคารวะต่อผู้ใหญ่	ปฏิบัติตนเป็นผู้มีมารยาทแบบไทย มีสัมมาคารวะ กตัญญูทเวทที่ต่อผู้มีพระคุณ และแต่งกายแบบไทย	ปฏิบัติตนเป็นผู้มีมารยาทแบบไทย มีสัมมาคารวะ กตัญญูทเวทที่ต่อผู้มีพระคุณ แต่งกายแบบไทยด้วย	ปฏิบัติตนเป็นผู้มีมารยาทแบบไทย มีสัมมาคารวะ กตัญญูทเวทที่ต่อผู้มีพระคุณ แต่งกายแบบไทยด้วยความ
7.1.2 ร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับประเพณี ศิลปะ และวัฒนธรรมไทย		เข้าร่วมหรือมีส่วนร่วม ในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับประเพณี ศิลปะ และวัฒนธรรมไทย	ความภาควงใจ เข้าร่วม และมีส่วนร่วม ในการจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับประเพณี ศิลปะ	ภาควงใจ เข้าร่วม และมีส่วนร่วม ในการจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับประเพณี ศิลปะ และวัฒนธรรมไทย
7.1.3 ชักชวน แนะนำให้ผู้อื่นปฏิบัติตนขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปะ และวัฒนธรรมไทย			ประเพณี ศิลปะ และวัฒนธรรมไทย	ชักชวน แนะนำผู้อื่นและ เป็นผู้นำหรือแกนนำในการปฏิบัติตนขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปะ และวัฒนธรรมไทย

ตารางที่ 4 เกณฑ์การพิจารณาตัวชี้วัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยระดับชั้น
มัธยมศึกษาตอนปลาย (ต่อ)

ตัวชี้วัดที่ 7.2 เห็นคุณค่าและใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม				
พฤติกรรมบ่งชี้	ไม่ผ่าน (0)	ผ่าน (1)	ดี (2)	ดีเยี่ยม(3)
7.2.1 ใช้ภาษาไทยและเลขไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม	ไม่สนใจใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง	ใช้ภาษาไทยเลขไทยในการสื่อสารได้ถูกต้องเหมาะสม และ	ใช้ภาษาไทยเลขไทยในการสื่อสารได้ถูกต้องเหมาะสม และ	ใช้ภาษาไทยเลขไทยในการสื่อสารได้ถูกต้องเหมาะสม
7.2.2 ชักชวน แนะนำ ให้ผู้อื่นเห็นคุณค่าของการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง		แนะนำ ชักชวนให้ผู้อื่นใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง	แนะนำ ชักชวนให้ผู้อื่นเห็นคุณค่าในการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง	แนะนำ ชักชวนให้ผู้อื่นเห็นคุณค่าในการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องเป็นประจำ เป็นแบบอย่างที่ดีด้านการใช้ภาษาไทย
ตัวชี้วัดที่ 7.3 อนุรักษ์ สืบทอด ภูมิปัญญาไทย				
พฤติกรรมบ่งชี้	ไม่ผ่าน (0)	ผ่าน (1)	ดี (2)	ดีเยี่ยม(3)
7.3.1 นำภูมิปัญญาไทยมาใช้ให้เหมาะสมในชีวิต	ไม่สนใจภูมิปัญญาไทย	สืบค้นภูมิปัญญาไทยที่มีอยู่ในท้องถิ่น เข้าร่วม	สืบค้นภูมิปัญญาไทยที่มีอยู่ในท้องถิ่น เข้าร่วม	สืบค้นภูมิปัญญาไทยที่มีอยู่ในท้องถิ่น เข้าร่วม
7.3.2 ร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับภูมิปัญญาไทย		และชักชวนคนในครอบครัว เพื่อน และผู้อื่น	และชักชวนคนในครอบครัว เพื่อน และผู้อื่นเข้าร่วม	และชักชวนคนในครอบครัว เพื่อน และผู้อื่น
7.3.3 แนะนำมีส่วนร่วมในการสืบทอดภูมิปัญญาไทย		เข้าร่วม กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับภูมิปัญญาไทย ใช้และแนะนำให้เพื่อนใช้ภูมิปัญญาไทยในชีวิตประจำวัน	กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับ ภูมิปัญญาไทย ใช้และแนะนำให้เพื่อนใช้ภูมิปัญญาไทยในชีวิตประจำวัน	เข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับ ภูมิปัญญาไทย ใช้และแนะนำให้ผู้อื่นใช้ภูมิปัญญาไทยในชีวิตประจำวัน
			และมีส่วนร่วมในการสืบทอดภูมิปัญญาไทย	และมีส่วนร่วมในการสืบทอดและเผยแพร่ภูมิปัญญาไทย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกนำตัวชี้วัดข้อ 7.2 เห็นคุณค่าและการใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ซึ่งมีความสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้การเขียนเชิงสร้างสรรค์มาใช้ในการวิจัย เพื่อวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยอันจะเกิดกับนักเรียนในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

แนวทางในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2553 : 115-142) ได้กล่าวถึงแนวทางในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ว่ามีแนวทาง หรือกระบวนการขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ โดยการนำคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนด ทั้ง 8 ประการมาศึกษานิยามตัวชี้วัดพฤติกรรมบ่งชี้ เพื่อพิจารณาว่าพฤติกรรมบ่งชี้ที่กำหนดครอบคลุมตัวชี้วัดและนิยามของคุณลักษณะที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียนหรือไม่ ซึ่งผู้สอนอาจเพิ่มเติมหรือปรับได้ตามความเหมาะสม

2. วิเคราะห์พฤติกรรมสำคัญจากพฤติกรรมบ่งชี้ เมื่อทำความเข้าใจกับนิยาม ตัวชี้วัด และพฤติกรรมบ่งชี้แล้ว ครูผู้สอนควรวิเคราะห์พฤติกรรมสำคัญจากพฤติกรรมบ่งชี้ เพื่อให้เห็นพฤติกรรมที่สามารถวัดและประเมินได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

3. เลือกรูปแบบของเครื่องมือวัด เครื่องมือวัดและประเมินที่นิยมใช้ในสถานศึกษา เนื่องจากใช้ได้ง่ายและสะดวก ได้แก่

- 3.1 แบบสังเกต (observation)
- 3.2 แบบสัมภาษณ์ (interview)
- 3.3 แบบตรวจสอบรายการ (check list)
- 3.4 แบบมาตราประมาณค่า (rating scale)
- 3.5 แบบวัดสถานการณ์ (situation)
- 3.6 แบบบันทึกพฤติกรรม (anecdotal records)
- 3.7 แบบรายงานพฤติกรรมตนเอง (self report)

ในการวัดและประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์นั้น ควรใช้เครื่องมือและวิธีการวัดที่หลากหลาย ข้อมูลจึงจะน่าเชื่อถือ ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรเลือกเครื่องมือวัดและประเมินให้เหมาะสมกับพฤติกรรมบ่งชี้ พฤติกรรมสำคัญว่าควรจะใช้เครื่องมือชนิดใด

4. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือประเมิน ถ้าต้องการสร้างเครื่องมือที่มีคุณภาพ น่าเชื่อถือ ครูผู้สอนอาจนำเครื่องมือที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องของพฤติกรรมที่จะประเมินกับตัวชี้วัด และความถูกต้อง ในการใช้ภาษา แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง I.O.C (Index Objective Concurrent)

ในการตรวจสอบเครื่องมือโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวนผู้เชี่ยวชาญต้องมือน้อย 3 คนขึ้นไป เมื่อให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินแล้วนำคะแนนของผู้เชี่ยวชาญมารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ย ถ้าได้คะแนนเฉลี่ย 0.6 ขึ้นไปถือว่าใช้ได้ เมื่อตรวจทาน แก๊ไขการพิมพ์ การใช้ภาษา และข้อความให้ถูกต้องแล้ว จึงนำไปทดลองใช้กับนักเรียน เพื่อจะดูว่าภาษาที่ใช้เหมาะสมกับระดับอายุของนักเรียนหรือไม่ มีความเชื่อถือได้หรือไม่ แล้ววิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือวัดเป็นรายข้อ/ทั้งฉบับ เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับ หลังจากนั้นจึงจัดทำต้นฉบับเพื่อนำไปใช้

5. การออกแบบการวัดและประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เมื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เครื่องมือที่จะใช้ในการวัดและประเมินและวิธีการหาคุณภาพของเครื่องมือแล้ว ครูผู้สอนสามารถออกแบบการวัดและประเมินผลคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในชั้นเรียนได้ดังนี้

- 5.1 กำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตัวชี้วัด พฤติกรรมบ่งชี้ที่จะประเมิน
- 5.2 วิเคราะห์พฤติกรรมสำคัญจากพฤติกรรมบ่งชี้ที่จะประเมิน
- 5.3 เลือกใช้วิธีการ เครื่องมือให้เหมาะสมกับคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่จะประเมิน
- 5.4 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน (scoring rubrics)

6. การสร้างเครื่องมือประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ การสร้างเครื่องมือประเมินคุณลักษณะ ควรคำนึงถึงการเขียนข้อความหรือรายการที่จะวัดว่ามีความชัดเจน และเป็นพฤติกรรม/รายการที่ครอบคลุมตัวชี้วัด โดยให้พิจารณาพฤติกรรมบ่งชี้ที่กำหนดไว้แล้วในคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ถ้าเป็นข้อความที่แสดงพฤติกรรมสำคัญและยังไม่สามารถประเมินได้ ครูผู้สอนต้องวิเคราะห์เป็นพฤติกรรมสำคัญย่อยๆ

7. การสร้างเกณฑ์การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ จะต้องกำหนดเกณฑ์การประเมินให้ชัดเจนเหมาะสม เพราะเกณฑ์การประเมินเป็นแนวทางในการให้คะแนนที่ประกอบด้วยเกณฑ์ด้านต่างๆ เพื่อใช้ประเมินค่าผลการประพติ ปฏิบัติของผู้เรียน เกณฑ์เหล่านี้ คือสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนควรประพติจนกลายเป็นลักษณะนิสัยได้ เกณฑ์การประเมินมี 2 ลักษณะ คือ

7.1 เกณฑ์การประเมินแบบภาพรวม (holistic rubrics) คือแนวทางการให้คะแนน โดยพิจารณาจากภาพรวมการปฏิบัติ โดยจะมีคำอธิบายลักษณะของการปฏิบัติในแต่ละระดับได้อย่างชัดเจน เช่น มีวินัย

ระดับ 3 ปฏิบัติตามข้อตกลง กฎเกณฑ์ ระเบียบข้อบังคับของครอบครัวและโรงเรียน ปฏิบัติกิจกรรม หรือทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จทันเวลาได้ด้วยตนเอง

ระดับ 2 ปฏิบัติตามข้อตกลง กฎเกณฑ์ ระเบียบข้อบังคับของครอบครัวและโรงเรียนโดยต้องมีการเตือนเป็นบางครั้ง

ระดับ 1 ปฏิบัติตามข้อตกลง กฎเกณฑ์ ระเบียบข้อบังคับของครอบครัวและโรงเรียน โดยต้องมีการเตือนเป็นส่วนใหญ่

7.2 เกณฑ์การประเมินแบบแยกประเด็น (analytic rubrics) คือแนวทางการให้คะแนน โดยพิจารณาแต่ละส่วนของการปฏิบัติ ซึ่งแต่ละส่วนจะต้องกำหนดคำอธิบายลักษณะของการปฏิบัติในส่วนนั้น ๆ ไว้อย่างชัดเจน

8. การสรุปผลการประเมิน การวัดและประเมินผลด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์นั้น มีความละเอียดอ่อน เพราะเป็นเรื่องของการพัฒนาคุณลักษณะที่ต้องการปลูกฝังให้เกิดในตัวผู้เรียน การวัดและประเมินผลจึงต้องคำนึงถึงผลที่เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนเมื่อได้รับการพัฒนาเป็นระยะ หรือเมื่อสิ้นปีการศึกษา ดังนั้นเพื่อให้มีแนวทางการสรุปผลการประเมินที่ชัดเจน เป็นธรรมสำหรับผู้เรียน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2553 : 115-142) ได้เสนอแนวทางการกำหนดเกณฑ์พิจารณาสรุปผลการประเมินในแต่ละชั้นตอน ดังนี้

คุณลักษณะอันพึงประสงค์ข้อที่ 7 รักความเป็นไทย

ตัวชี้วัด 7.1 ภาคภูมิใจในขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปะ วัฒนธรรมไทยและมีความกตัญญูต่อบุคคล

7.2 เห็นคุณค่าและใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

7.3 อนุรักษ์และสืบทอดภูมิปัญญาไทย

ตารางที่ 5 เกณฑ์การพิจารณาสรุปผลการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ระดับ	เกณฑ์การพิจารณา
ดีเยี่ยม (3)	1. ได้ผลการประเมินระดับดีเยี่ยมทุกตัวชี้วัด หรือ 2. ได้ผลการประเมินระดับดีเยี่ยมหรือดี จำนวน 1-2 ตัวชี้วัด และมีผลการประเมินระดับดี จำนวน 1 ตัวชี้วัด
ดี (2)	1. ได้ผลการประเมินระดับดีทุกตัวชี้วัด หรือ 2. ได้ผลการประเมินระดับดีเยี่ยมหรือดี จำนวน 1-2 ตัวชี้วัด และมีผลการประเมินระดับผ่าน จำนวน 1-2 ตัวชี้วัด
ผ่าน (1)	1. ได้ผลการประเมินระดับผ่านทุกตัวชี้วัด หรือ 2. ได้ผลการประเมินระดับดี จำนวน 1 ตัวชี้วัด และได้ผลการประเมินระดับผ่าน จำนวน 2 ตัวชี้วัด
ไม่ผ่าน (0)	ได้ผลการประเมินระดับไม่ผ่านอย่างน้อย 1 ตัวชี้วัด

จากการศึกษาแนวทางในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยที่ได้กำหนดเกณฑ์การพิจารณาสรุปผลการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยเอาไว้ 4 ระดับจาก 3 ตัวชี้วัด เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเพียงตัวชี้วัดเดียวคือตัวชี้วัดที่ 7.2 เห็นคุณค่าและใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ผู้วิจัยจึงได้เลือกใช้แบบมาตรประมาณค่า (rating scale) มาใช้ในการพิจารณาศึกษาและวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย โดยกำหนดรายการประเมินตามตัวชี้วัดของคุณลักษณะอันพึงประสงค์ข้อที่ 7 รักความเป็นไทยตามตัวชี้วัดที่ 7.2 เห็นคุณค่าและใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้วิธีสอนแบบซินเนคติกส์ พบว่ามีงานวิจัยทั้งภายในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ภายในประเทศนั้นมีผู้วิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ไว้ด้วยกันหลายท่าน ดังนี้

วิไล ปฐมบุษมา (2539 : 72-73) ได้ศึกษา “ผลของการสอนโดยใช้รูปแบบซินเนคติกส์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการสอนโดยใช้รูปแบบซินเนคติกส์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการเปรียบเทียบกับการสอนตามคู่มือครูกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบรมราชินีนาถราชวิทยาลัย จังหวัดราชบุรี ซึ่งลงทะเบียนเรียนวิชา ท042 การพูดและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 2 ห้องเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ แผนการสอน แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ และเกณฑ์การให้คะแนนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ ผลการศึกษาพบว่าความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบซินเนคติกส์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พรทิพย์ ประการแก้ว (2543 : 52-53) ได้ศึกษา “การใช้ซินเนคติกส์ช่วยสร้างความคิดในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” โดยมีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาความคิดในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้ซินเนคติกส์ 2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดกับความสามารถในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ซินเนคติกส์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคำเขื่อนแก้วขุขุปลั้มภักดิ์ อำเภอเขื่อนแก้ว จังหวัดยโสธร ที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 จำนวน 41 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย แผนการสอนเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์โดยใช้การสอนแบบซินเนคติกส์ จำนวน 5 แผน แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ผลการศึกษาพบว่า 1) ความคิดในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนหลังได้รับการสอนโดยใช้ซินเนคติกส์สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 2) ความคิดกับความสามารถในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมจิตร ศรีสุข (2550 : 88-89) ได้ศึกษา “การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์” โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์กับเกณฑ์ร้อยละ 75 และ 3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนบ้านห้วยบ่อ อำเภอห้วยแถลง จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 16 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนเชิงสร้างสรรค์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์จำนวน 15 แผน และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์แบบอัตนัยจำนวน 1 ข้อ ผลการศึกษาพบว่า 1) ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ในภาพรวม พบว่า ก่อนเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.53 คะแนน หลังเรียนเพิ่มขึ้นเป็น 8.75 คะแนน โดยมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.00 – 7.40 คะแนน และ 7.60 – 9.60 ตามลำดับ ส่วนคะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียนทั้ง 15 แผน มีคะแนนเฉลี่ย

เท่ากับ 8.16 คะแนน โดยมีคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 7.79 – 8.80 คะแนน 2) ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชัยวาฤทธิ์ สร้อยเงิน (2553 : 69) ได้ศึกษา “การพัฒนาความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมซินเนคติกส์” มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนและหลังของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมซินเนคติกส์ 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมซินเนคติกส์ 3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่สอนโดยใช้กิจกรรมซินเนคติกส์กับนักเรียนที่สอนแบบปกติ 4) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่สอนโดยใช้กิจกรรมซินเนคติกส์กับนักเรียนที่สอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนชุมชนวัดราษฎร์บำรุง ตำบลบางปู อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องละ 30 คน รวม 60 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมซินเนคติกส์ แบบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังการศึกษาแล้วพบว่า 1) ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมซินเนคติกส์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมซินเนคติกส์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมซินเนคติกส์ มีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 4) นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมซินเนคติกส์มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เรืองเดช หนองแส (2555 : 59-60) ได้ศึกษา “การใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบซินเนคติกส์เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ” มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้

รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคนิคแพร่ อำเภอเมืองแพร่ จังหวัดแพร่ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 40 คน สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนเชิงสร้างสรรค์ แบบวัดความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียน และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ผลการศึกษาพบว่า 1) นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ มีผลการทดสอบหลังเรียน 77.83 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.03 สูงกว่าผลการทดสอบก่อนเรียน 64.80 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 6.56 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความคิดเห็นของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง เฉลี่ยเท่ากับ 4.84 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .413

อาจिया หลิมกุล (2556 : 54-55) ได้ศึกษา “การศึกษาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์” วัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนและหลังเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์ 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์ กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคือ นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา THA 1303 การพัฒนาทักษะการเขียน (Writing Skills Development) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์ ของทีศนา ชมมณี จำนวน 7 แผน แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ประกอบด้วยข้อสอบอัตนัยจำนวน 1 ข้อ และเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในลักษณะของคะแนนรูปรีคและข้อสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ รวมทั้งแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์ ผลการศึกษาพบว่า 1) ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์ก่อนเรียนและความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียน พบว่าความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พบว่า นักศึกษามีความสามารถในการเขียนนิทานมากที่สุด และมีความสามารถด้านการ

เชื่อมโยงความคิดมากที่สุด 2) ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์ ในภาพรวมทั้ง 4 ด้านอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

สินธ์ ศรีพลพา (2557 : 75-77) ได้ศึกษา “การพัฒนาความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4” มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างในการศึกษา คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนวัดชำป่างาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาฉะเชิงเทรา เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purpose sampling) จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์ จำนวน 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง แบบวัดความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ใช้วัดก่อนและหลังการทดลอง 3) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์ ผลการศึกษาพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์มีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) จากการตอบแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจระดับพึงพอใจมาก

ปวีตรา กิจจานุมาศ (2559 : 77-78) ได้ศึกษา “การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างวิธีการสอนแบบชินเนคติกส์กับวิธีการสอนแบบปกติ” วัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการเรียนด้วยวิธีการสอนแบบชินเนคติกส์กับวิธีการสอนแบบปกติ 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยวิธีการสอนแบบชินเนคติกส์ 3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยวิธีการสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างในการศึกษา คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนชินโนรสวิทยาลัย ซึ่งได้มาด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (simple cluster random sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม 2 ห้องเรียน ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ห้อง 4 และ 5 ห้องละ 22 คน และ 26 คนตามลำดับ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบชินเนคติกส์ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบปกติ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยแก้ว

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังเรียนซึ่งเป็นแบบทดสอบชนิดอัตนัย 5 ข้อ ผลการศึกษาพบว่า

- 1) ความสามารถในการเขียนร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยวิธีการสอนแบบปกติ พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 2) ความสามารถในการเขียนร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยวิธีการสอนแบบซินเนคติกส์ พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 3) ความสามารถในการเขียนร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบซินเนคติกส์กับวิธีการสอนแบบปกติพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยที่เกี่ยวกับคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย

พิจิตรา สุนุ่นไพบูลย์ (2558 : 121 – 123) ได้ศึกษา “การศึกษาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31” มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 2) เพื่อเปรียบเทียบคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 โดยจำแนกตามเพศ และขนาดโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษา ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 จำนวน 262 ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi stage random sampling) เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบสอบถาม แบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบ มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ ตอนที่ 2 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย ด้านความภาคภูมิใจในขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปะ วัฒนธรรมและมีความกตัญญูกตเวทิต่างการเห็นคุณค่าและการใช้ภาษาไทยในการสื่อสารและด้านการอนุรักษ์ และสืบทอดภูมิปัญญาไทย โดยมีมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด ผลการศึกษาพบว่า 1) คุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 โดยภาพรวมพบว่าอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.42$, S.D. = 0.35) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านที่มากที่สุดคือ ด้านการอนุรักษ์และสืบทอดภูมิปัญญาไทย ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.37) รองลงมาคือด้านการเห็นคุณค่าและการใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร ($\bar{X} = 4.41$, S.D. = 0.42) และด้านความภาคภูมิใจในขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปะ วัฒนธรรมไทยและมีความกตัญญูกตเวทิต่าง ($\bar{X} = 4.38$, S.D. = 0.41) 2) ผลการเปรียบเทียบคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 จำแนกตามเพศ โดยภาพรวม พบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ศรินญา โสมาเกตู (2559) ศึกษา “การสร้างแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ร้อยเอ็ด เขต 1” มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสร้างแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 2) เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้าน รักความเป็นไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 3) เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) สำหรับใช้ กับแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 700 คน แบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ 1) กลุ่ม ตัวอย่างที่ใช้ในการทดสอบด้านภาษา เวลา คำชี้แจง จำนวน 100 คน 2) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหา คุณภาพเบื้องต้น จำนวน 100 คน 3) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ จำนวน 100 คน 4) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาเกณฑ์ปกติ (Norms) จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวม ข้อมูล ได้แก่ แบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย เป็นแบบเชิงสถานการณ์ ชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 1 ฉบับ 30 ข้อ ผลการศึกษาพบว่า 1) แบบวัดคุณลักษณะ อันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบวัดเชิงสถานการณ์ ชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก ใช้เวลา 60 นาที ประกอบด้วย ด้านแต่งกายและมีมารยาทงดงามแบบไทย มีสัมมาคารวะ กตัญญูกตเวทีต่อผู้มีพระคุณจำนวน 4 ข้อ ด้านร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับประเพณีศิลปะและ วัฒนธรรมไทยจำนวน 4 ข้อ ด้านชักชวนให้ผู้อื่นปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมประเพณีศิลปะและ วัฒนธรรมไทย จำนวน 4 ข้อ ด้านใช้ภาษาไทยและเลขไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องจำนวน 4 ข้อ ด้านนำภูมิปัญญาไทยมาใช้ให้เหมาะสมกับชีวิต ร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับภูมิปัญญาไทยจำนวน 4 ข้อ ด้านร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับภูมิปัญญาไทยจำนวน 4 ข้อ ด้านแนะนำ มีส่วนร่วมในการ สืบทอดภูมิปัญญาไทยจำนวน 3 ข้อ 2) คุณภาพแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็น ไทย หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง .05-1.00 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ อยู่ระหว่าง 0.39-0.97 มีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับ 0.71 และมีค่าความเที่ยงตรง เชิงโครงสร้าง โดยใช้เทคนิคกลุ่มรูขั้ว ค่าที่ได้มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 3) ผลการสร้างเกณฑ์ปกติพบว่าเกณฑ์ปกติของแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็น ไทยมีคะแนนดิบตั้งแต่ 37-88 คะแนน T ปกติมีพิสัยตั้งแต่ T27 ถึง T73

งานวิจัยต่างประเทศ

Kleiner (1991) ศึกษาเรื่องผลของการฝึกใช้จินเนคติกส์ที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์และผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในวิชาวิทยาศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนเกรด 4 และเกรด 5 จำนวน 58 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองใช้จินเนคติกส์ และกลุ่มควบคุมเรียนตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มทดลองที่สอนโดยใช้จินเนคติกส์ช่วยในการเรียนรู้เนื้อหาและสามารถอธิบายโน้ตค้นทางวิทยาศาสตร์ได้ดีกว่ากลุ่มควบคุม และยังพบว่า จินเนคติกส์ทำให้นักเรียนเพิ่มพูนความรู้ด้านคำศัพท์และช่วยสร้างบรรยากาศในห้องเรียนได้เป็นอย่างดี ขณะที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน

Hummell (2006) ได้ศึกษาการทำงานกลุ่มของนักเรียนโดยใช้รูปแบบจินเนคติกส์ พบว่าวิธีนี้เป็นรูปแบบการพัฒนาที่ทำให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ โดยเป็นการใช้เทคนิคการระดมสมองที่พัฒนาโดย William J. J. Gordon และ George Prince in the 1960s ซึ่งทำให้นักเรียนหลายระดับชั้นมีผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้น

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบจินเนคติกส์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบจินเนคติกส์เป็นวิธีการสอนที่สามารถช่วยพัฒนาความสามารถด้านการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนได้เป็นอย่างดี เพราะเป็นวิธีสอนที่ช่วยกระตุ้นความคิดในการคิดของนักเรียนให้คิดได้อย่างกว้างขวางและอิสระ สร้างทัศนคติที่ดีให้กับผู้เรียน

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยมีแบบแผนการวิจัยการทดลองกลุ่มเดียว โดยทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (One - Group Pretest-Posttest Design) โดยมีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการสอนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ 3) เพื่อศึกษาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการ

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนบ้านคาวีวิทยา อำเภอบ้านคา จังหวัดราชบุรี จำนวน 3 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 120 คน จัดห้องเรียนโดยผลความสามารถของนักเรียน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านคาวีวิทยา อำเภอบ้านคา จังหวัดราชบุรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 1 ห้องเรียน คือ ห้อง ม.4/2 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีการจับสลากโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

3.2.1 ความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์

3.2.2 ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

3.2.3 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย

4. แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้แบบแผนการทดลองกลุ่มเดียว มีการวัดก่อนและหลังการทดลอง (One - Group Pretest-Posttest Design) ดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์, 2557 : 144)

สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
T ₁	X	T ₂

เมื่อ

T₁ แทน การทดสอบก่อนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

X แทน การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

T₂ แทน การทดสอบหลังเรียนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

5. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตเนื้อหาของเรื่องที่จะสอนตามโครงสร้างและคำอธิบายรายวิชาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ปรากฏในหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนบ้านควายวิทยา ดังนี้

5.1 นิทานหรรษา (การเขียนนิทาน)

5.2 เพลินพาสารคดี (การเขียนสารคดี)

5.3 บ้านเทิงคดีสร้างสรรค์ (การเขียนเรื่องสั้น)

6. ระยะเวลาในการทดลอง

ระยะเวลาในการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 แบ่งเป็นระยะเวลาในการสอนเนื้อหา จำนวน 9 คาบ คาบละ 50 นาที และทดสอบก่อนและหลังเรียนจำนวน 2 คาบ คาบละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 11 คาบ

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นการสร้างเครื่องมือ

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบไปด้วย

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ จำนวน 3 แผน รวมทั้งหมด 9 คาบ

1.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์เป็นข้อสอบอัตนัยแบบคู่ขนานจำนวน 2 ข้อ ใช้ทดสอบก่อนเรียน 1 ข้อและหลังเรียน 1 ข้อ

1.3 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ จำนวน 20 ข้อ ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย ไม่เห็นด้วย และให้นักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะ

1.4 แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับตามเกณฑ์การพิจารณาตัวชี้วัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตามตัวอย่างแบบมาตรประมาณค่าเพื่อประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์โดยครูเป็นผู้ประเมิน

2. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ในการทดลองผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัยตามลำดับต่อไปนี้

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ จำนวน 3 แผน รวมทั้งหมด 9 คาบ มีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

2.1.1 ศึกษาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลาง พุทธศักราช 2551 ด้านมาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ และตัวชี้วัดของระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 สาระที่ 2 การเขียน และหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนบ้านควายวิทยา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

2.1.2 ศึกษาทฤษฎี แนวคิด หลักการ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์ การสอนที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

2.1.3 จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้การเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ จำนวน 3 แผน จำนวนทั้งสิ้น 9 คาบ คาบละ 50 นาที โดยพิจารณาเลือกหัวข้อในการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามโครงสร้างรายวิชาให้มีความเหมาะสมกับระยะเวลาในการสอนและผลิตผลงานเขียน ได้ทั้งสิ้น 3 เรื่อง ได้แก่ 1) การเขียนนิทาน 2) การเขียนสารคดี และ 3) การเขียนเรื่องสั้น โดยมีรายละเอียดและองค์ประกอบแผน ดังนี้ 1) สาระสำคัญ 2) ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง 3) จุดประสงค์การเรียนรู้ 4) คุณลักษณะอันพึงประสงค์ 5) กิจกรรมการเรียนรู้ 6) เนื้อหาสาระ 7) สื่อ / แหล่งการเรียนรู้ 8) การวัดและประเมินผล 9) บันทึกหลังสอน

ตารางที่ 6 แผนการจัดการเรียนรู้การสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

แผนการจัดการเรียนรู้	หน่วยการเรียนรู้	เรื่อง	ผลการเรียนรู้	เนื้อหา	เวลา (คาบ)
1	4. จินตนาการสร้างวรรณกรรม	-นิทาน หรรษา	8. นักเรียนสามารถอธิบายหลักการและผลิตรายงานเขียนประเภทบันเทิงคดีได้ด้วย จินตนาการของตนเอง 10. นักเรียนมีมารยาทในการเขียน	-การเขียน นิทาน	3
2	4. จินตนาการสร้างวรรณกรรม	-เพลิ้นพาสารคดี	7. นักเรียนสามารถอธิบายหลักการและผลิตรายงานเขียนประเภทสารคดีได้ 10. นักเรียนมีมารยาทในการเขียน	-การเขียน สารคดี	3
3	4. จินตนาการสร้างวรรณกรรม	-บันเทิงคดีสร้างสรรค์	8. นักเรียนสามารถอธิบายหลักการและผลิตรายงานเขียนประเภทบันเทิงคดีได้ด้วย จินตนาการของตนเอง 10. นักเรียนมีมารยาทในการเขียน	-การเขียน เรื่องสั้น	3
รวม					9

แผนการจัดการเรียนรู้การสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ทั้ง 3 แผน ได้มีการกำหนดขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบของทฤษฎีแฉมมณี (2558 : 253) อันประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำ : ครูให้นักเรียนทำงานต่างๆ ตามปกติ โดยการผลิตงานเขียน ประเภทต่างๆ ที่กำหนดให้ตามรูปแบบและองค์ประกอบการเขียน จากนั้นเก็บผลงานเอาไว้

2. ขั้นการสร้างอุปมาแบบตรงหรือเปรียบเทียบแบบตรง (direct analogy) : ครูเสนอคำคู่ให้นักเรียนได้เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง โดยจะต้องเป็นคำที่มีความสัมพันธ์กับเนื้อหาหรืองานที่นักเรียนทำในขั้นที่ 1 โดยให้นักเรียนช่วยกันเสนอเปรียบเทียบหลายๆ คู่ และจดคำตอบของนักเรียนไว้บนกระดาน

3. ขั้นการสร้างอุปมาบุคคลหรือเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ (personal analogy) : ครูให้นักเรียนสมมติตัวเองเป็นสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้วแสดงความรู้สึกออกมา จากนั้นช่วยกันยกตัวอย่าง และจดคำตอบไว้บนกระดาน

4. ขั้นการสร้างอุปมาคำคู่ขัดแย้ง (compressed conflict) : ครูให้นักเรียนนำคำหรือวลีที่ได้จากการเปรียบเทียบในขั้นที่ 2 และ 3 มาสร้างเป็นคำใหม่ที่มีความหมายขัดแย้งในตัวเอง

5. ขั้นการอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้ง : ครูให้นักเรียนช่วยกันอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้งที่ได้

6. ขั้นการนำความคิดใหม่มาสร้างสรรค์ผลงาน : ครูให้นักเรียนนำงานที่ทำไว้ในขั้นที่ 1 มาทบทวนอีกครั้งและลองเลือกนำความคิดที่ได้จากกิจกรรมขั้นที่ 5 มาใช้ในงานเขียนของตนเอง

2.1.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและปรับปรุงแก้ไข

2.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่แก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 คน คือ 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านเทคนิควิธีสอน 3) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) แล้วนำผลการประเมินมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) ค่าดัชนีความสอดคล้องที่ยอมรับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป โดยกำหนดเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์ 2557 : 177)

+1	หมายถึง แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
0	หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
-1	หมายถึง แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

$$\text{จากสูตร IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC คือ ดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ คือ ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของ
ผู้เชี่ยวชาญ

N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนนิทาน การเขียนเรื่องสั้น และการเขียนสารคดี ที่จัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ มีค่าระหว่าง 0.67 – 1.00

2.1.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน โดยการตรวจสอบการสะกดคำผิด และปรับกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนให้เหมาะสมและสอดคล้องกับเวลา

2.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้การสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่าง

2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ ได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

2.2.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ และผลการเรียนรู้จากโครงสร้างและคำอธิบายรายวิชาการของหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนบ้านควายวิทยา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

2.2.2 ศึกษาทฤษฎี หลักการ วิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ จากหนังสือ ตำรา และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.2.3 วิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้เรื่องการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยพิจารณาจากจุดประสงค์การเรียนรู้และผลการเรียนรู้ให้ครอบคลุมในรายวิชา เพื่อสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ สำหรับทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนจำนวน 2 ข้อ

2.2.4 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์เป็นข้อสอบอัตนัย จำนวน 4 ข้อ โดยออกเป็นแบบคู่ขนาน

2.2.5 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องด้านการใช้ภาษาและเนื้อหา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

2.2.6 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ที่แก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน คือ 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านเทคนิควิธีสอน 3) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลเพื่อประเมินคุณภาพและตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) แล้วนำผลการประเมินมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) โดยกำหนดเกณฑ์ความสอดคล้องที่ยอมรับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป โดยกำหนดเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์ 2557 : 177)

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดความสามารถสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดความสามารถสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบทดสอบวัดความสามารถไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ มีค่าระหว่าง 0.67 – 1.00

2.2.7 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ที่แก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านควายวิทยา จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างและเคยเรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์มาแล้ว จากนั้นนำมาตรวจให้คะแนนร่วมกับอาจารย์ประจำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยจำนวน 1 คน เพื่อตรวจสอบเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่สร้างขึ้นมาว่าสามารถนำไปใช้ได้หรือไม่ โดยหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันโปรดักโมเมนต์ (Pearson Product moment Correlation Coefficient) และดำเนินการตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach) มีค่าเท่ากับ 0.83 และคัดเลือกแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาอย่างละ 1 ข้อเพื่อนำไปใช้ทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน

2.2.8 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2.3 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ โดยดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

2.3.1 ศึกษาหลักการ วิธีการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นจากหนังสือ หรือเอกสารทางวิชาการที่เกี่ยวข้อง

2.3.2 กำหนดขอบเขตและเนื้อหา ของแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน

2.3.3 สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์แบบมาตรประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ของ Likert คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยประกอบด้วยประโยคข้อความจำนวน 20 ข้อ แบ่งเป็น 4 ด้าน คือ ด้านระยะเวลา ด้านเนื้อหา ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน (ธีรศักดิ์ อุ่่นอารมย์เลิศ, 2549 : 124-125) ดังนี้

ตารางที่ 7 มาตรประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ของ Likert

ระดับคุณภาพ	ระดับคะแนน
มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

ตารางที่ 8 เกณฑ์การแปลความหมาย

ค่าเฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น
4.50 – 5.00	เห็นด้วยมากที่สุด
3.50 – 4.49	เห็นด้วยมาก
2.50 – 3.49	เห็นด้วยปานกลาง
1.50 – 2.49	เห็นด้วยน้อย
1.00 – 1.49	เห็นด้วยน้อยที่สุด

2.3.4 นำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

2.3.5 นำแบบสอบถามความคิดเห็นที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 คน คือ 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านเทคนิควิธีสอน 3) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลเพื่อรับการประเมินคุณภาพและตรวจสอบความถูกต้อง หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) โดยกำหนด

เกณฑ์ความสอดคล้องที่ยอมรับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป โดยกำหนดเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์, 2557 : 177)

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อความสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อความสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อความไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์มีค่าระหว่าง 0.67 – 1.00

2.3.6 นำแบบสอบถามความคิดเห็นที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง 3 คนเรื่องของประเด็นในการสอบถาม การใช้ภาษาและการเขียนสะกดคำ

2.3.7 นำแบบสอบถามความคิดเห็นฉบับปรับปรุงแก้ไขสมบูรณ์แล้วไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย

2.4 แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย โดยดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

2.4.1 ศึกษาหลักการ วิธีการสร้างแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์จากหนังสือ หรือเอกสารทางวิชาการที่เกี่ยวข้อง

2.4.2 กำหนดขอบเขตและเนื้อหา ตัวชี้วัด ของแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยจากตัวชี้วัดตามแนวทางการพัฒนา การวัดและประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งมีทั้งหมด 3 ตัวชี้วัด โดยได้เลือกตัวชี้วัดที่ 7.2 เห็นคุณค่าและใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ซึ่งมีความสอดคล้องกับการสอนเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์มาวิเคราะห์พฤติกรรมบ่งชี้เป็นรายข้อจำนวน 10 ข้อสำหรับประเมินนักเรียน

2.4.3 สร้างแบบประเมินนักเรียนเพื่อวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของนักเรียน แบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับตามเกณฑ์การพิจารณาตัวชี้วัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ จากตัวอย่างแบบมาตราประมาณค่าเพื่อประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามแนวทางการพัฒนา การวัดและประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (2553 : 128) ดังนี้

ตารางที่ 9 แบบมาตรฐานค่าเพื่อประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ระดับคะแนน	ความหมาย
3	ปฏิบัติเป็นประจำ
2	ปฏิบัติเป็นบางครั้ง
1	ปฏิบัติน้อย
0	มีพฤติกรรมไม่ชัดเจนหรือไม่มีหลักฐานที่น่าเชื่อถือ

ตารางที่ 10 เกณฑ์การแปลความหมาย

ค่าเฉลี่ย	ระดับคุณภาพ
2.50 – 3.00	ดีเยี่ยม
1.50 – 2.40	ดี
1.00 – 1.40	ผ่าน
0 – 0.90	ไม่ผ่าน

ที่มา : แบบมาตรฐานค่าเพื่อประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามแนวทางการพัฒนา การวัด และประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2.4.4 นำแบบประเมินนักเรียนเพื่อวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำในประเด็นของการเลือกเครื่องมือในการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ให้มีความเหมาะสม รวมถึงการวิเคราะห์พฤติกรรมบ่งชี้ให้มีความสอดคล้องกับตัวชี้วัดที่นำมาใช้ในการประเมิน

2.4.5 นำแบบประเมินนักเรียนเพื่อวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 คน คือ 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านเทคนิควิธีสอน 3) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล เพื่อรับการประเมินคุณภาพและตรวจสอบความถูกต้อง หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) โดยกำหนดเกณฑ์ความสอดคล้องที่ยอมรับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป โดยกำหนดเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้ (มาเรียม นิลพันธุ์, 2557 : 177)

+1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อความสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อความสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อความไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย มีค่าระหว่าง 0.67 – 1.00

2.4.6 นำแบบประเมินนักเรียนเพื่อศึกษาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน ให้มีความถูกต้องสมบูรณ์ในประเด็นของการใช้ถ้อยคำในการระบุพฤติกรรมบ่งชี้ให้ชัดเจน การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องก่อนนำไปใช้ทดลอง

2.4.7 นำแบบประเมินนักเรียนเพื่อวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยฉบับปรับปรุงแก้ไขสมบูรณ์แล้วไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นตอนการทดลอง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองเก็บรวบรวมข้อมูล โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ที่เป็นข้อสอบอัตนัย 1 ข้อ 20 คะแนน มาทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ใช้เวลา 1 คาบ เวลา 50 นาที เพื่อวัดความรู้พื้นฐานของนักเรียน และเก็บคะแนนไว้

2. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้การสอนเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์ที่สร้างขึ้น จำนวน 3 แผน รวมเวลาทั้งหมด 9 คาบ คาบละ 50 นาที ตามลำดับ ดังนี้

2.1 นิทานพรรณษา (การเขียนนิทาน) จำนวน 3 คาบ

2.2 เพลินพาสารคดี (การเขียนสารคดี) จำนวน 3 คาบ

2.3 บันเทิงคดีสร้างสรรค์ (การเขียนเรื่องสั้น) จำนวน 3 คาบ

3. ทดสอบหลังเรียน (Posttest) นำแบบทดสอบความสามารถการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์เป็นข้อสอบอัตนัย 1 ข้อ 20 คะแนน นำมาทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ใช้เวลา 1 คาบ เวลา 50 นาที จากนั้นตรวจให้คะแนนเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูล

4. ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์

5. ครูประเมินพฤติกรรมนักเรียนรายบุคคลเพื่อวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลและค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานและเพื่อสรุปการทดลอง โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย

1. การหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ

1.1 การหาค่าความเที่ยงตรงของเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการสอนเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ แบบทดสอบวัดความสามารถของนักเรียนในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ และแบบประเมินนักเรียนเพื่อศึกษาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย โดยการหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

1.2 การหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันโปรดักโมเมนต์ (Pearson Product moment Correlation Coefficient) และการตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach ของแบบทดสอบการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ใช้การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าที แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for dependent)

3. การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ และแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย ใช้การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการวิเคราะห์เนื้อหา จากนั้นนำผลการวิเคราะห์ที่ได้จากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ตามเกณฑ์แปลความหมายของมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับของ Likert และนำผลการวิเคราะห์แบบประเมินคุณลักษณะ อันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์การพิจารณาตัวชี้วัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตามตัวอย่างแบบมาตราประมาณค่าเพื่อประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามแนวทางการพัฒนา การวัดและประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์” มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ 3) เพื่อศึกษาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ มีรายละเอียดดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

ผลการทดสอบ	N	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D	t	Sig.
ก่อนเรียน	30	20	11.50	1.63	14.42	.05
หลังเรียน	30	20	14.30	1.62		

จากตารางที่ 11 พบว่า ความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ มีผลคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X} = 14.30$, S.D. = 1.62) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 11.50$, S.D. = 1.63) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ มีรายละเอียด ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
ด้านเวลา				
1. เวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์มีความเหมาะสมเพียงพอกับเนื้อหาแต่ละเรื่อง	4.03	0.67	เห็นด้วยมาก	(3)
2. มีการแบ่งเวลาในขั้นตอนต่างๆ ของการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ที่เหมาะสมเพียงพอ	4.17	0.59	เห็นด้วยมาก	(2)
3. เวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ของเนื้อหา มีความเหมาะสมเพียงพอ	4.23	0.68	เห็นด้วยมาก	(1)
รวม	4.14	0.65	เห็นด้วยมาก	4

ตารางที่ 12 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนเขียนร้อยแก้ว
เชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ (ต่อ)

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
ด้านเนื้อหา			เห็นด้วยมาก	
4. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ทำให้นักเรียนสามารถเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ได้	4.27	0.64	เห็นด้วยมาก	(2)
5. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ทำให้นักเรียนสามารถเขียนนิทานได้	4.33	0.66	เห็นด้วยมาก	(1)
6. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ทำให้นักเรียนสามารถเขียนสารคดีได้	3.97	0.61	เห็นด้วยมาก	(4)
7. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ทำให้นักเรียนสามารถเขียนเรื่องสั้นได้	4.27	0.69	เห็นด้วยมาก	(2)
รวม	4.21	0.65	เห็นด้วยมาก	3
ด้านการจัดการเรียนรู้				
8. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีลำดับขั้นตอนเหมาะสม	4.00	0.59	เห็นด้วยมาก	(8)
9. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	4.40	0.62	เห็นด้วยมาก	(2)
10. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนได้	4.37	0.67	เห็นด้วยมาก	(4)

ตารางที่ 12 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนเขียนร้อยแก้ว
เชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ (ต่อ)

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
11. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถแสดงความคิดของตนเองได้เต็มที่	4.53	0.57	เห็นด้วยมากที่สุด	(1)
12. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างนักเรียนในห้อง	4.10	0.71	เห็นด้วยมาก	(7)
13. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันอย่างหลากหลาย	4.40	0.62	เห็นด้วยมาก	(2)
14. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกและมีความสุขในการเรียน	4.23	0.68	เห็นด้วยมาก	(6)
15. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ได้	4.30	0.65	เห็นด้วยมาก	(4)
รวม	4.29	0.64	เห็นด้วยมาก	1
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ	4.07	0.69	เห็นด้วยมาก	(5)
16. นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์			เห็นด้วยมาก	(5)
17. นักเรียนสามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และเกิดจินตนาการในการเขียน	4.33	0.55	เห็นด้วยมาก	(2)
18. นักเรียนสามารถเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ได้ดีขึ้น	4.13	0.51	เห็นด้วยมาก	(4)
19. นักเรียนสามารถนำกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.30	0.70	เห็นด้วยมาก	(3)
20. นักเรียนมีความภาคภูมิใจในงานเขียนของตนเอง	4.40	0.72	เห็นด้วยมาก	(1)
รวม	4.25	0.63	เห็นด้วยมาก	2
รวมทั้ง 4 ด้าน	4.22	0.64	เห็นด้วยมาก	

จากตารางที่ 12 พบว่าผลการวิเคราะห์แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์พิจารณาโดยภาพรวมทั้ง 4 ด้านพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.22$, S.D. = 0.64) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการจัดการเรียนรู้ นักเรียนมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{X} = 4.29$, S.D. = 0.64) รองลงมาคือ ด้านประโยชน์ที่ได้รับมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.25$, S.D. = 0.63) ด้านเนื้อหาการเรียนมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.21$, S.D. = 0.65) และด้านเวลา นักเรียนมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.14$, S.D. = 0.65) ตามลำดับ ซึ่งเมื่อพิจารณารายด้าน มีรายละเอียด ดังนี้

ด้านการจัดการเรียนรู้ พบว่า ประเด็นที่นักเรียนเห็นด้วยมากเรียงตามลำดับ คือ การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นของตนเองได้เต็มที่ ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.57) รองลงมาคือ การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันได้อย่างหลากหลายมีค่าเฉลี่ยเท่ากัน ($\bar{X} = 4.40$, S.D. = 0.62) การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนได้ ($\bar{X} = 4.37$, S.D. = 0.67) การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ได้ ($\bar{X} = 4.30$, S.D. = 0.65) การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกและมีความสุขกับการเรียน ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = 0.68) การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยสร้างสัมพันธ์อันดีระหว่างนักเรียนในห้อง ($\bar{X} = 4.10$, S.D. = 0.71) และการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีลำดับขั้นตอนเหมาะสม ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = 0.59) เป็นลำดับสุดท้าย

ด้านประโยชน์ที่ได้รับ พบว่า ประเด็นที่นักเรียนเห็นด้วยมากเรียงตามลำดับ คือ นักเรียนมีความภาคภูมิใจในงานเขียนของตนเอง ($\bar{X} = 4.40$, S.D. = 0.72) รองลงมาคือนักเรียนสามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และเกิดจินตนาการในการเขียน ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.55) นักเรียนสามารถนำกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ($\bar{X} = 4.30$, S.D. = 0.70) นักเรียนสามารถเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ได้ดีขึ้น ($\bar{X} = 4.13$, S.D. = 0.51) และนักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ ($\bar{X} = 4.07$, S.D. = 0.69) เป็นลำดับสุดท้าย

ด้านเนื้อหา พบว่า ประเด็นที่นักเรียนเห็นด้วยมากเรียงตามลำดับ คือ การจัดการเรียนรู้แบบ ซินเนคติกส์ทำให้นักเรียนสามารถเขียนนิทานได้ ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.66) รองลงมาคือ การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ทำให้นักเรียนสามารถเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ได้ ($\bar{X} = 4.27$, S.D. = 0.64) และการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์สามารถทำให้นักเรียนสามารถเขียนเรื่องสั้นได้ ($\bar{X} = 4.27$, S.D. = 0.69) และการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ทำให้นักเรียนสามารถเขียนสารคดีได้ ($\bar{X} = 3.97$, S.D. = 0.61) เป็นลำดับสุดท้าย

ด้านเวลา พบว่า ประเด็นที่นักเรียนเห็นด้วยมากเรียงตามลำดับ คือ เวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ของเนื้อหาที่มีความเหมาะสมเพียงพอ ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = 0.68) รองลงมาคือมีการแบ่งเวลาในขั้นตอนต่างๆ ของการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ที่เหมาะสมเพียงพอ ($\bar{X} = 4.17$, S.D. = 0.59) และเวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์มีความเหมาะสมเพียงพอกับเนื้อหาในแต่ละเรื่อง ($\bar{X} = 4.03$, S.D. = 0.67) เป็นลำดับสุดท้าย

จากการที่ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่เรียนเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์พบว่า นักเรียนให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นอย่างดี มีความกล้าแสดงออกในด้านความคิดของตนเองอย่างเต็มที่ เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ทำให้นักเรียนมีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนได้อย่างหลากหลาย ทำให้เกิดการพัฒนาทักษะด้านความคิดสร้างสรรค์ เกิดจินตนาการในการสร้างสรรค์ผลงานของตนเองทั้งนิทาน สารคดี และเรื่องสั้นได้อย่างภาคภูมิใจ ส่งผลให้ความสามารถในด้านการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์มีพัฒนาการที่ดีขึ้น

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ มีรายละเอียด ดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 ผลการศึกษาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 4 ที่เรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ คุณภาพ	ลำดับที่
7.2.1 ใช้ภาษาไทยและเลขไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม				
1. นักเรียนใช้ภาษาไทยในการเขียนสื่อสารได้ถูกต้องเหมาะสม	2.70	0.47	ดีเยี่ยม	(3)
2. นักเรียนใช้ตัวเลขไทยในงานเขียน	2.67	0.48	ดีเยี่ยม	(4)
3. นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องตามหลักการเขียน	1.93	0.37	ดี	(10)
4. นักเรียนใช้ระดับภาษาในการเขียนได้ถูกต้องเหมาะสม	2.27	0.45	ดี	(7)
5. นักเรียนใช้ภาษาไทยในการนำเสนอได้อย่างเหมาะสม	2.57	0.50	ดีเยี่ยม	(5)
7.2.2 ชักชวน แนะนำให้ผู้อื่นเห็นคุณค่าของการใช้ภาษาไทย ที่ถูกต้อง				
6. นักเรียนเห็นคุณค่าของการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง	2.93	0.25	ดีเยี่ยม	(1)
7. นักเรียนเชิญชวนให้เพื่อนเห็นคุณค่าของการใช้ภาษาไทยที่ ถูกต้อง	2.17	0.38	ดี	(8)
8. นักเรียนสามารถแนะนำให้เพื่อนใช้ภาษาไทยได้ถูกต้อง	2.03	0.18	ดี	(9)
9. นักเรียนเป็นแบบอย่างที่ดีด้านการใช้ภาษาไทย	2.37	0.49	ดี	(6)
10. นักเรียนมีความรักและภาคภูมิใจในการใช้ภาษาไทยที่ ถูกต้อง	2.90	0.31	ดีเยี่ยม	(2)
คะแนนเฉลี่ย	2.47	0.21	ดี	

จากตารางที่ 13 พบว่า ผลการวิเคราะห์การศึกษาคคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 2.47$, S.D. = 0.21) เมื่อพิจารณาในแต่ละข้อพบว่า ประเด็นที่นักเรียนได้ระดับคุณภาพมากเรียงตามลำดับ คือ นักเรียนเห็นคุณค่าของการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง ($\bar{X} = 2.93$, S.D. = 0.25) รองลงมา คือ นักเรียนมีความรักและภาคภูมิใจในการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง ($\bar{X} = 2.90$, S.D. = 0.31) นักเรียนใช้ภาษาไทยในการเขียนสื่อสารได้ถูกต้องเหมาะสม ($\bar{X} = 2.70$, S.D. = 0.47) นักเรียนใช้ตัวเลขไทยในงานเขียน ($\bar{X} = 2.67$, S.D. = 0.48) นักเรียนใช้ภาษาไทยในการนำเสนอได้อย่างเหมาะสม ($\bar{X} = 2.57$, S.D. = 0.50) นักเรียนเป็น

แบบอย่างที่ดีด้านการใช้ภาษาไทย ($\bar{X} = 2.37$, S.D. = 0.49) นักเรียนใช้ระดับภาษาในการเขียนได้ถูกต้องเหมาะสม ($\bar{X} = 2.27$, S.D. = 0.45) นักเรียนเชิญชวนให้เพื่อนเห็นคุณค่าของการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง ($\bar{X} = 2.17$, S.D. = 0.38) นักเรียนสามารถแนะนำให้เพื่อนใช้ภาษาไทยได้ถูกต้อง ($\bar{X} = 2.03$, S.D. = 0.18) และ นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องตามหลักการเขียน ($\bar{X} = 1.93$, S.D. = 0.37) เป็นลำดับสุดท้าย

จากการที่ผู้วิจัยสังเกตคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่สามารถใช้ภาษาไทยในการเขียนสื่อสารได้ถูกต้องเหมาะสมกับเหตุการณ์สถานการณ์และงานเขียน แม้จะมีนักเรียนบางส่วนที่เขียนสะกดคำผิดอยู่บ้าง แต่เมื่อได้รับคำแนะนำจากครู นักเรียนก็พร้อมที่จะรับฟังและแก้ไขให้ถูกต้อง ทำให้นักเรียนเกิดความตระหนักถึงคุณค่า และเกิดความรักความภาคภูมิใจในการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยมีแบบแผนการวิจัยแบบทดลองกลุ่มเดียว มีการทดสอบก่อนและหลัง (One Group Pretest – Posttest Design) มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ 3) เพื่อศึกษาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 โรงเรียนบ้านคาวิทยา อ.บ้านคา จ.ราชบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 30 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ จำนวน 3 แผน รวมทั้งหมด 9 คาบ โดยค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าระหว่าง 0.67 – 1.00 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์เป็นข้อสอบอัตนัย 2 ข้อ เป็นข้อสอบแบบคู่ขนาน ใช้ทดสอบก่อนเรียน 1 ข้อ และหลังเรียน 1 ข้อ โดยค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าระหว่าง 0.67 – 1.00 3) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ จำนวน 20 ข้อ ประเมิน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเวลา ด้านเนื้อหา ด้านการจัดการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับ โดยค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าระหว่าง 0.67 – 1.00 และ 4) แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย จำนวน 10 ข้อ 2 ตัวชี้วัด คือ ใช้ภาษาไทยและเลขไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และชักชวน แนะนำให้ผู้อื่นเห็นคุณค่าของการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง โดยครูเป็นผู้ประเมิน มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าระหว่าง 0.67 – 1.00 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าที แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test for dependent)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ สรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. ความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้

2. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า ด้านที่นักเรียนมีความคิดเห็นในระดับมากที่สุดคือ ด้านการจัดการเรียนรู้ รองลงมาคือด้านประโยชน์ที่ได้รับ ด้านเนื้อหา และด้านเวลา ตามลำดับ

3. ผลการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า คุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่ปรากฏอยู่ในระดับดีเยี่ยมมากที่สุด 3 ลำดับ คือ การที่นักเรียนเห็นคุณค่าของการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง รองลงมาคือนักเรียนมีความรักและภาคภูมิใจในการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องและนักเรียนใช้ภาษาไทยในการเขียนสื่อสารได้ถูกต้องเหมาะสมตามลำดับ

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ผู้วิจัยมีประเด็นนำมาสู่การอภิปรายผล ดังนี้

1. จากผลการวิจัยที่พบว่าความสามารถของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้ ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์นั้น เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เนื่องจากทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยาก เพราะต้องผ่านกระบวนการความคิดที่ได้จากการประมวลผ่านความรู้ควบคู่กับประสบการณ์ ขณะที่ความคิดสร้างสรรค์ก็เป็นกระบวนการคิดขั้นสูงขึ้น เพราะผู้คิดจำเป็นจะต้องนำความรู้ ความคิด อารมณ์และประสบการณ์ที่มีนั้นมาสร้างแนวความคิดที่มีความแปลกใหม่และ

แตกต่างจากของเดิม ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์นั้นมีกระบวนการขั้นตอนที่ชัดเจน โดยให้นักเรียนสร้างผลงานการเขียนจากความรู้ที่ผ่านกระบวนการจัดการเรียนรู้เนื้อหาในเรื่องนั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นการเขียนนิทาน การเขียนสารคดี และการเขียนเรื่องสั้น จากนั้นครูตั้งคำถาม ยกตัวอย่างจากงานเขียนขึ้นมาให้นักเรียนเปรียบเทียบถึงลักษณะสิ่งต่างๆ และความรู้สึกตามเหตุการณ์และสถานการณ์ที่แตกต่างกันตามขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เป็นการสร้างความกระตือรือร้นให้นักเรียนได้ฝึกการคิดและแสดงความคิดของตนเองออกมาได้อย่างเต็มที่มีความหลากหลาย และเกิดความท้าทาย แล้วสร้างคำคู่ขัดแย้งเพื่อนำมาพัฒนาเพื่อสร้างผลงานใหม่ให้มีความสร้างสรรค์แปลกใหม่น่าสนใจ และมีเนื้อหาครบถ้วนสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น โดยมีครูและเพื่อนๆ ช่วยกันแสดงข้อเสนอแนะเพิ่มเติมและเสริมแรงด้วยการให้คำชื่นชมและให้กำลังใจในการตอบคำถามเป็นการช่วยเพิ่มความมั่นใจให้กับผู้เรียน ดังที่อาจিয়া หลิมกุล (2556 : 55) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ว่าสามารถจุดประกายและสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้เรียนมีความอยากเขียน มีความมั่นใจในการสื่อความและสามารถถ่ายทอดความคิดที่แปลกใหม่สร้างสรรค์ในรูปแบบของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ เพราะการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนการสอนที่มีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน ทำให้ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดความคิดได้อย่างมีระบบ สอดคล้องกับบวลจิตต์ เขาวีร์ติพงศ์ (2542 : 40) ที่กล่าวถึงซินเนคติกส์ว่าเป็นวิธีสอนอาศัยความคิดและอารมณ์ผสมผสานกันทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ เป็นวิธีที่เหมาะสมจะสอนในการเขียนเรื่องโดยยึดความเห็นจากพื้นฐานของประสบการณ์ตัวเองและใช้แนวคิดใหม่ที่ไม่เหมือนเดิม การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ทำให้ผู้เรียนใช้ความคิด เปรียบเทียบและสมมุติตนเองเป็นสิ่งที่อื่นทำให้เกิดการคิดคำต่างๆ อย่างเป็นระบบ โดยเมื่อการเปรียบเทียบมาถึงจุดหนึ่ง นักเรียนก็จะสามารถมองเห็นคำใหม่ๆ ได้อย่างหลากหลายและสามารถเลือกคำมาใช้ได้ถูกต้อง ทำให้เกิดคำใหม่ๆ ในการเขียน ซึ่งในขั้นตอนดังกล่าวนี้ ครูจำเป็นต้องสร้างคำถามกระตุ้นความคิดของนักเรียนค่อนข้างมาก เพื่อให้ให้นักเรียนได้ฝึกการเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมยตามขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ คือ การเปรียบเทียบทางตรง (direct analogy) การเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ (personal analogy) และการสร้างอุปมาคำคู่ขัดแย้ง (compressed analogy) ซึ่งในระยะแรก นักเรียนอาจจะยังไม่ค่อยเข้าใจนัก ครูจึงต้องอธิบายและยกตัวอย่างให้นักเรียนเป็นแนวทาง เนื่องจากเป็นวิธีคิดที่นักเรียนอาจไม่ค่อยได้ปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ครูต้องให้เวลานักเรียนได้คิดตามอย่างใจเย็น เมื่อนักเรียนคิดได้และนำเสนอความคิดเห็นของตนเอง ครูและเพื่อนๆ ร่วมกันชื่นชมและให้กำลังใจเพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้กล้าคิดและแสดง

ความคิดเห็นต่อเรื่องได้อย่างมั่นใจ โดยเฉพาะการเปรียบเทียบคำคู่ขัดแย้งนั้นเป็นการคิดที่ยังใหม่และยากสำหรับนักเรียน เพราะนักเรียนต้องตีความเพื่อเข้าใจความหมายจึงจะสามารถนำคำที่คิดนั้นไปใช้ได้ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับภณิดา ยานะ (2554 : 49) ที่กล่าวว่าถึงความสำคัญของการตั้งคำถามของครูว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญสำหรับการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เพราะต้องตั้งคำถามปลายเปิดเพื่อให้นักเรียนมีอิสระในการตอบ และเมื่อครูสังเกตได้ว่านักเรียนขาดความกระตือรือร้นหรือขาดความมั่นใจในการตอบคำถาม ครูต้องมีการตั้งคำถามที่หลากหลายเพื่อเพิ่มแรงจูงใจให้กับนักเรียน โดยเฉพาะในขั้นการสร้างคำคู่ขัดแย้ง ซึ่งนับว่าเป็นขั้นตอนที่ยาก ครูต้องยกตัวอย่างประกอบเพื่อเป็นการกระตุ้นความสามารถในการคิดของนักเรียน เมื่อมีการนำเสนอผลงาน ครูจะมีการชมเชยเพื่อให้กำลังใจและสร้างความมั่นใจให้กับนักเรียน อีกทั้งนันทนา ยาวีราช (2547 : 36) ได้กล่าวถึงการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยวิธีแบบซินเนคติกส์ว่ามีความประสบความสำเร็จ เพราะช่วยทำให้คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียน เพราะเป็นการจัดกิจกรรมที่มุ่งพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน ทำให้นักเรียนสามารถเปรียบเทียบคำได้หลากหลาย ซึ่งนักเรียนไม่เคยนำคำคู่ขัดแย้งมาใช้ในการพูดหรือเขียนมาก่อน จึงทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ และเกิดความกระตือรือร้นที่จะหาคำที่แปลกใหม่ และเมื่อได้รับการกระตุ้น ได้รับคำชมเชยหรือกำลังใจจากครู นักเรียนก็จะมีความรู้สึกล้ำตอบคำถามมากขึ้น และขจิตพรรณ ประดิษฐพงศ์ (2530 : 59) ได้กล่าวว่า กิจกรรมการสอนแบบซินเนคติกส์เป็นการสอนที่น่าสนใจและแปลกใหม่ที่ช่วยสร้างความสนใจของนักเรียน และสามารถพัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้การเรียนรู้โดยวิธีแบบซินเนคติกส์ ยังมีการฝึกให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกัน ได้ฝึกคิด และแสดงความคิดเห็นร่วมกัน ช่วยกันคิดวิเคราะห์และเลือกคำตอบหรือแนวคิดที่สร้างสรรค์ที่ดีและเหมาะสมที่สุดด้วยเหตุผล เป็นการสร้างสัมพันธภาพที่ดีในบรรดานักเรียนด้วยกัน

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์นั้นมีความเหมาะสมในการนำมาใช้สอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ให้กับนักเรียนได้เป็นอย่างดี เพราะเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ ได้ฝึกเปรียบเทียบความคิดเพื่อเชื่อมโยงสิ่งต่างๆ ดังผลการวิจัยของพรทิพย์ ประการแก้ว (2543) ที่ศึกษาเรื่องการใช้เทคนิคซินเนคติกส์ช่วยสร้างความคิดในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ความคิดในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์สูงขึ้นที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 และความคิดกับความสามารถในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมี

นัยสำคัญที่ระดับ .01 สอดคล้องกับผลการวิจัยของสุทธิกัญจน์ ทิพยเกษร (2545) เรื่อง การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการสอนแบบซินเนคติกส์ พบว่า นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ด้วยการสอนแบบซินเนคติกส์มีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมทางวิทยาศาสตร์อื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการวิจัยของชัยวาทย์ สร้อยเงิน (2555) ที่ศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมซินเนคติกส์ พบว่า

- 1) ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมซินเนคติกส์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
- 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมซินเนคติกส์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 3) นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมแบบซินเนคติกส์มีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ
- 4) นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมซินเนคติกส์มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ซึ่งจากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์นั้นเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยให้เกิดการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ที่แตกต่างจากวิธีปกติอย่างเห็นได้ชัด

2. จากผลการวิจัยที่พบว่าความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ พิจารณาจากค่าเฉลี่ยการตอบแบบสอบถามทั้งหมด 4 ด้าน จำนวน 20 ข้อ โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมากทุกด้าน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นวิธีที่พัฒนาความสามารถการคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนได้อย่างมีขั้นตอน ทำให้นักเรียนค่อยๆ พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของตนเองโดยการเปรียบเทียบจากสิ่งต่างๆ อีกทั้งยังเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นของตนเองได้อย่างเต็มที่ นักเรียนมีโอกาสได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนๆ จึงเกิดแนวความคิดที่แตกต่าง เกิดจินตนาการจนสามารถนำมาพัฒนาต่อยอดหรือปรับปรุงในผลงานของตนเองทั้งงานเขียนนิทาน สารคดีหรือเรื่องสั้น ภายในระยะเวลาที่เหมาะสม ทำให้ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ดีขึ้นและเกิดความภาคภูมิใจในผลงานของตนเอง

เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการจัดการเรียนรู้เป็นด้านที่อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง ในประเด็นที่ว่าจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นของตนเองได้เต็มที่ ซึ่งเป็นข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับ

ความคิดเห็นสูงสุดจากข้อคำถาม 20 ข้อ และอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด รองลงมาคือการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันได้อย่างหลากหลาย เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนฝึกความคิดสร้างสรรค์ด้วยการคิดเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมย คือ การเปรียบเทียบทางตรง (direct analogy) การเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ (personal analogy) และการสร้างอุปมาคำคู่ขัดแย้ง (compressed analogy) โดยแต่ละชั้นครูจะตั้งคำถามและให้นักเรียนได้คิดหาคำตอบให้ได้มากที่สุด อย่างอิสระโดยไม่ปิดกั้นว่าคำตอบของนักเรียนจะเป็นคำตอบที่ผิด หากไม่ใช่คำตอบที่ใกล้เคียงก็จะซักถามเพิ่มเติมว่าทำไมจึงคิดเช่นนั้นหรือถามความเห็นจากเพื่อนๆ เป็นการทำให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน บรรยากาศในห้องเรียนจึงมีความสุขสนุกสนาน ไม่เครียด นักเรียนจึงแสดงความคิดเห็นของตนเองได้เต็มที่ ดังงานวิจัยของจันทร์จิรา นที (2548 : 64) ที่ศึกษาผลการจัดกิจกรรมซินเนคติกส์ที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาสาขาวิชาออกแบบนิเทศศิลป์ พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมซินเนคติกส์อยู่ในระดับเห็นด้วยทุกด้าน เนื่องมาจากซินเนคติกส์ทำให้นักศึกษาสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ สามารถช่วยกันคิดหาคำตอบ มีการระดมสมอง ได้ทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน จึงทำให้เกิดความสนุกสนานและเต็มใจในการทำกิจกรรมเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์กันระหว่างนักศึกษา สอดคล้องกับจรรยา ปิตรมย์ (2556 : 139) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้การเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กล่าวถึงความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ว่าเป็นการจัดกิจกรรมที่ให้ความสำคัญและความสนใจในวิธีคิดและวิธีการเรียนรู้ของนักเรียนอย่างอิสระ โดยนักเรียนในกลุ่มมีส่วนร่วมในการเรียนรู้และความสำเร็จของกลุ่ม ทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนสามารถตอบคำถามหรือแบบทดสอบได้เหมือนกัน นักเรียนช่วยเหลือกันโดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เป็นกำลังใจให้กัน ส่งเสริมให้เกิดบรรยากาศในการเรียนรู้ที่ดี นักเรียนสนุกและไม่รู้สึกเบื่อ อีกทั้งยังได้รับคำชมเชยและแรงสนับสนุนทางบวกจากครูผู้สอนอีกด้วย

สำหรับความคิดเห็นที่อยู่ในระดับมากรองลงมา คือ ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ด้านเนื้อหาและด้านเวลาตามลำดับนั้น พบว่า นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในผลงานของตนเองเนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทำให้นักเรียนเกิดจินตนาการในการเขียนจนสามารถนำความรู้และแนวคิดที่ได้ไปประยุกต์ใช้และพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยแก้วได้ดีขึ้น

ไม่ว่าจะเป็นการเขียนนิทาน สารคดีและเรื่องสั้น ซึ่งมีนักเรียนได้เขียนข้อเสนอแนะเพิ่มเติมมาเช่นกัน ว่าต้องการระยะเวลาในการพัฒนาและสร้างสรรค์ผลงานมากกว่าเดิม ทั้งนี้ครูจำเป็นต้องให้ระยะเวลาสำหรับนักเรียนในการคิดและสร้างสรรค์ผลงานพอสมควร เนื่องจากเวลาในชั่วโมงเรียนเพียงอย่างเดียวนั้นไม่สามารถทำให้นักเรียนสามารถคิดและเขียนงานออกมาได้อย่างสมบูรณ์ สอดคล้องกับ พรทิพย์ ประการแก้ว (2543 : 48) จันทร์จิรา นที (2548 : 65) และภณิดา ยานะ (2554 : 52) ที่กล่าวไปในทิศทางเดียวกันว่าเวลาในการคิดและเขียนเป็นสิ่งสำคัญ เพราะการที่จะให้ใครคิดอะไร ได้อย่างสร้างสรรค์นั้นจำเป็นต้องใช้เวลาและปัจจัยอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น อารมณ์ ความรู้สึก บรรยากาศ และประสบการณ์ต่างๆ ของแต่ละบุคคล ครูควรให้เวลานักเรียนในการคิดเพื่อเขียนงาน เพื่อไม่ให้นักเรียนรู้สึกกดดัน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ตกตะกอนทางความคิดและเขียนออกมาอย่างสุดความสามารถ ซึ่งจะทำให้นักเรียนสามารถสร้างสรรค์ผลงานเขียนออกมาได้อย่างมีคุณภาพและเกิดความภาคภูมิใจในผลงานของตนเอง

3. จากผลการวิจัยพบว่าผลการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียนที่เรียน การเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติคส์มีคะแนนเฉลี่ยภาพรวมอยู่ในระดับดี โดยผู้วิจัยได้ทำการวัดและประเมินผลตามแนวปฏิบัติในการวัดและประเมินผลคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2553 : 115-142) ที่ได้กล่าวถึงการดำเนินการวัดและประเมินผลคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในชั้นเรียนไว้ตามขั้นตอน คือนำคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กำหนดมาศึกษานิยาม ตัวชี้วัด พฤติกรรมบ่งชี้ เพื่อพิจารณาว่าพฤติกรรมบ่งชี้ที่กำหนดครอบคลุมตัวชี้วัดและนิยามคุณลักษณะที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียนหรือไม่เพื่อนำไปสู่การเลือกเครื่องมือในการวัดและประเมินผลได้อย่างเหมาะสม ผู้วิจัยจึงได้เลือกแบบสังเกตมาเป็นเครื่องมือในการวัดและประเมินผลคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของนักเรียน โดยได้วิเคราะห์พฤติกรรมสำคัญจากตัวชี้วัดที่จะประเมินคือ ตัวชี้วัดที่ 7.2 เห็นคุณค่าและใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ซึ่งเป็นตัวชี้วัดที่มีความสอดคล้องกับการพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนมากที่สุดว่าสามารถสร้างคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยให้กับนักเรียนได้โดยการใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องเหมาะสม

เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า คุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่ปรากฏอยู่ในระดับดีเยี่ยมมากที่สุด 3 ลำดับ คือ นักเรียนเห็นคุณค่าของการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง ประเด็นรองลงมาคือนักเรียนมีความรักและภาคภูมิใจในการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องและนักเรียนใช้ภาษาไทยในการเขียนสื่อสารได้ถูกต้องเหมาะสมตามลำดับ เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ เป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับใช้ในการติดต่อสื่อสาร จึงควรใช้ให้ถูกต้องเพื่อให้การสื่อสารเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ การเห็นคุณค่าการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องจึงถือเป็นการช่วยกันสืบสานและอนุรักษ์ภาษาไทยวิธีหนึ่ง ในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์นั้นนักเรียนต้องใช้ทักษะการเขียนเป็นหลัก ซึ่งนอกจากการผลิตผลงานเขียนให้ออกมามีความสร้างสรรค์ แปลกใหม่และน่าสนใจแล้ว การเลือกใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องนั้นก็เป็นสิ่งสำคัญ เพราะจะทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องราวได้อย่างถูกต้อง สอดคล้องกับพิจิตตรา สนุ่นไพบุลย์ (2558 : 124-125) ได้ศึกษาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 31 พบว่า นักเรียนเห็นความสำคัญของภาษาไทยเพราะเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมไทยควรอนุรักษ์ไว้ ภาษาไทยมีวัฒนธรรมการใช้ภาษาที่ดี มีการอ่าน การพูดและการเขียนที่มีลักษณะเฉพาะ ตามที่กระทรวงศึกษาธิการ (2551 : 4-34) ได้กำหนดสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน ข้อ 1 ซึ่งมุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คือ ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึกและทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่างๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

อนึ่งในการจัดการเรียนการสอนครั้งนี้พบว่า ข้อผิดพลาดประการหนึ่งที่พบในการเขียนของนักเรียนนั้นคือการเขียนสะกดคำผิด แม้ว่าการประเมินผลจะอยู่ในระดับดี แต่คะแนนเฉลี่ยของประเด็นนี้นับว่าน้อยที่สุด เนื่องจากคำศัพท์บางคำยาก นักเรียนไม่ค่อยได้เขียนในชีวิตประจำวันหรือบางคำเป็นคำที่นักเรียนพบเห็นได้มากตามสื่อออนไลน์ทั้งหลาย ซึ่งมีทั้งการเขียนสะกดคำที่ถูกและผิดจนอาจทำให้นักเรียนเกิดความสับสนและนำมาใช้ในการเขียนของตนเอง เมื่อครูตรวจพบก็จะตักเตือนแนะนำเพื่อให้นักเรียนไปพัฒนาปรับปรุงแก้ไข พร้อมทั้งกำชับให้นักเรียนระมัดระวังเรื่องของการเขียนสะกดคำผิด แม้ว่าบางคำจะสะกดผิดแล้วจะยังสามารถสื่อความหมายได้ก็ตาม นักเรียนควรจะเขียนให้ถูกต้องตามอักขรวิธี เพราะถ้าหากไม่ได้รับการแก้ไขก็อาจจะเกิดความเคยชินและเกิดความ

ผิดพลาดต่อการสื่อสารได้ในอนาคต ดังที่สมพงษ์ ศรีพยาศ (2553 : 2-3) ได้กล่าวว่าการเขียนที่ไม่สมบูรณ์จากการสะกดคำผิดนั้นจะทำให้การสื่อสารขาดประสิทธิภาพและอาจก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรงได้ เช่น กรณีเขียนหนังสือสัญญาต่างๆ ไม่ถูกต้อง ในประเด็นนี้นักเรียนที่ได้รับคำตักเตือนจากครูนั้นได้ให้ความสนใจ พร้อมรับฟังรวมถึงแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนของตนเองทันที จึงทำให้การเขียนสะกดคำผิดในครั้งต่อไปลดน้อยลง นั้นแสดงให้เห็นว่านักเรียนเห็นคุณค่า มีความรัก และภาคภูมิใจในการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ผู้วิจัยมีประเด็นในการเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการฝึกคิดเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมย 3 แบบ คือ การเปรียบเทียบทางตรง (direct analogy) การเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ (personal analogy) และการสร้างอุปมาคำคู่ขัดแย้ง (compressed analogy) โดยครูต้องเลือกคำจากผลงานของนักเรียนมาให้ให้นักเรียนได้ฝึกคิดเปรียบเทียบ ซึ่งนับว่าเป็นขั้นตอนที่ค่อนข้างยากเพราะในงานเขียนนักเรียนเขียนคำที่สามารถนำมาเปรียบเทียบได้ชัดเจนค่อนข้างน้อย ครูจึงต้องพยายามเลือกคำมาให้หลากหลายเพื่อกระตุ้นความคิดของนักเรียน

1.2 การตั้งคำถามเพื่อเปรียบเทียบนั้น ครูควรมีวิธีการตั้งคำถามที่น่าสนใจ และอาจช่วยยกตัวอย่างในบางคำถามที่ค่อนข้างยาก หรือแนะแนวทางการคิดหาคำตอบให้นักเรียนได้ฝึกต่อยอดความคิดเหล่านั้นด้วยตนเอง

1.3 ครูควรมีการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้มีความน่าสนใจ เพราะการเขียนเป็นทักษะที่ยาก เนื่องจากต้องผ่านกระบวนการคิด ซึ่งนักเรียนส่วนมากไม่ค่อยชอบคิด ครูอาจหาวิธีหรือแรงจูงใจอื่นๆ มากระตุ้นให้นักเรียนได้ฝึกคิดจนเกิดความเคยชิน เพื่อให้นักเรียนรู้สึกสนุกและสนใจการคิดและเขียนมากขึ้น

1.4 การฝึกทักษะการเขียนนั้น เวลาเป็นสิ่งสำคัญ ครูจึงควรให้เวลาในการคิดและเขียนงานกับนักเรียนเพียงพอ โดยอาจขยายเวลาให้นักเรียนได้นำผลงานกลับไปทำต่อที่บ้าน เพราะการ

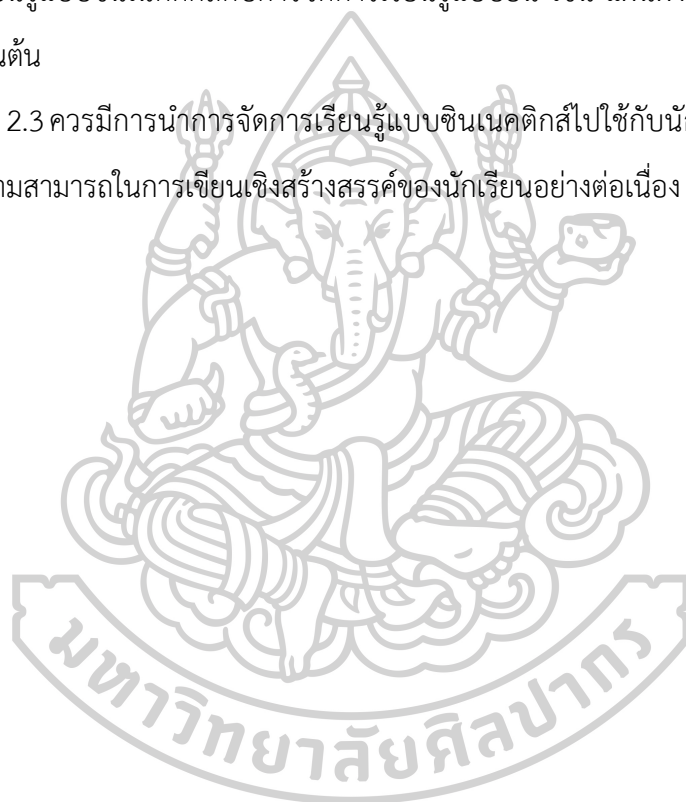
เขียนสร้างสรรค์นั้นอาศัยปัจจัยหลายประการ เช่น บรรยากาศ อารมณ์ ความคิด รวมถึงเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถามหรือปรึกษาข้อสงสัยนอกเวลาเรียนเกี่ยวกับการเขียนได้ตามความเหมาะสม

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการนำการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ไปใช้ในการศึกษาพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ประเภทอื่น เช่น บทร้อยกรอง บทโฆษณา บทละคร เป็นต้น

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์กับการจัดการเรียนรู้แบบอื่น เช่น แผนผังมโนทัศน์ แบบฝึกทักษะสตอรี่ไลน์ เป็นต้น

2.3 ควรมีการนำการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ไปใช้กับนักเรียนในระดับชั้นต่างๆ เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนอย่างต่อเนื่อง

รายการอ้างอิง

- Barbara, A. H. (1982). "The use of synectics as aid to invention in college." Dissertation Abstracts Intertional.
- Hummell, L. (2006). "Synectics for Creative Thinking." **Technology Education Technology Teacher (n.p.)** 66, 3(November): 22-27.
- Joyce, B., & Marsha Weil. (1972). **Model of Teaching**. 2d ed. New Delhi : Prentice – Hall of India Private Limited.
- Kleiner, C. S. (1991). "The Effects of Synectics Training on Students Creativity and Achievement in Science." Dissertation Abstracts International, United States International University.
- กมลพัทธ์ โพธิ์ทอง. (2557). "การพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนอ่านและเขียนเชิงสร้างสรรค์ตาม ทฤษฎีสัมพันธบทเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านและเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา ระดับปริญญาบัณฑิต." วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กรมวิชาการ. (2545). **เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม**. กรุงเทพมหานคร : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2535). **ความคิดสร้างสรรค์ หลักการ ทฤษฎีการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล**. กรุงเทพมหานคร : ครูสภา.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2536). **การพูดและเขียนเชิงสร้างสรรค์**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ครูสภา ลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). **คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ครูสภาลาดพร้าว.
- กรรณิการ์ พวงเกษม. (2532). **การสอนเขียนเรื่องโดยใช้จินตนาการทางสร้างสรรค์ในระดับ ประถมศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2 พ.ศ.2545)**. กรุงเทพมหานคร : อักษรไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์แห่งประเทศไทย จำกัด.

- กองทัพ เคลือบพณิชกุล. (2542). **การใช้ภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.
- กาญจนา จันทะดวง. (2553). **หลักการสอน**. สกลนคร : ครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสกลนคร.
- เกศินี จุฑาวิจิตร. (2557). **การเขียนสร้างสรรค์ทางสื่อสิ่งพิมพ์ : idea ดีๆ ไม่มีวันหมด**. นครปฐม : เพชรเกษม พรินติ้ง กรุ๊ป.
- ขจิตพรรณ ประดิษฐพงศ์. (2535). “การพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เทคนิคซินเนคติกส์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2553). **แนวทางการพัฒนา การวัดและประเมินผลคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรประเทศไทย จำกัด.
- จรรยา ปิตรัมย์. (2556). “การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้การเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- จันทร์จิรา นที. (2548). “ผลการจัดกิจกรรมซินเนคติกส์ที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาสาขาวิชาออกแบบนิเทศศิลป์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชัยวาฤทธิ์ สร้อยเงิน. (2553). “การพัฒนาความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมซินเนคติกส์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- ชาญชัย อินทรประวัตติ. (2518). “ระเบียบวินัยกับความคิดสร้างสรรค์.” **วิทยาสาร** 26, 23 (กรกฎาคม) : 18-50.
- ชูศักดิ์ ศุภนันท์. (2549). **ร้อยแก้วร้อยกรอง**. มหาสารคาม : อภิชาตการพิมพ์.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. (2537). **การเขียน 2**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร : อักษรเจริญทัศน์.
- ณภัทร สระประเทศ. (2544). “การสร้างชุดการสอนทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลบ้านสามเหลี่ยมเทศบาลนครขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น.” การค้นคว้าอิสระปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ณชนันท์ रिจนา. (2554). “การศึกษาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์และความสนใจในการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แผนที่ความคิด

- กับการสอนตามคู่มือครู.” ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2546). **การเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อการศึกษาและอาชีพ**. กรุงเทพมหานคร : 21
เซ็นจูรี่.
- ทศนา แคมมณี. (2558). **ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ**.
พิมพ์ครั้งที่ 19. กรุงเทพมหานคร : ด้านสุขภาพพิมพ์.
- ธีรศักดิ์ อุ่ณอารมย์เลิศ. (2549). **เอกสารประกอบการสอนรายวิชา 464 230 การวัดและ
ประเมินผลการศึกษา**. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นงนุช ชาญวิทิตกุล. (2545). “ผลของการฝึกคิดแบบซินเนคติกส์ที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.” ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา
พิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นลินี บำเรอราช. (2540). **รูปแบบการสอน**. ชลบุรี : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นวลจิตต์ เขาวีรดิพงษ์. (2542). “รูปแบบการสอน Synectic.” **ราชภัฏกรุงเทพฯ** 4, 8 : 33-37.
- นันทนา ยาวีราช. (2547). “การพัฒนาทักษะการเขียนเรื่องสั้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์.” การค้นคว้าแบบอิสระปริญญาศึกษาศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นิตยา สุตสวาท. (2544). “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่องการเขียนเชิง
สร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนและการ
สอนปกติ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการ
นิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บันลือ พุกกะวัน. (2535). **ทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์**. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). **การวิจัยเบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น.
- บุญเหลือ เทพสุวรรณ. (2539). **ภาษาไทยวิชาที่ถูกลืม**. กรุงเทพมหานคร : ครูสภา.
- ประทุม สอสะอาด. (2547). “การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ด้วยการจัดการ
เรียนรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ในชุมชน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.” วิทยานิพนธ์
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ประภาศรี สีอำไพ. (2531). **การเขียนแบบสร้างสรรค์**. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.
- ปราณี สุรสิทธิ์. (2549). **การเขียนสร้างสรรค์เชิงวารสาร**. กรุงเทพมหานคร : แสงดาว.
- ปวีตรา กิจจานุมาศ. (2559). “การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างวิธีสอนแบบซินเนคติกส์กับวิธีการสอนแบบปกติ.” วิทยานิพนธ์

- ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ผู้สร้ต้นน์ อภิชัย. (2556). “การพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ด้วยการสอนแบบสตอรีไลน์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- พรทิพย์ ประการแก้ว. (2543). “การใช้ชินเนคติกส์ช่วยสร้างความคิดในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา การสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พรรณณี ชื่นอุไทย. (2546). “การพัฒนาแบบฝึกทักษะในการเขียนร้อยแก้ว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา การสอนภาษาไทย ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พัชรา อภิชาติมานนท์. (2543). “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้แถบบันทึกเสียงและแถบวีดิทัศน์เป็นสื่อการสอน โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พิจิตตรา สุนุ่นไพบูลย์. (2558). “การศึกษาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31.” วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- ภณิดา ยานะ. (2554). “การใช้เทคนิคชินเนคติกส์เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนบทโฆษณาสำหรับสื่อสิ่งพิมพ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- มณฑนกร เจริญรักษา. (2552). “การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- มาเรียม นิลพันธุ์. (2557). **วิธีวิจัยทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 8. นครปฐม : ศูนย์วิจัยและพัฒนาทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เยาวดี วิบูลย์ศรี. (2539). **การวัดผลและการสร้างแบบสอบผลสัมฤทธิ์**. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- รักในหลวง ห่วงภาษาไทย. (2544). พระบรมราชาโชวาท พระราชทานแก่ผู้นำศาสนาอิสลาม (อิหม่าม) ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ และผู้แทนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม เขตการศึกษา 2 วันพฤหัสบดีที่ 24 กันยายน 2530. เข้าถึงเมื่อ 19 ธันวาคม. เข้าถึงได้จาก <https://archive.clib.psu.ac.th/online-exhibition/THAI/because.html>
- เรืองเดช นหนองแส. (2555). “การใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบซินเนคติกส์เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- โรงเรียนบ้านคาวีวิทยา. (2556). **หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านคาวีวิทยา พุทธศักราช 2553 (ฉบับปรับปรุง 2556)**. ราชบุรี: โรงเรียนบ้านคาวีวิทยา.
- วรรณวิไล พันธุ์สีดา. (2540). “สอนเขียนเรียงความอย่างมีกระบวนการ.” **สารพัฒนาหลักสูตร** 16, 130: 34-44.
- วรรณิ โสมประยูร. (2542). **การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- วัชรรา เล่าเรียนดี. (2556). **รูปแบบและกลยุทธ์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการคิด**. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วันเนาว์ ยูเต็น. (2530). **วรรณคดีเบื้องต้น**. กรุงเทพมหานคร : อักษรเจริญทัศน์.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). **วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21**. กรุงเทพมหานคร : มูลนิธิสดศรี – สฤษดิ์วงศ์.
- วิภาฤดี วิภาวิน. (2543). “การสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สื่อประสม.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิไล ปฐมปัทมะ. (2539). “ผลการสอนโดยใช้รูปแบบซินเนคติกส์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรินญา โสมาเกตู. (2559). “การสร้างแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ดเขต 1.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ศศิธร ธัญลักษณ์นันท์. (2552). **พฤติกรรมการสอนภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษา**. นครราชสีมา : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏนครราชสีมา.

- ศิวกานท์ ปทุมสูติ. (2548). **การเขียนสร้างสรรค์ ไม่ยากอะไรเลย**. กรุงเทพมหานคร : นวสาส์นการพิมพ์.
- สถิตย์ กลุ่มเหรียญทอง. (2555). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการคิดเชิงสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนและความคิดริเริ่ม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองกุสว่าง จังหวัดขอนแก่น. เข้าถึงเมื่อ 19 ธันวาคม. เข้าถึงได้จาก <https://gsbooks.gs.kku.ac.th/56/grc14/files/hmp16.pdf>
- สนิท ตั้งทวี. (2531). **การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ**. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- สมจิตร์ ศรีสุข. (2550). “การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- สมพงษ์ ศรีพยาด. (2553). “การพัฒนาชุดแบบฝึกการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สมพงษ์ สิงหะพล. (2533). "รูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์." **วารสารพัฒนาหลักสูตร** (102): 4-8.
- สมพงษ์ สิงหะพล. (2536). **รูปแบบการสอน**. นครราชสีมา : วิทยาลัยครุนครราชสีมา.
- สมพร มั่นตะสูตร. (2525). **การเขียนสร้างสรรค์**. กรุงเทพมหานคร : บารมีการพิมพ์.
- สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ. (2544). **เทคนิคการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์**. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.
- สมาพร กอเข็ม. (2553). “ความพึงพอใจของครูต่อพฤติกรรมคุณธรรมและการบริหารงานของผู้บริหารโรงเรียน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี.” วิทยานิพนธ์หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารการศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี.
- สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์แห่งประเทศไทย จำกัด.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2548). **การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (รพส.).
- สินธุ์ ศรีพลพา. (2557). “การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้

ภาษาไทยโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.”
วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์.

สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ และคณะ. (2545). **การจัดการกระบวนการเรียนรู้ เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพมหานคร : ม.ป.ท.

สุจรีต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์ทรัพย์. (2536). **หนังสือเรียนภาษาไทยรายวิชา ท .062
การแสดงออกต่อหน้าชุมชน**. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุชา จันทน์เอม. (2540). **จิตวิทยาพัฒนาการ**. พิมพ์ครั้งที่ 4 . กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.

สุทธิกัญจน์ ทิพยเกษร. (2545). “การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
ด้วยการสอนแบบซินเนคติกส์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
วิทยาศาสตร์กีฬา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สุภาพ ช่างสอน. (2549). “การพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย ตามรูปแบบการเรียนการ
สอนแบบซินเนคติกส์เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและ
การสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

สุศักดิ์ หลาบมาลา. (2541). “การสอนเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์.” **วารสารวิชาการ 1**
(มกราคม): 38-46.

สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ. (2546). **21 วิธีจัดการเรียนรู้ : เพื่อพัฒนากระบวนการคิด**.
กรุงเทพมหานคร : ภาพพิมพ์.

แสงระวี ประจวบวัน. (2553). “การพัฒนาทักษะการเขียนความเรียง โดยใช้แบบฝึกทักษะ ที่ใช้
วิธีการแผนที่ความคิด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร
ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

หน่วยศึกษานิเทศก์. กรมการฝึกหัดครู. (2526). **เอกสารเสริมความรู้ครูกลุ่มทักษะฯ ภาษาไทย
โครงการอบรมครูผู้สอน**. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.

อนรรักษ์ ไชยฮัง. (2555). “ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีเอสซีพีซีและแนวคิดการ
เรียนรู้แบบร่วมมือที่มีความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์และเมตาคอกนิชันใน
การเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อัจฉรา ชิวพันธ์. (2547). **กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในชั้นประถมศึกษา**. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- อัญชลี บ่อทอง. (2549). “การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้ผังมโนทัศน์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อาจिया หลิมกุล. (2556). “การศึกษาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อุทุมพร แก่นทอง. (2553). “การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ โรงเรียนวัดปากบ่อ กรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อุบลรัตน์ หนูดำ. (2551). “เปรียบเทียบการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ตามรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ร่วมกับการเล่นเกมของเด็กไทย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยศิลปากร

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

1. อาจารย์วิไลลักษณ์ จิราดลธนภุต
 วุฒิการศึกษาสูงสุด: การศึกษามหาบัณฑิต (กศบ.) สาขาวิชาภาษาไทย
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ตำแหน่ง: อาจารย์คณะศิลปศาสตร์
 สถานที่ทำงาน: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ
 ศูนย์สุวรรณบุรี
2. อาจารย์พรศรี เหลืองสุวรรณ
 วุฒิการศึกษาสูงสุด: ศึกษาศาสตรบัณฑิต (ศษ.บ.) สาขาวิชาการวัดและประเมินผลการศึกษา
 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
 ตำแหน่ง: ครูชำนาญการพิเศษ / หัวหน้างานทะเบียนวัดผล
 สถานที่ทำงาน: โรงเรียนราชโบริกานุเคราะห์
 อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี
3. อาจารย์ยุพา แก้วทอง
 วุฒิการศึกษาสูงสุด: ศึกษาศาสตรบัณฑิต (กศ.บ.) สาขาวิชาภาษาไทย
 ภาควิชาการจัดการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ตำแหน่ง: ครูชำนาญการพิเศษ
 สถานที่ทำงาน: โรงเรียนราชโบริกานุเคราะห์
 อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี

ที่ ศธ 6806 (๓๕๖) / ๒๕๖๑

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

14 มีนาคม 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน นางวิไลลักษณ์ จิราตชนกกุล

ด้วย นางสาวอรุณรรณ ศรีสวัสดิ์ รหัสประจำตัว 57255310 นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชา การสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบจินเนคติกส์ "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ ขอเชิญเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. วิชัย วิททยากร)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ที่ ศบ 6806 (ทอ) / 1811

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

14 มีนาคม 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน นางพรศรี เหลืองสุวรรณ

ด้วย นางสาวชารุวรรณ ศรีสวัสดิ์ รหัสประจำตัว 57255310 นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชา การสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบซิเคอไดนามิกส์ "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ ขอเชิญเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. ไชยยศ วิทยศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ที่ ศธ 6806 (๒๕๖) / ๒๕๐๑

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

14 มีนาคม 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน นางอุษา แก้วทอง

ด้วย นางสาวพาวรรณ ศรีสวัสดิ์ รหัสประจำตัว 57255310 นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชา การสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบซิเนคลิกัส "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. ไชยศ ไหทัยศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ตารางที่ 14 ผลการพิจารณาค่าความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนนิทานของ
ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน

รายการประเมิน	คะแนนความ คิดเห็น จากผู้เชี่ยวชาญ			$\bar{X}$	แปลความ
	1	2	3		
1.สาระสำคัญ					
1.1 แสดงความคิดรวบยอดของเนื้อหาได้อย่างชัดเจน	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
1.2 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การ เรียนรู้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
2. ผลการเรียนรู้					
2.1 มีความเหมาะสมกับและสอดคล้องกับการจัดการ เรียนรู้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
3. จุดประสงค์การเรียนรู้					
3.1 มีการระบุพฤติกรรมที่สามารถวัดได้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
3.2 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
4. เนื้อหา / สาระการเรียนรู้					
4.1 มีความถูกต้องครบถ้วนเพียงพอในการสร้างพื้น ฐานความรู้ใหม่หรือให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมหรือทักษะที่ ต้องการ	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
4.2มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การ เรียนรู้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
4.3 มีความเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
5. การจัดการเรียนรู้					
5.1 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การ เรียนรู้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
5.2 มีความเหมาะสมด้านเวลา สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์และ บรรยากาศภายในห้องเรียน	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
5.3 มีการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
5.4 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับการวัดและ ประเมินผล	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
6. สื่อ/แหล่งเรียนรู้					
6.1 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	+1	0	+1	0.67	มีความสอดคล้อง
6.2 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้	+1	0	+1	0.67	มีความสอดคล้อง
6.3 มีความเหมาะสมกับวัย ความสนใจและความสามารถ ของผู้เรียน	+1	0	+1	0.67	มีความสอดคล้อง
7. การวัดและประเมินผล					
7.1 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การ เรียนรู้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
7.2 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 15 ผลการพิจารณาค่าความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนสารคดี
ของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน

รายการประเมิน	คะแนนความ คิดเห็น จากผู้เชี่ยวชาญ			$\bar{X}$	แปลความ
	1	2	3		
1.สาระสำคัญ					
1.1 แสดงความคิดรวบยอดของเนื้อหาได้อย่างชัดเจน	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
1.2 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
2. ผลการเรียนรู้					
2.1 มีความเหมาะสมกับและสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
3. จุดประสงค์การเรียนรู้					
3.1 มีการระบุพฤติกรรมที่สามารถวัดได้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
3.2 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
4. เนื้อหา / สาระการเรียนรู้					
4.1 มีความถูกต้องครบถ้วนเพียงพอในการสร้างพื้นฐานความรู้ใหม่หรือให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมหรือทักษะที่ต้องการ	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
4.2 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
4.3 มีความเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
5. การจัดการเรียนรู้					
5.1 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
5.2 มีความเหมาะสมด้านเวลา สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์และบรรยากาศภายในห้องเรียน	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
5.3 มีการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
5.4 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
6. สื่อ/แหล่งเรียนรู้					
6.1 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	+1	0	+1	0.67	มีความสอดคล้อง
6.2 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้	+1	0	+1	0.67	มีความสอดคล้อง
6.3 มีความเหมาะสมกับวัย ความสนใจและความสามารถของผู้เรียน	+1	0	+1	0.67	มีความสอดคล้อง
7. การวัดและประเมินผล					
7.1 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
7.2 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 16 ผลการพิจารณาค่าความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนสารคดี ของ
ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน

รายการประเมิน	คะแนนความ คิดเห็น จากผู้เชี่ยวชาญ			$\bar{X}$	แปลความ
	1	2	3		
1. สารสำคัญ					
1.1 แสดงความคิดรวบยอดของเนื้อหาได้อย่างชัดเจน	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
1.2 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
2. ผลการเรียนรู้					
2.1 มีความเหมาะสมกับและสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
3. จุดประสงค์การเรียนรู้					
3.1 มีการระบุพฤติกรรมที่สามารถวัดได้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
3.2 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาสาระ	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
4. เนื้อหา / สารการเรียนรู้					
4.1 มีความถูกต้องครบถ้วนเพียงพอในการสร้างพื้นฐานความรู้ใหม่หรือให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมหรือทักษะที่ต้องการ	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
4.2 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
4.3 มีความเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
5. การจัดการเรียนรู้					
5.1 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
5.2 มีความเหมาะสมด้านเวลา สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์และบรรยากาศภายในห้องเรียน	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
5.3 มีการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
5.4 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
6. สื่อ/แหล่งเรียนรู้					
6.1 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสารการเรียนรู้	+1	0	+1	0.67	มีความสอดคล้อง
6.2 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้	+1	0	+1	0.67	มีความสอดคล้อง
6.3 มีความเหมาะสมกับวัย ความสนใจและความสามารถของผู้เรียน	+1	0	+1	0.67	มีความสอดคล้อง
7. การวัดและประเมินผล					
7.1 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
7.2 มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 17 ผลการพิจารณาค่าความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยแก้ว
เชิงสร้างสรรค์ของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน

รายการประเมิน	คะแนนความ คิดเห็น จากผู้เชี่ยวชาญ			$\bar{X}$	แปลความ
	1	2	3		
1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการ เขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ (ก่อนเรียน) ชุดที่ 1	+1	0	+1	0.67	มีความสอดคล้อง
2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการ เขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ (ก่อนเรียน) ชุดที่ 2	+1	0	+1	0.67	มีความสอดคล้อง
3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการ เขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ (หลังเรียน) ชุดที่ 1	+1	0	+1	0.67	มีความสอดคล้อง
4. แบบทดสอบวัดความสามารถในการ เขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ (หลังเรียน) ชุดที่ 2	+1	0	+1	0.67	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 18 ผลการพิจารณาค่าความสอดคล้องของแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียน
เขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ของผู้เชี่ยวชาญ
จำนวน 3 ท่าน

รายการประเมิน	คะแนนความ คิดเห็น จากผู้เชี่ยวชาญ			$\bar{X}$	แปลความ
	1	2	3		
ด้านเวลา					
1. เวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์มีความเหมาะสมเพียงพอกับเนื้อหาแต่ละเรื่อง	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
2. มีการแบ่งเวลาในขั้นตอนต่างๆ ของการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ที่เหมาะสมเพียงพอ	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
3. เวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ของเนื้อหา มีความเหมาะสมเพียงพอ	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
ด้านเนื้อหา					
4. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ทำให้นักเรียนสามารถเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ได้	+1	+1	0	0.67	มีความสอดคล้อง
5. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ทำให้นักเรียนสามารถเขียนนิทานได้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
6. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ทำให้นักเรียนสามารถเขียนสารคดีได้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
7. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ทำให้นักเรียนสามารถเขียนเรื่องสั้นได้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
ด้านการจัดการเรียนรู้					
8. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีลำดับขั้นตอนเหมาะสม	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
9. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
10. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนได้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
11. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถแสดงความคิดของตนเองได้เต็มที่	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
12. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างนักเรียนในห้อง	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง

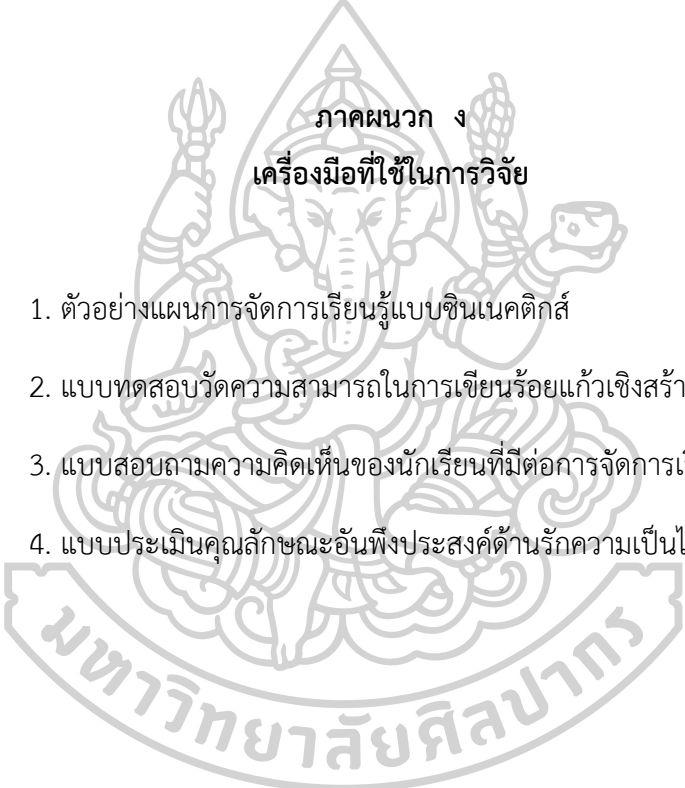
ตารางที่ 18 ผลการพิจารณาค่าความสอดคล้องของแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน (ต่อ)

รายการประเมิน	คะแนนความ คิดเห็น จากผู้เชี่ยวชาญ			$\bar{X}$	แปลความ
	1	2	3		
13. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันได้อย่างหลากหลาย	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
14. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกและมีความสุขในการเรียน	0	+1	+1	0.67	มีความสอดคล้อง
15. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ได้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ					
16. นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
17. นักเรียนสามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และเกิดจินตนาการในการเขียน	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
18. นักเรียนสามารถเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ได้ดีขึ้น	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
19. นักเรียนสามารถนำกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
20. นักเรียนมีความภาคภูมิใจในงานเขียนของตนเอง	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 19 ผลการพิจารณาค่าความสอดคล้องของแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน

รายการประเมิน	คะแนนความ คิดเห็น จากผู้เชี่ยวชาญ			$\bar{X}$	แปลความ
	1	2	3		
ตัวชี้วัดข้อ 7.2.1 ใช้ภาษาไทยและเลขไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม					
1. นักเรียนใช้ภาษาไทยในการเขียนสื่อสารได้ ถูกต้องเหมาะสม	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
2. นักเรียนใช้ตัวเลขไทยในงานเขียน	+1	+1	0	0.67	มีความสอดคล้อง
3. นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องตาม หลักการเขียน	+1	+1	0	0.67	มีความสอดคล้อง
4. นักเรียนใช้ระดับภาษาในการเขียนได้ ถูกต้องเหมาะสม	+1	+1	0	0.67	มีความสอดคล้อง
5. นักเรียนใช้ภาษาไทยในการนำเสนอได้อย่าง เหมาะสม	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
ตัวชี้วัดข้อ 7.2.2 ชักชวน แนะนำให้ผู้อื่นเห็นคุณค่าของการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง					
6. นักเรียนเห็นคุณค่าของการใช้ภาษาไทยที่ ถูกต้อง	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
7. นักเรียนเชิญชวนให้เพื่อนเห็นคุณค่าของ การใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
8. นักเรียนสามารถแนะนำให้เพื่อนใช้ ภาษาไทยได้ถูกต้อง	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
9. นักเรียนเป็นแบบอย่างที่ดีด้านการใช้ ภาษาไทย	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง
10. นักเรียนมีความรักและภาคภูมิใจในการใช้ ภาษาไทยที่ถูกต้อง	+1	+1	+1	1.0	มีความสอดคล้อง

ภาคผนวก ง
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์
2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์
3. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์
4. แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย

แผนการจัดการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย   ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4   ภาคเรียนที่ 2   ปีการศึกษา 2560
 รหัสวิชา ท 31202 การเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์
 หน่วยที่ 4 จินตนาการสร้างวรรณกรรม
 แผนการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การเขียนนิทาน   เวลา 3   ชั่วโมง

สาระสำคัญ

นิทานเป็นงานเขียนบันเทิงคดีประเภทหนึ่งที่ถูกเขียนเรียบเรียงเรื่องราวโดยอาศัยจินตนาการให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเพลิดเพลิน โดยมีการสอดแทรกข้อคิดและคติสอนใจ การศึกษาหลักการ องค์ประกอบ รวมถึงประเภทของนิทานจะทำให้นักเรียนสามารถใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการผลิตงานเขียนประเภทนิทานเป็นผลงานของตนเองได้อย่างน่าสนใจ

ผลการเรียนรู้

8. นักเรียนสามารถอธิบายหลักการและผลิตงานเขียนประเภทบันเทิงคดีได้ด้วยจินตนาการของตนเอง
10. นักเรียนมีมารยาทในการเขียน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถบอกหลักการเขียนและองค์ประกอบการเขียนนิทานได้
2. นักเรียนสามารถเขียนนิทานสัตว์ได้

สาระการเรียนรู้

ความรู้

- การเขียนนิทานสัตว์

ทักษะ/กระบวนการ

- ทักษะการเขียน
- กระบวนการคิดวิเคราะห์
- กระบวนการปฏิบัติงานกลุ่ม

คุณลักษณะที่พึงประสงค์

- ความตรงต่อเวลา
- มีวินัย
- ความรับผิดชอบ
- ใฝ่เรียนรู้
- มุ่งมั่นในการปฏิบัติงาน
- รักความเป็นไทย

กิจกรรมการเรียนรู้**กิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียน**

1. ครูและนักเรียนร่วมกันทบทวนความรู้เรื่องการเขียนนิทาน เกี่ยวกับความหมาย องค์ประกอบการเขียนและประเภทของนิทาน

กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนขั้นที่ 1 ขั้นนำ

2. ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 6 คน จากนั้นให้นักเรียนพิจารณาภาพเกี่ยวกับสัตว์ 5 ชนิด ชนิดละ 1 ภาพ ชักถามนักเรียนแล้วร่วมกันอภิปรายว่าเป็นสัตว์ชนิดใด ลักษณะทางกายภาพเป็นอย่างไร ลักษณะนิสัย และความเป็นอยู่อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาสร้างเป็นตัวละครในการนำไปเขียนนิทาน

3. ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันวางโครงเรื่องการเขียนนิทานสัตว์ในใบงาน “โครงร่างสร้างนิทาน” จากนั้นให้แต่ละกลุ่มช่วยกันเขียนนิทานเกี่ยวกับสัตว์กลุ่มละ 1 เรื่อง โดยทำลงในใบงาน “นิทานหรรษา” พร้อมตั้งชื่อเรื่อง โดยกำหนดเวลากลุ่มละ 30 นาที

ขั้นที่ 2 ขั้นการสร้างอุปมาแบบตรงหรือเปรียบเทียบแบบตรง (direct analogy)

4. ครูติดบัตรคำคุณศัพท์บนกระดานให้นักเรียนร่วมกันพิจารณาถึงความเหมือนหรือความต่างของคำคุณศัพท์ เช่น ต้นไม้ – เสไฟฟ้า , พระจันทร์ – ลูกบอล , อุโมงค์ – วัง เป็นต้น โดยให้นักเรียนตอบให้ได้มากที่สุด จากนั้นครูเขียนคำตอบที่เป็นการบ่งบอกถึงคุณลักษณะไว้บนกระดาน เช่น สูง ยาว กลม แบน สวย เป็นต้น

ขั้นที่ 3 ขั้นการสร้างอุปมาบุคคลหรือเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ (personal analogy)

5. ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาจับสลากข้อความสมมติ เพื่อร่วมกันอภิปรายในกลุ่มว่าจะรู้สึกอย่างไรตามสถานการณ์ในข้อความ เช่น

1) สมมุติว่านักเรียนเป็นแมวที่ได้รับแมวจากเจ้าของนักเรียนจะรู้สึกอย่างไร นักเรียนจะเห็น ได้ยินเสียง หรือได้กลิ่นอะไร

2) สมมุติว่านักเรียนเป็นมดที่กำลังขนเสปียง นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร นักเรียนจะเห็น ได้ยินเสียง หรือได้กลิ่นอะไร

3) สมมุติว่านักเรียนเป็นปลาที่กำลังจะถูกนำไปปล่อยคืนสู่มแม่น้ำ นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร นักเรียนจะเห็น ได้ยินเสียง หรือได้กลิ่นอะไร

4) สมมุติว่านักเรียนเป็นกระต่ายที่กำลังนอนหลับ นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร นักเรียนจะเห็น ได้ยินเสียง หรือได้กลิ่นอะไร

5) สมมุติว่านักเรียนเป็นกิ่งก่าที่ได้เหรียญทอง นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร นักเรียนจะเห็น ได้ยินเสียง หรือได้กลิ่นอะไร

6) สมมุติว่านักเรียนเป็นต้นไม้ที่มีนกมาทำรัง นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร นักเรียนจะเห็น ได้ยินเสียง หรือได้กลิ่นอะไร

ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายและบอกความรู้สึกของตนเองจากสถานการณ์ต่างๆ ให้เพื่อนในกลุ่มฟังจนครบโดยห้ามซ้ำกัน จากนั้นส่งตัวแทนกลุ่มออกมานำเสนอหน้าชั้น

6. ครูเขียนคำตอบที่บ่งบอกถึงความรู้สึกที่ได้จากการนำเสนอของนักเรียนบนกระดาน เช่น ง่วง หิว เหนื่อย เจ็บปวด ทรมาน เป็นต้น

ขั้นที่ 4 ขั้นการสร้างอุปมาคำคู่ขัดแย้ง (compressed conflict)

7. ครูแจกใบงานบันทึกคำคู่ขัดแย้งให้นักเรียนแต่ละกลุ่มนำคำหรือวลีที่ได้จากในการทำกิจกรรมขั้นที่ 2 และขั้นที่ 3 ที่จดคำตอบไว้บนกระดานมารวมเป็นคำใหม่ที่มีความหมายขัดแย้งกัน โดยสามารถนำคำอื่นมาเชื่อมได้ เช่น ตัวเล็กแต่ใจใหญ่ ตายแล้วเกิดใหม่ เพื่อนรักทรยศ อึดอัดแต่อบอุ่น เป็นต้น

8. ครูให้แต่ละกลุ่มออกมานำเสนอคำคู่ขัดแย้ง โดยครูจดคำตอบหรือวลีเหล่านั้นไว้บนกระดาน

ขั้นที่ 5 ขั้นการอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้ง

9. ครูและนักเรียนร่วมกันอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้งที่จดไว้บนกระดาน โดยครูกระตุ้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มได้แสดงความคิดเห็นอย่างน้อยกลุ่มละ 1 ประโยค

ขั้นที่ 6 ขั้นการนำเสนอความคิดใหม่มาสร้างสรรค์งาน

10. ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มนำผลงานที่ได้ทำในใบงาน “นิทานหรรษา” ในขั้นที่ 1 มาทบทวนใหม่ โดยให้นักเรียนช่วยกันเลือกคำ วลีหรือความคิดใหม่ที่ได้จากการสร้างคำคู่ขัดแย้งที่จัดไว้บนกระดาน โดยจะเลือกก็คำก็ได้เพื่อนำมาปรับปรุงใช้กับงานชิ้นเดิม

11. ครูแจกใบงาน “นิทานหรรษา” ให้นักเรียนเขียนนิทานเกี่ยวกับสัตว์ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วกลุ่มละ 1 เรื่อง

กิจกรรมรวบยอด

12. ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มนำนิทานเกี่ยวกับสัตว์ที่ปรับปรุงแก้ไขใหม่แล้วมาพิจารณาเปรียบเทียบกับนิทานเกี่ยวกับสัตว์ที่เขียนไว้ในขั้นตอนแรก จากนั้นร่วมกันอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนร่วมชั้น

13. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปบทเรียน

สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

1. ภาพสัตว์ 5 ชนิด
2. ใบงาน “โครงร่างสร้างนิทาน”
3. ใบงาน “นิทานหรรษา” (ในกิจกรรมขั้นที่ 1)
4. ใบงาน “นิทานหรรษา” (ในกิจกรรมขั้นที่ 6)
5. ใบงานบันทึกคำคู่ขัดแย้ง
6. สลากข้อความสมมุติการเปรียบเทียบ

การวัดและประเมินผล

วิธีการวัดและประเมิน

1. สังเกตการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม
2. ประเมินจากการเขียนนิทาน

เครื่องมือในการวัดและประเมิน

1. แบบประเมินการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม
2. แบบประเมินในงานเรื่อง “นิทานหรรษา”

บันทึกผลหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ .....

(นางสาวจางุวรรณ ศรีสวัสดิ์)

ผู้สอน

ใบงาน

โครงร่างสร้างนิทาน

ชื่อเรื่อง

.....

แก่นเรื่อง

.....

ข้อมูล - ลักษณะนิสัยตัวละครสำคัญ

1) .....

.....

2) .....

.....

3) .....

.....

4) .....

.....

5) .....

.....

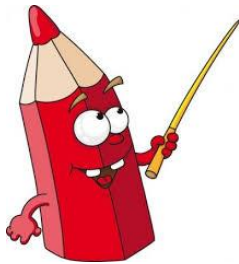

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ (ก่อนเรียน)

ชื่อ - สกุล ..... ชั้น ..... เลขที่ .....

+++++

คำชี้แจง :

1. ให้นักเรียนเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ โดยเลือกนำคำที่กำหนดให้ตามขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์มาใช้ให้ครบทุกขั้นตอนให้ได้มากที่สุดพร้อมขีดเส้นใต้คำที่นำมาใช้ด้วยปากกาหมึกสีแดงและตั้งชื่อเรื่องให้มีความเหมาะสม
2. กำหนดความยาว 20 บรรทัดขึ้นไป
3. คะแนนเต็ม 20 คะแนน

พระอาทิตย์	รองเท้า	ปิ่นปักผม	ดอกทานตะวัน	ตะเกียบ	เรือ
แหลม	ยาว	กลม	แข็ง	เดินทาง	เหลื่อง
ล่องลอย	อร้อย	ร้อนแรง	อึดอัด	สว่างไสว	อัปชั่น
เปลวไฟ	ความสดใส	ความฉลาด	มิตรรักทรยศ	สวรรค์บนดิน	แข็งนอก
ที่หนาวเหน็บ	ที่บางเบา	อันแสนโง่เขลา			อ่อนใน

ชื่อเรื่อง .....

10

10

15

15

20

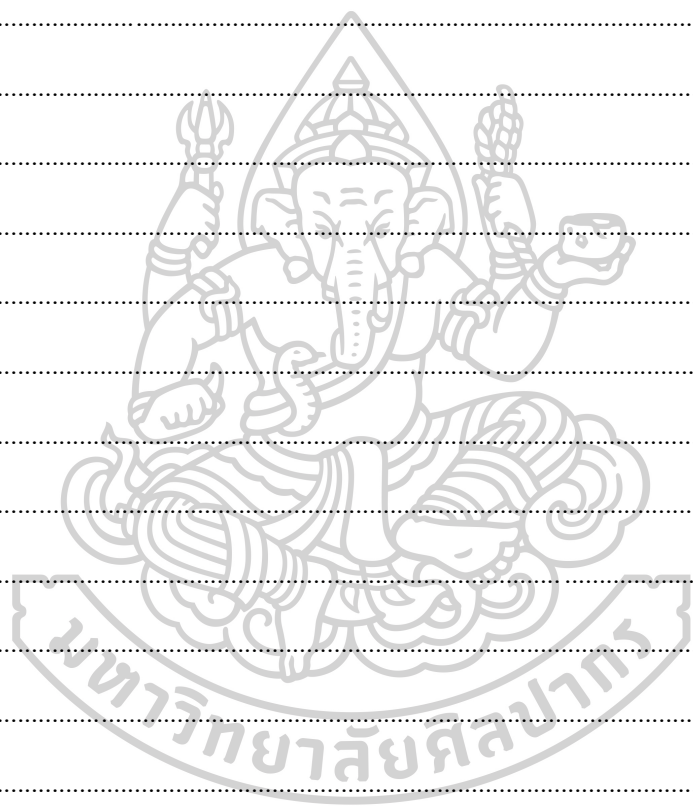
20

25

25

30

30

35

35

40

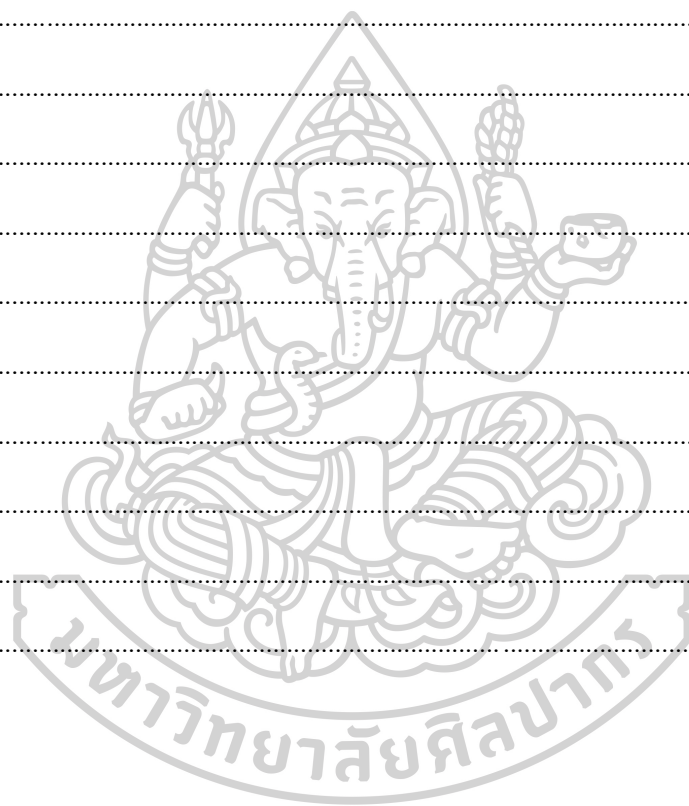
40

45

45

50

50

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ (หลังเรียน)

ชื่อ - สกุล ..... ชั้น ..... เลขที่ .....

+++++

คำชี้แจง :

1. ให้นักเรียนเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ โดยเลือกนำคำที่กำหนดให้ตามขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์มาใช้ให้ครบทุกขั้นตอนให้ได้มากที่สุดพร้อมขีดเส้นใต้คำที่นำมาใช้ด้วยปากกาหมึกสีแดงและตั้งชื่อเรื่องให้มีความเหมาะสม

2. กำหนดความยาว 20 บรรทัดขึ้นไป

3. คะแนนเต็ม 20 คะแนน

สายวัดตัว	ตะกร้า	ลูกอม	หอยทาก	โลก	กระเช้า
กะทัดรัด	กลมเกลี้ยง	ม้วน	หม่น	พะรุงพะรัง	กลิ้ง
เหนียว	สบาย	ละลาย	อืดอาด	หนัก	เหนียวหนืด
เสียงกระซิบ จากความเงียบ	ชีวิตที่เต็มไปด้วย ความว่างเปล่า	ไฟเย็น	ความจริง ที่หลอกลวง	เสียงหัวเราะ และหยาดน้ำตา	ห่อแต่ไม่ถอย

ชื่อเรื่อง .....

10

10

15

15

20

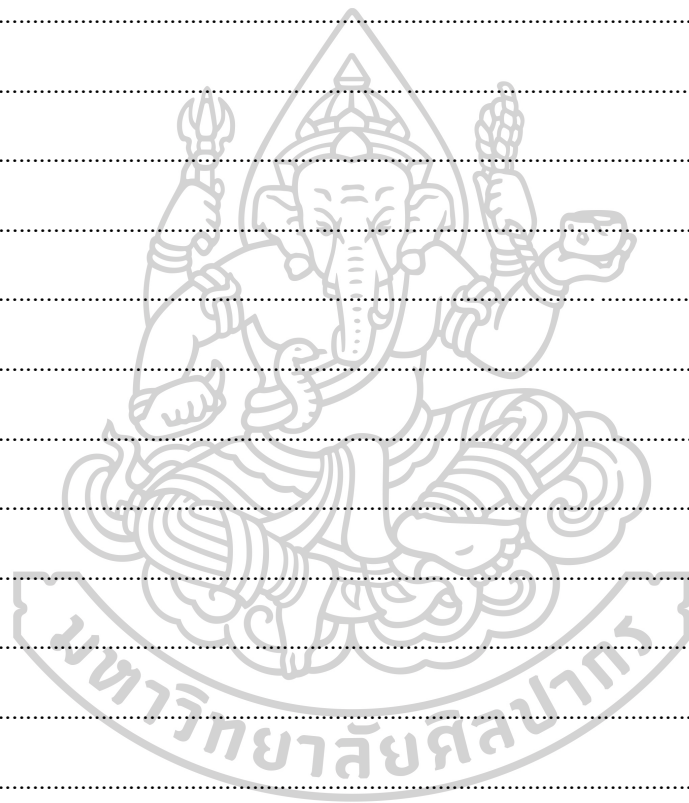
20

25

25

30

30

35

35

40

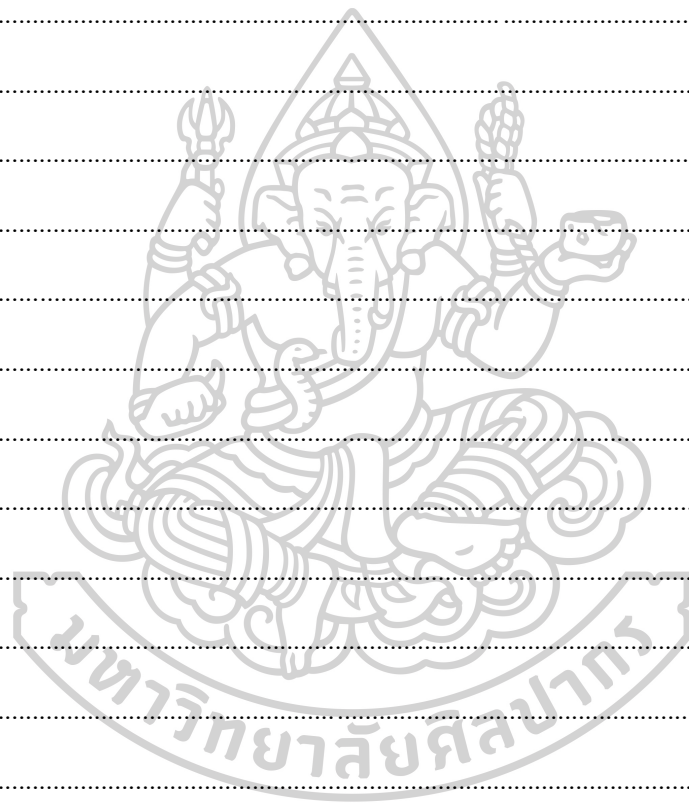
40

45

45

50

50

**แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์
โดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์**

คำชี้แจง :

1. แบบสอบถามความคิดเห็นฉบับนี้ประกอบด้วยประโยคข้อความจำนวน 20 ข้อ วัดความคิดเห็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเวลา ด้านเนื้อหา ด้านการจัดการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับ โดยแบ่งความคิดเห็นออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
ระดับ 3	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

2. ให้นักเรียนตอบแบบสอบถาม โดยอ่านข้อความตามรายการประเมินและทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องระดับความคิดเห็นที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
ด้านเวลา						
1	เวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์มีความเหมาะสมเพียงพอกับเนื้อหาแต่ละเรื่อง					
2	มีการแบ่งเวลาในขั้นตอนต่างๆ ของการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ที่เหมาะสมเพียงพอ					
3	เวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ของเนื้อหามีความเหมาะสมเพียงพอ					
ด้านเนื้อหา						
4	การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ทำให้นักเรียนสามารถเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ได้					
5	การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ทำให้นักเรียนสามารถเขียนนิทานได้					
6	การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ทำให้นักเรียนสามารถเขียนสารคดีได้					
7	การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ทำให้นักเรียนสามารถเขียนเรื่องสั้นได้					

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
ด้านการจัดการเรียนรู้						
8	การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีลำดับขั้นตอนเหมาะสม					
9	การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ					
10	การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนได้					
11	การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถแสดงความคิดของตนเองได้เต็มที่					
12	การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างนักเรียนในห้อง					
13	การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันได้อย่างหลากหลาย					
14	การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกและมีความสุขในการเรียน					
15	การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ได้					
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ						
16	นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์					
17	นักเรียนสามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และเกิดจินตนาการในการเขียน					
18	นักเรียนสามารถเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ได้ดีขึ้น					
19	นักเรียนสามารถนำกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้					
20	นักเรียนมีความภาคภูมิใจในงานเขียนของตนเอง					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทย

ชื่อ - สกุล ..... ชั้น ..... เลขที่ .....

คำชี้แจง :

1. แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์นี้ วัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านรักความเป็นไทยตัวชี้วัดที่ 7.2 เห็นคุณค่าและใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม จำนวน 10 ข้อ ตามพฤติกรรมบ่งชี้ดังนี้

7.2.1 ใช้ภาษาไทยและเลขไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

7.2.2 ชักชวน แนะนำให้ผู้อื่นเห็นคุณค่าของการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง

2. ให้พิจารณาพฤติกรรมต่อไปนี้ แล้วให้ระดับคะแนนที่ตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนตามความเห็นจริง

ระดับคะแนน 3	หมายถึงปฏิบัติเป็นประจำ
2	หมายถึงปฏิบัติเป็นบางครั้ง
1	หมายถึงปฏิบัติน้อย
0	หมายถึงมีพฤติกรรมไม่ชัดเจนหรือไม่มีหลักฐานที่น่าเชื่อถือ

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
		3	2	1	0
7.2.1 ใช้ภาษาไทยและเลขไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม					
1	นักเรียนใช้ภาษาไทยในการเขียนสื่อสารได้ถูกต้องเหมาะสม				
2	นักเรียนใช้ตัวเลขไทยในงานเขียน				
3	นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องตามหลักการเขียน				
4	นักเรียนใช้ระดับภาษาในการเขียนได้ถูกต้องเหมาะสม				
5	นักเรียนใช้ภาษาไทยในการนำเสนอได้อย่างเหมาะสม				
7.2.2 ชักชวน แนะนำให้ผู้อื่นเห็นคุณค่าของการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง					
6	นักเรียนเห็นคุณค่าของการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง				
7	นักเรียนเชิญชวนให้เพื่อนเห็นคุณค่าของการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง				
8	นักเรียนสามารถแนะนำให้เพื่อนใช้ภาษาไทยได้ถูกต้อง				
9	นักเรียนเป็นแบบอย่างที่ดีด้านการใช้ภาษาไทย				
10	นักเรียนมีความรักและภาคภูมิใจในการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง				
รวมคะแนน					
คะแนนเฉลี่ย					

ลงชื่อ ..... ผู้ประเมิน

( )

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน	2.5 – 3.0	ระดับคุณภาพ	ดีเยี่ยม (3)
คะแนน	1.5 – 2.4	ระดับคุณภาพ	ดี (2)
คะแนน	1.0 – 1.4	ระดับคุณภาพ	ผ่าน (1)
คะแนน	0 – 0.9	ระดับคุณภาพ	ไม่ผ่าน (0)

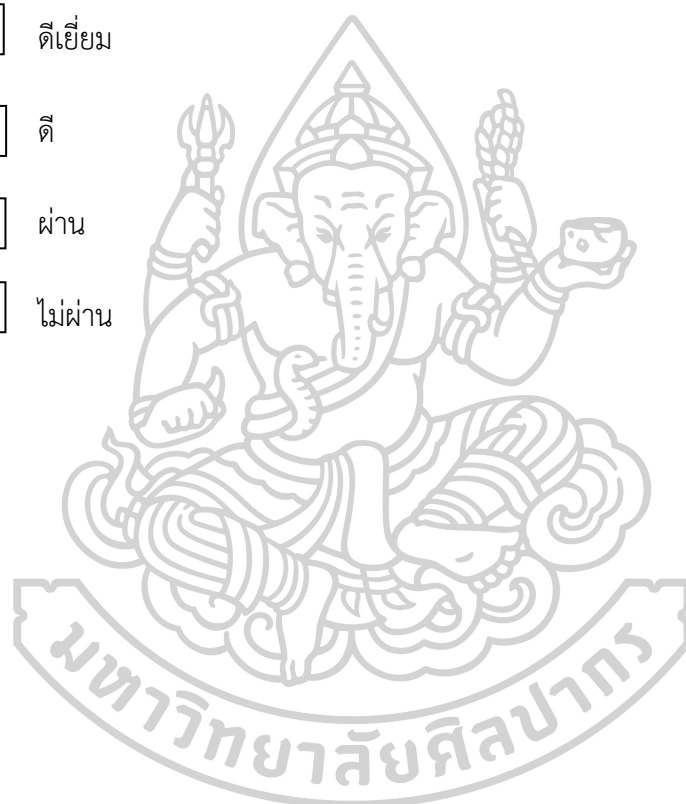
สรุปผลการประเมิน

ดีเยี่ยม

ดี

ผ่าน

ไม่ผ่าน

ภาคผนวก จ

ผลการพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

ตารางที่ 20 คะแนนความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

คนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	ผลต่าง (D)	ผลต่าง (D ²)
1	12	14	2	4
2	11	13	2	4
3	14	17	3	9
4	10	16	6	36
5	13	14	1	1
6	10	13	3	9
7	10	13	3	9
8	11	15	4	16
9	11	15	4	16
10	11	13	2	4
11	14	17	3	9
12	12	14	2	4
13	10	12	2	4
14	13	16	3	9
15	14	16	2	4
16	14	16	2	4
17	14	16	2	4
18	11	13	2	4
19	9	14	5	25
20	14	17	3	9
21	12	14	2	4
22	9	12	3	9
23	12	16	4	16
24	11	13	2	4
25	9	12	3	9
26	10	13	3	9
27	11	13	2	4
28	12	16	4	16
29	10	13	3	9
30	11	13	2	4

ภาคผนวก ฉ
ตัวอย่างผลงานนักเรียน

ตัวอย่างงานเขียนนิทาน

นิทานพรรณษา

ชื่อเรื่อง ..... ผีเสื้อกับสิงโต .....

ณ ป่าใหญ่แห่งหนึ่งมีผีเสื้อกับสิงโตเป็นเพื่อนรักกันมานาน ทั้งสองช่วยกันปกครอง
 ผีเสื้อป่าแห่งนี้มาวันหนึ่ง และมีความสงบสุขเสมอมา จนวันหนึ่งทั้งสองจะปรึกษากันว่าจะทำ
 เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ หนึ่ง

อยู่มาวันหนึ่ง ผีเสื้อเลือกได้มันสิงโตพูดกับข้างว่า
 "... หวังแผนการของข้า เจ้าจงเก็บไว้เป็นความลับ อย่าให้แผนการนี้เด็ดขาดไปถึงสิงโตได้ "

เมื่อได้ยินดังนั้นทั้งคู่ก็หัวเราะและคิดว่าความสงบสุขที่ได้อดทนจึงไม่ได้ และทำที่
 จับ ๆ ล้อ ๆ ของสิงโตกับข้างนั้นก็ยิ่งทำให้ผีเสื้อคิดไปไกลจนได้ข้อสรุปกับตัวเองว่า สิงโตจะ
 วางแผนครอบครองผืนป่านี้เพียงตัวเดียว และคงจะอาศัยกำลังของข้างในหารยึดอำนาจ เมื่อเสือ
 คิดเช่นนั้นความโกรธก็ทวีคูณมากยิ่งขึ้นจนตัวแทบลุกเป็นไฟ ผีเสื้อไปต่อว่าสิงโตทำนั้น
 เพื่อนรักทรยศ และเผยประกาศด้วยความภาคภูมิใจว่า
 " ต่อให้ข้าไม่ใช้เพื่อนกัน หากเจ้าอยากครอบครองผืนป่านี้ผู้เดียวก็เชิญ ข้าจะแบ่งผืนป่า
 เป็น ๒ พท เจ้าอยู่ส่วนนี้ ข้าอยู่ส่วนนี้ เราสองคนตัดขาดรังกันและกันตั้งแต่นี้ "

สิงโตไม่ทันได้ทำอะไร เพราะ ผีเสื้อก็เดินกลับไปที่พักของตน สิงโตยังคงงงกับเหตุการณ์
 ที่เกิดขึ้น แต่ก็ไม่ละตามผีเสื้อไปก็คิดทำอะไรไม่ประไรเช่น เพราะมันรู้ดีว่ายามเมื่อการจะไม่ฟัง
 และไม่ยุ่งกับใครทั้งนั้น

ผ่านไปหนึ่งวัน สิงโตก็เริ่มหิว ผีเสื้อทำกินก่าเหต มาแบ่งแยก ผีเสื้อป่า แยกกัน
 ปกครองแบบนี้อาการเป็นเพราะ ผีเสื้อก็คิดว่าคงจะครอบครองผืนป่าเพียงตัวเดียว เมื่อคิดเช่นนั้น
 สิงโตก็โกรธไม่ได้จะเจรจาด้วยผีเสื้อ

จนเวลาผ่านไปสองสามวัน หลังจากแบ่งเขตการปกครองแล้ว ก็เกิดเหตุการัน
 ไฟไหม้ป่าขึ้น ป่าก็เพียงอกดับกลายเป็นสีส้ม อากาศเป็นสีเทาจนแทบไม่ออกนำหมอกหรือควัน
 ผีเสื้อและ สิงโตต่างวิ่งไปดู แต่แทนที่จะช่วยกันดับไฟกลับถาเถียง เรื่องดินแดนของตนของ
 จนไฟเริ่มลามมากขึ้น สัตว์ป่าพากันแตกตื่นวิ่งชนกันไปมาจนวุ่น สัตว์บางตัวช่วยกันดับไฟ
 แม้จะเป็นตัวเล็กตัวน้อย อย่างส่งมดตะนอยก็คอยช่วยกันหยดหยดน้ำเล็กๆ ไปดับไฟ

นิทานหรรษา

ชื่อเรื่อง ..... สุนัขจิ้งจอกผู้เป็นพ่อค้า .....

ในป่าในหมู่บ้านที่กันตัง มีบ้านต้นโอ๊ก ทั้งโตเป็นทิวแถวของลุง กระบอง
 กระต่าย เตมี และ สุนัขจิ้งจอก จากทำอย่างกันไม่มีอดแต่อย่างใดและมีความดี
 โดยแต่ละตัวมักจะแบ่งปันอาหารที่หาได้ในที่กัน ยกเว้นสุนัขจิ้งจอกที่นอกจาก
 ไม่เคยแบ่งอาหารให้ใครแล้วยังชอบมององุ่นที่ต่างหาก

จนวันหนึ่งเด็กชายมีไม้ในกระทงไม้ สัตว์ทุกตัวไปมีใครกล้าออกไปใน ทางหล่นกล้วย
 อยู่ในบ้านต้นโอ๊กและโอ๊กกลิ้งในพายุสายลงมา แต่ทว่าทุกตัวนั้นทุกตัวก่อนจะ
 ว่างานานหลายวัน จนอาหารที่ตกทำกินกันก็เริ่มน้อยลงทุกตัว สุนัขจิ้งจอกจึงคิดมีอาหาร
 ที่งอกจากเมล็ดองุ่นที่ออกมาก ถึงน้อยซึ่งกำลังทำกินได้เพียงเท่า จึงเอามาแบ่งอาหาร
 จากสุนัขจิ้งจอก แต่ได้เริ่มการมีลูกของไข่ในใจ เตมี สุนัขจิ้งจอก และกระต่ายก็
 จิ้งจอกว่า "เจ้าจิ้งจอก นายรับเงินแก่ตัวลูก ทั้งที่พวกเราแบ่งอาหารให้หมดจด หอนให้มากเท่าที่
 จะทำ ก็คงจะไม่ดีจริง ๆ เราคิดออกไปจากที่นี้ซะเถอะ" เตมีพาด้วยความคิด เพื่อ สุนัขจิ้งจอกได้อิน
 ก็ไปมองถึงจนอาหารที่หมดออกจากร้านไปหมดลงสายฝนที่ขยับในกระทงไม้ จงไปปลง
 ภาของกัน พวกสุนัขจิ้งจอกก็หนีจิ้งจอกหลบฝน สุนัขจิ้งจอกได้ของของตนและเงินชมทุกหน้าว่า
 "หากท่านค้าแล้วก็ไม่ให้ในกรุงจิ้งจอก คงคิดเงินที่เราจะไม่ลืม" จากที่จากหน้าหน้า
 สุนัขจิ้งจอกมีอาหารติดตัวมาเยอะ จึงงมเงินสักเล็กน้อย แต่สุนัขจิ้งจอกก็รู้สึก พากันหนีหน้า
 สุนัขจิ้งจอกหนีหน้าหน้า หนีหน้าได้จึงจับได้สุนัขจิ้งจอก

หลังจากโดนไล่ออกมา สุนัขจิ้งจอกก็สู้ๆหาและห้อยใจ จึงคิดหาหนทางกลับไปให้พ่อกับพี่น้อง
 บ้านต้นโอ๊ก โดยออกเดินทางไปที่ป่าเพื่อหาอาหารด้วย ได้เงินมากพอสมควรที่ขยับ
 หายมาฝากพี่น้องที่บ้านต้นโอ๊ก

เมื่อหายกลับมา สุนัขจิ้งจอกก็ใจดีทำใจเป็นนศพแล้วเกิดในมืออาหารที่สุนัขจิ้งจอก
 หนีมาขายเหลือ สุนัขจิ้งจอกก็ใจดีและ น้อยกว่าสุนัขจิ้งจอกที่หนีจากนั้น ยืนสู้ๆอยู่กับ
 ตัวเองทำอะไรไม่ผิดทำอีกแล้ว

ควรให้มององุ่นที่ในป่า
 เพื่อความดี
 - เพื่อสิ่งไหนบ้างที่ตัวเองทำไป
 มาในใจจิ้งจอกนั้น

ตัวอย่างงานเขียนสารคดี

ราชบุรีถิ่นนี้ที่รู้ดี กับพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติราชบุรี

ทุก ๆ ท่านเคยสงสัยกันบ้างหรือไม่ ว่าจังหวัดหรือสถานที่ที่เราอาศัยอยู่นั้นมีประวัติความเป็นมาอย่างไรและมีวัฒนธรรมอย่างไรบ้าง ดิฉันเป็นคนหนึ่งที่สงสัยว่า จังหวัดราชบุรีที่ฉันอาศัยอยู่มีประวัติศาสตร์ความเป็นมาอย่างไร ฉันจึงเลือกมาที่ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ราชบุรี

พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติเป็นสถานที่ที่ให้ความรู้ในด้านต่างๆ ของจังหวัดราชบุรี เช่น สถาปัตยกรรม ประวัติศาสตร์ ฝ่าชนชาติพันธุ์ มรดกดีเด่นและเหตุการณ์ในปัจจุบันของราชบุรี ถูกจัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๒๔ โดยพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติของจังหวัดราชบุรีนี้ ตั้งอยู่ที่ถนนนครเดชม ตำบลหน้าเมือง อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี ซึ่งทางกรมศิลปากรได้ขออนุมัติใช้ศาลากลางจังหวัดหลังเดิมที่ถูกสร้างขึ้นในปี พ.ศ. ๒๔๖๕ ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ต่อมาได้เปิดอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๓๔ โดยมีอาคาร ๒ หลัง ประกอบด้วยอาคารจัดแสดงและอาคารส่วนบริการ ในอาคารจัดแสดงมีห้องจัดแสดงจำนวน ๑๒ ห้อง

ดิฉันได้เดินทางไปพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ การเดินทางค่อนข้างสะดวกเนื่องจากพิพิธภัณฑสถานอยู่ในบริเวณชุมชนเมืองและใกล้สถานที่โดดเด่นต่างๆ ในจังหวัดราชบุรี ดิฉันไปถึงสถานที่กับผู้ปกครองประมาณเวลา ๑๔.๐๐ น. บริเวณรอบของพิพิธภัณฑสถานมีต้นไม้เขียวชอุ่มสวยงาม บ่งบอกถึงการดูแลเป็นอย่างดี ทำให้ดิฉันรู้สึกผ่อนคลาย จิตใจเย็นสบายท่ามกลางความอบอุ่น เมื่อเข้าไปในพิพิธภัณฑสถาน หากเป็นนักท่องเที่ยวคนไทยจะต้องจ่ายค่าเข้าชม ๒๐บาท หากเป็นนักศึกษาในเครื่องแบบ ภิกษุ สามเณร และนักบวชในศาสนาต่าง ๆ ไม่ต้องเสียค่าเข้าชม และเมื่อเดินไปที่ห้องจัดนิทรรศการแล้วจะเห็นได้ว่า ห้องนิทรรศการเรียงต่อกันเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้าและบริเวณตรงกลางของพิพิธภัณฑสถานได้ถูกจัดเป็นสวนหย่อม

โดยในห้องแรกจะแสดงถึงสภาพภูมิศาสตร์ของจังหวัดราชบุรี สำหรับสื่อหรืออุปกรณ์ที่ใช้จัดแสดง มีบางส่วนใช้ได้และบางส่วนที่ใช้งานไม่ได้ และในห้องที่ ๒ - ๗ จัดแสดงเกี่ยวกับประวัติศาสตร์โบราณคดีเกี่ยวกับจังหวัดราชบุรีตามยุคสมัยต่าง ๆ ตั้งแต่สมัยก่อนประวัติศาสตร์จนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ มีป้ายความรู้และหลักฐานประติมากรรมสำคัญในแต่ละยุคสมัย เช่น เครื่องมือเครื่องใช้ในสมัยก่อนประวัติศาสตร์ พระพิมพ์หินขนวน ในวัฒนธรรมทวารวดี พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร วัฒนธรรมเขมร เครื่องถ้วยในสมัยสุโขทัย ใบเสมาหินทรายในสมัยอยุธยาและพระแสงราชศัตราประจำมณฑลราชบุรีในสมัยรัตนโกสินทร์ เป็นต้น

ในห้องที่ ๘ จัดแสดงเกี่ยวกับเผ่าชนชาติพันธุ์วิทยาของจังหวัดราชบุรี ซึ่งได้ให้ความรู้เกี่ยวกับชาติพันธุ์ต่างๆ ในจังหวัดราชบุรี วิถีชีวิต บริเวณที่ตั้ง การแต่งกายและวัฒนธรรมความเชื่อต่าง ๆ ของแต่ละชาติพันธุ์ เช่น เครื่องประกอบพิธีและการแต่งกายลาวโซ่ง การไหว้บรรพบุรุษของชาวจีน และประวัติของชาวไทยมอญ เป็นต้น

ต่อมาในห้องที่ ๙ ได้จัดแสดงเรื่องมรดกทางวัฒนธรรม เช่น เศียรและพระหัตถ์พระพุทธรูปสำริด ศิลปะสมัยสุโขทัย และพระพุทธรูปสำริดประทับยืนปางห้ามญาติ เป็นต้น และกล่าวถึงปูชนียสถานที่สำคัญ เช่น วัดมหาธาตุวรวิหาร ศาลเจ้าพ่อหลักเมือง และพระบรมราชานุสาวรีย์พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช เป็นต้น สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ ได้แก่ ศูนย์สืบทอดศิลปะผ้าจก และตลาดน้ำดำเนินสะดวก และยังคงกล่าวถึงการทำโอ่งและเครื่องปั้นดินเผาอื่น ๆ เป็นต้น

ในส่วนของห้องที่๑๐ จัดแสดงเรื่องมรดกทางธรรมชาติ ได้แก่ สถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สำคัญ เช่นถ้ำเขาบิน อุทยานหินเขางู แก่งส้มแมว ไปงูยบเป็นต้น และยังคงกล่าวถึงต้นไม้และพรรณไม้ประจำจังหวัดราชบุรี

ห้อง๑๑ ห้องบุคคลสำคัญของจังหวัด ในห้องนี้จะกล่าวถึงประวัติบุคคลในประวัติศาสตร์ ได้แก่ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระยาบรมมหาศรีสุริยวงศ์ (ช่วง บุนนาค) และหลวงนิคมควารักษ์ ส่วนบุคคลสำคัญทางวัฒนธรรม ได้แก่ นายอุดม สมพรและนางช้อน กำลังหาญ เป็นต้น ผู้อนุรักษ์มรดกไทยดีเด่น ได้แก่ พระครูวรธรรมพิทักษ์ ศิลปินพื้นบ้านดีเด่น ได้แก่ นายละออง ทองมีสิทธิ์ นางเหม อินทร์สวาทและนายออด มีสกุล เป็นต้น

ห้องสุดท้าย เกี่ยวกับราชบุรีในปัจจุบัน จัดนิทรรศการหัวข้อเรื่อง ราชบุรี ราชสุดดี กล่าวถึงพระมหากษัตริย์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่๙ ต่อเมืองราชบุรี ในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านศาสนา ด้านการอนุรักษ์โบราณสถาน ด้านการเกษตรและชลประทาน เป็นต้น

หลังจากที่ได้มาชมพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ ราชบุรี นั้น ดิฉันได้รับความรู้ต่าง ๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ แร่ธาตุ เผ่าชนชาติในแต่ละยุคสมัย และรู้จักบุคคลสำคัญต่างๆ พร้อมคุณงามความดีของบุคคลเหล่านั้น ซึ่งแม้ว่าท่านจะล่วงลับไปแล้วแต่คุณความดียังคงอยู่

ดิฉันรู้สึกภูมิใจในจังหวัดราชบุรีของเรายังมีสถานที่น่าสนใจมากมาย เป็นความรู้ที่ไม่อยู่ในห้องเรียนหากเพื่อน ๆ กำลังหาสถานที่ท่องเที่ยวที่จะได้ทั้งความรู้คู่ความเพลิดเพลิน ก็อยากให้มาเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติราชบุรีแห่งนี้ เพื่อตระหนักถึงถิ่นฐานถิ่นกำเนิดของเรา และคอยช่วยดูแลอนุรักษ์ส่งเสริมให้มีสถานที่ความรู้แบบนี้ต่อไปเพื่อการศึกษาหาความรู้ของคนรุ่นหลังต่อไป

นิเทศน์เฟื่องร้อน
สัจธรรมไม่แปรผัน
นางสาว...
นางสาว...

ย้อนวันวานแห่งทานตะวัน

ในวันอาทิตย์ที่ฉันเพิ่งกลับมาจากการทำธุระ พ่อได้พาแหวะที่ขวที่เขาะงุ่ม ก่อนกลับบ้าน เมื่อไปถึงสถานที่จอดรถที่กว้างขวาง ตรงพื้นเป็นดินฝุ่น มีรถทัวร์จอดอยู่ 2-3 คัน ฉันเดินไปก็พบกับลานชายของของพ่อค้าแม่ค้าที่เป็นคนในพื้นที่ บางคนเป็นคนที่ฉันรู้จัก พ่อค้าและแม่ค้าที่นั่นมีมิตรไมตรีที่ดี ชี้แนะท่ามกลางแสงแดด หากใครมาจากต่างถิ่นก็จะไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นคนต่างถิ่นแน่นอน แต่จะเหมือนคิดว่าเราได้กลับมาถึงบ้านเกิดที่มีที่ป้าน้ำอาคยต้อนรับอย่างอบอุ่น ลากหลังของลานชายของที่เหมือนตลาดนัดขนาดย่อมเป็นภาพของดอกทานตะวันสีเหลืองอร่ามที่โศงตัวรับไปตามแสงของดวงอาทิตย์ มีผู้คนจำนวนมากที่แทรกตัวอยู่ในทุ่งทานตะวัน ต่างก็ถ่ายภาพเซลฟี่กันอย่างเพลิดเพลินไม่สนความร้อนของแดดเลยแม้แต่น้อย

หากจะนึกย้อนไปยังจุดเริ่มต้นของทุ่งทานตะวันอันสวยงามแห่งนี้นั้น บางคนอาจยังไม่เคยรู้มาก่อนเลยก็ได้ว่าพื้นดินแห่งนี้เคยเป็นดินลูกรังมาก่อน โดยแต่เดิมนั้นพื้นที่แห่งนี้เป็นฟาร์มปศุสัตว์และปลูกพืชไร่ โดยชาวบ้านมีการใช้ดินอย่างผิดวิธี ทำให้น้ำดินเสีย ดินจึงขาดความอุดมสมบูรณ์ เกิดความแห้งแล้งไม่สามารถปลูกพืชได้ หรือปลูกได้ไม่ดี จนนานวันเข้าพื้นที่ถูกปล่อยทิ้งร้างเพราะไม่สามารถทำประโยชน์อะไรได้เลย จะมีก็แต่การขุดลูกรังไปขาย ซึ่งดินสวนใหญ่นั้นเป็นดินดิน เนื้อดินเป็นดินร่วนปนทรายและกรวด มีชั้นดานแข็งอยู่ข้างล่างลึกประมาณ ๔๐ เซนติเมตร จนในที่สุดพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ ได้เสด็จพระราชดำเนินทอดพระเนตรและทรงให้วิธีการฟื้นฟูที่ดินเสื่อมโทรมเขาชะงุ่มเมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๒๕ ซึ่งพระองค์ทรงพระราชดำริแนะนำว่า “ให้ช่วยดูแลรักษาป่า อย่าไปรังแกป่า ถ้าปล่อยทิ้งไว้ไม่ให้ใครรบกวนป่า ระยะเวลา ๓๐-๔๐ ปี ป่าแห่งนี้จะคืนสภาพจากเต็งรังเป็นป่าเบญจพรรณ” สิ่งที่เราเห็นในปัจจุบันนั้นเป็นจริงอย่างที่ท่านได้กล่าวไว้ จากพื้นที่รกร้างหน้าดินเสีย ทำประโยชน์อะไรไม่ได้ จนตอนนี้มีสภาพที่อุดมสมบูรณ์ และกลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวและสถานศึกษาดูงานที่สำคัญและมีชื่อเสียงอีกแห่งหนึ่งใน จังหวัดราชบุรี

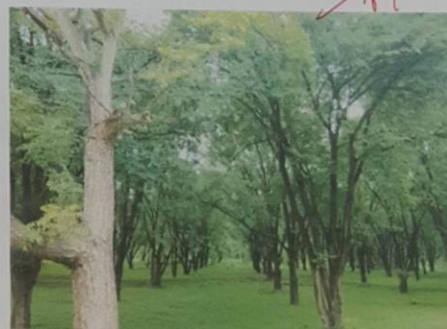

เพื่อหาแนวหน้าให้
กรณีนี้ขอใช้
แค่ขอรับรองว่านี่คือ
ที่ไอ้ตัวนี้คือ
ต้นประดู่, กล้วยไม้
นี่คือต้น

เมื่อเดินอ้อมไปข้างหน้าของคอกทานตะวัน จะพบตัวอักษรขนาดใหญ่เขียนว่า “ทุ่งทานตะวัน @เขาชะงุ้ม” ไร่ให้นักท่องเที่ยวได้ถ่ายภาพ ซึ่งแน่นอนว่าเมื่อฉันเข้าไปเพื่อถ่ายภาพ ดอกไม้กับแมลงเป็นของคู่กัน ก็คงไม่แปลกที่จะสามารถพบผึ้งได้ทีนั้น อาจจะต้องระวังนิดหน่อย แต่ผึ้งที่นี่ไม่น่ากลัว พวกมันไม่มีนัยต่อมนุษย์คน จะตอมก็แค่คอกทานตะวัน หากคิดจะใช้มือชูดอกทานตะวันให้หงายหน้าขึ้นมาถ่ายก็คงต้องดูก่อนว่ามีผึ้งอยู่ไหม

นอกเหนือจากทุ่งทานตะวันที่เป็นจุดแลนด์มาร์กของเขาชะงุ้มแล้วนั้น ถัดไปทางด้านซ้ายมือก็จะพบกับเขาวงกตที่มีกำแพงเป็นต้นไม้ตัด ดูดีกับแต่น่าค้นหา เมื่อเข้าไปแล้วจะรู้สึกถึงความ เป็นธรรมชาติ หากเข้าไปลึกๆ จะพบกับป้ายให้ความรู้ต่างคามที่ต่างๆ ส่วนเส้นทางนั้นไม่ได้ขุดเคียวและหาทางออกยากนัก หากหนี้ออกกับการเดินในเขาวงกตก็สามารถเดินมาซื้อเครื่องดื่มและนั่งพักผ่อนในร้านกาแฟตรงข้ามกับเขาวงกตได้ นอกจากสถานที่ที่เป็นแหล่งพักผ่อนแล้วนั้น สิ่งที่สำคัญที่สุดของเขาชะงุ้มนั่นคือ โครงการศึกษาวิธีการฟื้นฟูที่ดินเสื่อมโทรมเขาชะงุ้ม อันเนื่องมาจากพระราชดำริ ฉันได้ขึ้นรถทัวร์ของเขาชะงุ้ม ซึ่งไม่มีการเก็บค่ารถแต่อย่างใด รถทัวร์จะพาเราไปยังสถานที่โดยรอบที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่๙ ได้ทรงงานไว้ ซึ่งมีทั้งต้นประดู่ปีที่ท่านได้ทรงปลูกไว้ อ่างเก็บน้ำเขาชะงุ้ม และที่ฉันชอบและประทับใจมากที่สุดคือ แปลงเกษตรทฤษฎีใหม่ซึ่งเป็นการจำลองที่ทำให้เห็นจริงๆ และมีคนคอยดูแลจริงๆ ซึ่งในตอนนี้ในช่วงบ่ายๆ เย็นๆ บรรยากาศร่มรื่น ซึ่งเหมาะกับการเที่ยวเชิงธรรมชาติแบบนี้เป็นอย่างมาก หากมีโอกาสมาเที่ยวที่เขาชะงุ้มแบบนี้นอกจากจะได้รับความเพลิดเพลินจากทุ่งทานตะวันและเขาวงกตแล้ว สิ่งที่ได้พลาดไม่ได้เลยคือการนั่งรถทัวร์ฟรีเพื่อศึกษาดูงานในโครงการนี้ด้วย หากท่านได้รู้เรื่องราวต่างๆ ที่ในหลวง รัชกาลที่๙ ทรงงานหนักเพื่อเราแล้ว จะได้รับถึงพลังบวกและรู้สึกรักสถาบันพระมหากษัตริย์มากขึ้นจากเดิมแน่นอน

[Handwritten signature]

บ้านเกิดคิดสร้างสรรค์ (เรื่องสั้น)

ชื่อเรื่อง ..... ดุดนทีแก้ว

"เฟาน! ฝนตกแล้ว ออกไปเก็บผ้าให้แม่หน่อยจ้ะ" เสียงแม่ตะโกนดังจาก
หลังครัวอันล่ง ทำให้เธอตกใจล้มของเล่นที่เกาะก้นอยู่บนเตียงสะดุ้ง แต่ก็ยังนอน
ทักไม่ขยับ เมื่อเสียงแม่ตะโกนเข้ามาที่หูเหมือนเสียงแม่ลงวัน แม่ลงวันก็มีอยู่ทั้ง
"แม่! ไลน์มัย" แม้จ่าแม่จะเรียกเป็นตบingleสอง แต่เธอก็ยังคงนอนเล่น
เกาะก้นเตียง แต่ยังมีเสียงแม่ที่ส่ายเข้าหูเธอสองเสียงดังเพียงมาคร่อมหูอีกต่างหาก
มัย มัย มัย !!

"เฟาน! แม่บอกให้ทำอะไร โดยีนแม่มัยมัยมัย ลงไปเก็บผ้าให้แม่จ้ะ" หรือออก
จะใส่เสื้อผ้าไหมแม่จ้ะ ก็ตามใจกลคนนะ" เสียงแม่ตามไปจากไปโดยความไม่พอใจ
ทำให้เธอรู้สึกหงุดหงิดจนต้องลุกออกไปเก็บผ้าตามคำสั่งของแม่

เสียงแม่เล่าเรื่อง ย้ำทันทันทีถึงวิชาที่เริ่มขึ้นฝน เพื่อไปยังเป้าหมายคือรากหญ้า
เมื่อได้มองถึงเธอที่ได้ออก กอดผ้าจากไม้แขวนแล้วเดินลงทะลวงจากข้างใต้ ฝนเม็ดเล็ก
เริ่มกลายมาเป็นเม็ดหนา ลมแรงจนเสื้อผ้าบางชุดหลุดจากไม้แขวน ทำให้เธอต้องรีบ
หอบตะกร้าวิ่งเข้าบ้าน หลังจากนั้นไม่นานฝนก็กระหน่ำลงมาทันที

"คุณหนูๆ ทักทายสวัสดีจริงๆ" เธอคิดว่าใจจากทั้งที่ฝนตกแม่จะเมียงแต่คิดจะ
คือมีความสงสัยทุกครั้งก็เข้าสู่ฤดูฝน เมื่อก่อนเธอก็ไม่ได้ซ้อมฤดูฝนเสียเท่าไร
แต่เพราะได้มางคนดำทำให้หัวใจของเธอเต้นแรงทุกครั้งก็เห็นเขา

ย้อนกลับไปที่ตอนนั้นหลังจากเลิกเรียนในวันหนึ่งของฤดูฝนที่แก้ว เธอกำลัง
ยืนรอให้ฝนหยุดตกอยู่ที่หน้าโรงเรียน แต่ก็นั่นแหละจะเป็นวันใจร้ายของเธอ
เพราะฝนไม่มีที่ท่าจะ: ชั่วลงเลย จนน้ำจ้ำยังเกาะที่เท้าสมานหนักกว่าเดิมเสียอีก

เวลาผ่านไปพักใหญ่ เธอจึงก้าวเท้าออกมาจากกระเบื้องที่เปียกจะโปง
นักเรียนที่ดูตลกๆ ทั้งสอง ๑๗.๓๐ น. ปรากฏบนหน้าจอ ทำให้เธอตัดสินใจว่าจะต้อง
วิ่งฝ่าสายฝนไปเช่นนอน แต่แล้วเธอก็เห็นผู้ชายในชุดนักเรียนคนหนึ่ง สูงราว ๑๘๐
เซนติเมตร กว้างและกำลังเดินมาทางเธอพอดี เธอจึงเข้าไปดักรอตามเงาเงา

"จ้อ! หารนะ งอตาดีจ้ะมีไปดักรอคนโตไหม"
เขาพยักหน้าแทนคำตอบ พร้อมกับชี้ไปที่ห้องอยู่ ใต้ข้างพอสักพัก

สองคน จับเป็นความใจดีในตามใจตัวของแม่
 ระบุทางแม่หมจนเหตุชนิดๆ หนึ่งอยู่ และ ยังทำเรื่องทำตายด้วยการ
 แสดงท่าทางของคนที่มีอารมณ์หนักใจดีทำเขาคว่าแม่เมื่อได้อัน ตอนนั้น
 เลอเงินมาก จึงพาห้และและอีกทั้งทำให้เธอรู้สึกใจดี
 เขาและเธอเดินมาจนถึงโรงพยาบาลประจำตำบล แม่หมกับแม่หมรับ
 ส่วนเขาทั้งสองคนไปตลาดทำให้ทั้งสองต้องแยกทางกันจริง
 "ชื่อชื่ออะไรเธอ" แม่หมถาม
 "ชื่อชื่อ พี่ เธอค่ะ" แม่หมถาม
 "แม่หม" เธอตอบ "กลับบ้านดีกว่า เธอไปหาพ่อตาดีกว่าเธอมีแม่และ
 สิ่งที่ได้วันกลับมาก็คือเธอมีของของเธอเช่นกัน แม่หมคิดว่านี่เป็นตราจากคนที่พาไปผู้คุ้มกัน
 หลังจากนั้นก็เจอกับพี่ที่มีโอกาสได้เจอกันอีกหลายครั้ง แม่หมเสียตง
 ทรัพย์แล้ว พี่ก็ค่อยๆไปเที่ยวต่างจังหวัดทำให้ทั้งสองไม่ได้เจอกันอีกเลย
 แต่สิ่งๆที่ทำให้เธอรู้สึกเหมือนได้เจอเธออีกครั้งก็คือตอนที่ฝนตกที่เธอคือเหตุผล
 ที่ทำให้แม่หมยอมยกฝนที่ล้า

ชื่อชื่อแม่หมใจดี
 ชื่อชื่อชื่อ แม่หมถามพี่
 พ่อตาชื่อชื่อชื่อชื่อชื่อ
 186 คณบดีแม่หมใจดี

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาวจรรุวรรณ ศรีสวัสดิ์
วัน เดือน ปี เกิด	11 ตุลาคม 2531
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลเจ้าพระยามรราช จ.สุพรรณบุรี
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2555 สำเร็จการศึกษาปริญญาศึกษาศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร พ.ศ. 2557 ศึกษาต่อระดับปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน มหาวิทยาลัยศิลปากร
ที่อยู่ปัจจุบัน	26/1 หมู่ 3 ตำบลวังเย็น อำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี

